yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

mayıs2008
yıl:1 - sayı:4
aylık haber fikir yorum gazetesi
2,5 YTL

3. sayımızı çıkardığımız günden bugüne aradan iki aya yakın zaman geçti. Belirli bir periyoda çıkan yayınların genel sıkıntılarının yanı sıra, bizlerin "gazeteci" olmaması da etkili oldu bu uzun ve zorunlu aranın verilmesinde. Gazeteci olsaydık, tek işimizin bu olması için tuzumuzun kuru olması gerekirdi. Sürüye katılıp ıslak tuzumuzu kurutsaydık, ürettiğimiz ve uyuduğumuz mekânların var olmaya devam etmesi için özel bir çaba harcamazdık. İktidarın, bir arada duruşumuza, bütün hastalıklarıyla müdahale etmesinin hiçbir somut zararı olmazdı. Faşistlerin okullarda, polislerin alanlarda, bizlere olabildiğince şiddetle saldırması mümkün olmazdı.

Devamı 2. Sayfada

Halil Savda Özgürleşiyor

VİCDANİ RETÇİLER, GÖRÜNÜN... MİLİTARİZME GÜNÜNÜ GÖSTERİN

Halil Savda bir Vicdani Redçi. Öldürmek istemiyor, muhtemelen ölmek de istemiyordur. Eline silah almak istemiyor, hiçbir hiyerarşik yapıyla işinin olmadığını, ast-üst temelli bir ilişki istemediğini ve haki rengi hiç mi hiç sevmediğini belirtiyor. Aslında basit bir itiraz Halil'inki. Gördüğü eziyetle orantısız bir itiraz. Gerçekliğine uymayan bir yaşam yerine başka bir âlem istiyor. Bir de sesinin kibarlığına bakmadan bas bas bağırıyor. "Asla askeri bir organizasyon taraftarı olmam. Öldürme eyleminin öğretildiği, yüceltildiği ve kutsandığı bir kuruma, organizasyona katılmam, görev yapmam. Barış ve özgürlük silahsızdır; emir komutası yoktur. Silahlı, askeri ve emir komutalı barış ve özgürlük sakat ve hastalıklıdır. Barışta da askerlik yapmam, savaşta da askerlik yapmam." İşte size itiraz, işte size red,daha ne istersiniz!...

İtirazın militarizm tarafından algısını militarizmin varlık sebepleriyle birlikte düşünmekte yarar var. "Korku" ve "güvenlik" militarizmin iki önemli uydurma refleksidir. Buna göre; militarizmi var eden şey, devletlerin kurucu idesi "korku" kavramında temellenen güvenlik talebidir. Güvenlik talebi, korkulan bir şeye karşı içgüdüsel olarak oluştuğunu varsayıp, korkunun en düşük seviyeye getirilmesini sağlayan bir arzu olduğu kadar -çelişkili bir biçimde- aynı zamanda mümkün olan en yüksek korku halini toplum genelinde yaşatma isteğidir. Korku sürekli kılındığında militarizm varlığını sonsuzlaştıracak bir hal yaratır. Sınırsız, sorunsuz ve sonsuz güvenlik talebi açığının doldurulmasında kendisine biçilen rolü büyük bir dikkat ve keyifle oynamayı sürdürür. Bu yüzden de militarizm, varlık sebebini sürekli hatırlayarak ve hatırlatarak hiç bitmeyecek, sürekli yenilenebilecek ve tabii ki yenilebilecek düşmanları kendisi yaratır. Ve yaratılan düşmanlardan "bu" korku halinin tamamlayıcısı olan güvenlik talebine en uygun olanı topluma aratır ki toplum neden, nasıl ve kimden korkacağına kendisi militarizmin sonsuz sınırları içinde karar verir. Ve oluşturulan korku duygusunu mümkün olan en üst seviyeye çekerek kendine zorunlu/gönüllü (ama tarafları belli olmayan) bir anlaşmayla oluşturulmuş, sınırları hayal edilemeyecek kadar geniş bir alan açar.

Devamı 14. sayfada

1 mayısta sokaklardan

"İktidarların, patronların, politikacıların bayramı, emekçilerin ayaklar altında diz çöküp daha fazla liberalizm ve kapitalizm istedikleri gün değildir. Olmayacaktır. 1 Mayıs, Ahali'nin Kara Çocuklarının 1886'yı, Haymarket'i, üretimi, devrimi, isyanı, şenliği ve KARA rengin, dünyanın bütün günleri gibi "1 Mayıs" olduğunu hatırlattığı gündür."

***1 Mayıs**, 'Bahar ve Çiçek Bayramı' ya da hükümet Çiçek'inin ıkına sıkına ilan ettiği şekliyle 'Emek ve Dayanışma Günü' değil, İsyanın karnavalıdır.*

Bayramlar belirlenmiş, sınırlanmış ve verilmiştir. Oysa 1 Mayıs bizler için Haymarket'te öldürülen, idam edilen anarşist işçilerin direnişini isyan, şenlik ve direnişle selamlamaktır.

Bugünün yeni kölelik nizamı, bugünün yeni liberalizminin ekmeğine yağ sürüyor. Bugünün renkli sendikaları, kırmızı çizgi bekçisi bürokratları küresel olarak kendini giderek daha etkin kılan kapitalizmin , hassas denge siyasetçileri; Chicago'da ve Cape Town'da, Manila'da ve Mexico City'de, Atina'da ve dahi Bağdat'ta velhasıl tüm dünyada 1 Mayıs'ta sokakları geri alan milyonlarca insanın ne söylediğini pekâlâ duydular.

Büyüme merkezli, küresel kalkınmacı ekonomi yaklaşımının yok edileni Dünya'dır. Bu dünyanın yenilenleri ve ezilenlerinin safında olmak adına 1 Mayıs günlerini emeğin fetişleştirilmesi için hasretmekse kişinin insan soyuna haksızlık etmesi, kendisini küçük görmesidir.1 Mayıs şenliktir. Özgür bir dünya için örgütleneceğimiz gündür.

Devamı 2. sayfada

THINK-TANK'LARIN ARDINDAKİ FAŞİZM

"Medyanın bas bas bağırdığı 'üniversitelerde yeniden çatışmalar boy gösterdi' açıklamaları üniversiteler gerçeğinin farkında olmayan bir zihniyetin değil daha çok provokasyon amacı güden çevrelerin ortaya bir sansasyon mezesi sunma çabasıdır"

24.04.2008 ve 25.04.2008 tarihlerinde Ankara Üniversitesinde yaşanan olaylar bir avuç çapulcunun Dil-Tarih ve Fen Fakültesinde eş zamanlı başlattıkları bir hınç gösterisiydi. Damarlarına kadar işlemiş bir cehaletin kurbanlarıydı baş aktörleri zira onlar üzerinden dönen uzun erimli politikaların ne denli utanç verici ve ne denli trajik sonuçlara yol açacağını bile kestiremiyorlardı. Politik ağabeyleri mağrur pozlara bürünüp parmağını şıklattığında hepsi etrafında safi pervane, zorunlu birer katil oluyordu. Katil ki ne Katil para için adam öldürmüyorlardı bunlar, adam öldürmek için ağabeylerine paradan puldan geçiyorlardı. Bir nevi ilahi din gibidir bunların faşizmi, cemaattirler en yobazından, kelli felli dedelerine ellerini öptürürler. Zaten el öpmek bunların yıllardır varıp ta gelebilecekleri politik gerçekliklerinin aritmetik toplamı gibidir.

Dil-Tarih'in senelerdir renkli bir parti, örgüt nebülözüne sahip olduğunu bilenler aynı zamanda anarşizme yönelik aktif bir siyasal çabanın da yıllardır sürdürüldüğünü çokça duymuşlardır. Bu çaba anti-faşist mücadelede kendine özgün gerçekler yaratmıştır. Teorik olarak farklı birliktteliklerle yan yana durmayı başarabilen üniversitelerin sayısı da oldukça azdır. Dil-Tarihin bu özgünlüğü farklı çalışma alanlarının yaratılabilme uğraşında oldukça büyük avantajlar sağlamaktadır. Geçen 5-10 sene içerisinde pratik anlamda mücadele verenlerin sayısı oldukça azalmasına rağmen, okul içerisinde ortaya konulan anti-faşist tavır ve kararlılık hiçbir zaman azalmamıştır. Yaşatılmaya ve yürütülmeye çalışılan değerler, özellikle öğrencilerin kendilerini siyasi birer özne olarak gördüğünde olabildiğince saldırıya maruz kalmaktadır. *Devamı 3. sayfada*

Gün Zileli *Seher Vakti Öten "Galya Horozu"* *Sayfa 5*	Hinder é Nesaz *La Bella İndifference* *Sayfa 8*	Sercan Çalcı *Antipsikiyatri ve Özgürlük* *Sayfa 9*
"Savaşta da Barışta da kimsenin askeri Olmayacağım" *Sayfa 12*	Retalk Urusubal *Müzik tarzlarının üretimi ve tükerimi...* *Sayfa 16*	Resul Girrasor *Kent Ve Anarşi II* *Sayfa 18-19*

1 Mayıs İsyanın Karnavalıdır.

başsayfadan devam

İşçi tulumu giyip alana gelen genç eylemcilerin '1 Mayıs kızıldır... kızıl kalacak' sloganıyla bastırmaya çalıştığı sıkıntı, malumu dile getirememekten kaynaklanıyor.

Bu haliyle 1930'lar Cumhuriyeti'nin 'sınıfsız ve imtiyazsız, kaynaşmış bir kitleyiz' yalanından nitelik bakımından farksız. Söylemekten korkmayın; August Spies, Samuel Fielden anarşisttir.

İktidarların, patronların, politikacıların bayramı, emekçilerin ayaklar altında diz çöküp daha fazla liberalizm ve kapitalizm istedikleri gün değildir. Olmayacaktır. 1 Mayıs, Ahali'nin Kara Çocuklarının 1886'yı, Haymarket'i, üretimi, devrimi, isyanı, şenliği ve KARA rengin, dünyanın bütün günleri gibi "1 Mayıs" olduğunu hatırlattığı gündür.

1 Mayıs sokakta olduğumuz, kara bayraklarla alana yürüdüğümüz şenlik günüydü. Öndeki pankartımızda, "Efendisiz bir dünya için, isyan devrim anarşi" arkamızdaki pankartımızda "düş peşindeyim düş peşime" yazıyordu. Önümüzde ve arkamızda pankartımız elimizde bildirilerimiz, kara bayraklarımızla Mithatpaşa caddesini geçip opera binasının önüne geldik. Oraya geldiğimizde, DTCF'den çıkıp alana yürüyen anarşistler alanda bizi bekliyordu. Bir araya geldik. Yürüyüş başladığında 1 Mayıs'ın sadece "kızıl" bir "bayram" olmadığını, düşünen her yaştan onlarca insanla yan yanaydık. Yürüyüş sırasında, sloganlarımızla, devrimi, isyanı, şenliği ve anarşiyi bağırdık. Uzun ve coşkulu bir yürüyüştü. Alana girerken bizi aramak istediler. Tetik çeken, işkence yapan, cinayet işleyen, kölelik eden eller bize dokunamazdı. Dokundurtmadık. Bizi arayamadılar. Alana girdik. Hem o alan, hem de yürüdüğümüz sokaklar için oradaydık. Meşru olmayan bir şey yoktu ortada. Polis saldırmaya başladı. Böylece katillerin, cerrah'ın, valinin, Tayyib'in emriyle; benzerlerinin o sıralarda Taksim'de leblebi gibi atıldığı, gaz bombaları patlamaya başladı. Coplar çekildi. Maskeleri takıp yürüyüş boyunca dilimizden düşürmediğimiz isyanın umuduyla bizim olanı savunmaya giriştik. Gözler yaşardı. Taşlar ve sopalar havalarda uçtu. Camlar kırıldı. Eller kanadı. Korkak faşistler kendilerini taksimdeki gibi gazla savundu. Tertip komitesinin de, katillerin kurduğu dünyanın sokaklarına saldıran bizleri engellemeye çalışmasıyla polisin saldırısı yoğunlaştı. Arkadaşlarımızın bir kısmı dışarıda kalmıştı. Onları almak için polis noktasına gittiğimizde, polisle daha karşılaşmamışken, eylem komitesiyle karşılaştık. Bizleri ortamı germekle ve provakatif davranmakla suçlayan komitenin arkasında polisler hala iğrenç küfürler ve gaz bombalarıyla saldırıyordu. Bu sırada alana bir kısmımız girmişti bir kısmımız ise polis barikatının dışında kalmıştı, polisin barikatı dağıtıldı ve dışarıda kalan arkadaşlarımız alana girdi. Eylem komitesinin tavrıyla alan sakinleşti. 1 Mayıs çekilmeye çalışıldığı sığ "bayram" havasına büründürülmeye çalışıldı. Milyon kere tekrar edilen o gazı alınmış konuşmalar ve ehlileştirilmiş müsamere başladı. Alanı müsamerecilere ve polislere terk ettik.

O gün de karaydı. O günden sonraki her gün de.

1 mayısta dağıttığımız bildiri...

"Düzen; insanın insana, ticaretin ticarete, sınıfın sınıfa, ülkenin ülkeye karşı yürüttüğü sürekli savaştır."

Düzen, sözcüleri susmak bilmeyen, televizyonda görünmeden, incelikli ve şık tehditlerini her gün yinelemeden edemeyen Önleyici Savaş Doktrini'dir.

Köyündeki atölyede, üç kuruş karşılığında günde 16 saat 2008 Avrupa Kupası toplarını diken çekik gözlü çocuktur.

Düzen, çocuğunu beslemek için kendini satan kadındır. 14 yaşındaki bir kız çocuğunun 80 yaşındaki faşist bir ahlak bekçisine peşkeş çekilmesidir.

100 kilometreye 4 saniyede çıkan otomobilleri biyoyakıtla besleyebilmek için tahıl ekilmeyen topraklardır. Aynı parkurun, aynen geri zekalılar gibi 80 kere dönüldüğü F1 IstanbulPark ile böbürlenen aşağılık kompleksidir.

Düzen, pirinç yerine bulgur yemenizin salık verilmesi, ensenize vurulup lokmanızın alınmasıdır. Her bir dakikada 5 yaşın altında 12 çocuğu açlıktan öldüren şeydir düzen.

Düzen, kutsal piyasalarda birkaç rakamın değişebilmesi için kurak Haiti'nin, Kenya'nın kara insanlarının payına açlığın düşüvermesidir. Kıtlık sanki yeni bir belaymış gibi bu kara haberin size yeni yeni servis edilmeye başlamasıdır. Düzen, kanıksamadır.

Düzen; hile, şiddet ve kasaplık yoluyla, aynı ayrıcalıkları sürdürmek üzere aynı bokları yiyecek yeni nesiller yetiştiren, "beyaz", "saf", "hijyenik", dolar milyarderi azınlıktır.

Düzen; toplumun değer yargılarındaki çıkarcılıktır. İşsizleri ve yoksulları, işsiz ve yoksul oldukları için en büyük günahkârlar sayan ahlaktır. Kibrin ve ezikliğin ahlakıdır. Mülkiyetin ideolojisidir. Müesses nizamdır.

20'lerinin başındaki, 30'larının ortasındaki ya da 40'larının sonundaki dostum, sana olağanüstü şeyler anlatmıyorum. Şehrindeki tüm çirkinliği, yeryüzündeki tüm sefaleti ve pisliği gör ama asla ağlama, sızlanma.

Düzenin senden beklediği, izlediğin bu kötülüklere ağlayıp onları kabul etmen ve onlarla birlikte yaşamayı öğrenmendir.

Ama sen asla kendi değerini küçümseme.

Kendini değişik ve tanımlanamaz birtakım güçlerin kurbanı ya da kaderin oyuncağı olarak görerek mazeretler dünyasına yeni bir kapı daha açma.

Hayatında bir gün bile umutsuzluğa kapılma.

Eğer bunu yapabilirsen her şeyi yapabilirsin.

Dünyanın nabzı senin nabzındır.

1. Sayfadan Devam

Tuzumuz kuru olsaydı, gazetecilik ya da bilgisayar başında "zorunlu" şövalyelik eder, süslü kelimeler yazar, gemimiz yürütürdük. Hiçbir şey bilmiyorsak bir bankada ya da özel bir şirkette işe girer, sonra da etraftan adam bellenmek için aman dilenirdik. Öğrenciysek, öğrencilik bitene dek çimlerde, fiyakalı kafelerde, devrimcilik edip kendimizden başka herkesi kandırabildiğimize inanmaya çalışırdık. Öğrenci değilsek, bir imamın ya da bir memurun izniyle evlilik akdini imzalayıp bu akdi unutarak dünyayı kurtaracak kahramanlar listesinde adımızı hayal ederdik.

Ancak böyle olamazdı. Ne sadece gazeteci, ne memur, ne de sadece öğrenciyiz. Bu şeylerden bazılarını yapıyor olmamız bu etkinliklerin ikiyüzlü çirkin ahlakını ve sonuçlarını da üstlendiğimiz, üzerimizde taşıdığımız anlamına gelmez. Her şeyden önce yüksünmeden bir daha söyleyelim ki bizler anarşistiz ve önceliğimiz, mümkün kılabildiğimiz ölçüde bu olacak. Yaşamla ve isyanla el ele tutuşabilmemizin ilk koşulunun, gerektiğinde bütün o verili kimlikleri çöplüğe savurmak olduğunu iyi biliyoruz. Öyle olduğu için bu yayını zamanında size ulaştıramadık. Bu arada çok şey yaptık. 8 Mart'ta Ankara'da, 15 Mart küresel eylem gününde ve 16 Mart Halepçe anmasında İstanbul'daydık. Sonra okullarda bahar şenlikleri başladı. Oralarda gazetemizin standını açtık. Bu arada DTCF'de tüm iktidar odaklarıyla, polisinden faşistine dekanından özel güvenliğine karşı karşıyaydık. Gene DTCF'de Faşistler ve onların iplerini tutanlar arkadaşlarımıza saldırdı, bir arkadaşımıza satırla yaralandı. Kolumuz acıdı öfkemiz arttı. 1 Mayıs gelince sokaklara indik. İki yıldır, bayram değil isyan günü olarak geçen 1 Mayıs İstanbul'da olduğu kadar değilse bile Ankara'da da oldukça gergin geçti. İstanbul'da 1 Mayıs sabahında başlayan polis saldırısının öfkesi sıhhiye'de ki alana da yansıdı. Elbette büyün bu etkinlik ve eylem süreçlerinin her biri için ayrı ayrı çalışmalar yaptık.

Her ne kadar 1 ay kadar gecikmiş olsa da Ahali Gazetesi hala aramızda. Bir aradayız ve içimizde taşıdığımız dünya, siz her bir kelimeyi okudukça ve omuz verdikçe daha da büyüyor.

AHALİ
Aylık Haber Fikir Yorum Gazetesi
Yerel Süreli Yayın
Mayıs 2008, Sayı 4
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Cemil Cahit Selimoğlu
İletişim Adresi: Mithatpaşa Caddesi 30A/29 Yenişehir/Ankara Tel: (312) 434 47 54
ahaligazetesi@gmail.com
Basıldığı Yer: Ümit Ofset Matbaacılık - Kazım Karabekir Caddesi No: 41/1-2-3-9 Iskitler/Ankara
ISSN 1308-0431

THINK-TANK'LARIN ARDINDAKİ FAŞİZM

1. sayfadan Devam

Bu saldırıyı devlet tarafından kullanılan kişiler bire bir yaparlarken ve kolluk kuvvetin bu kullanılan insanları koruyup kolladığı aşikârken esas düşünülmesi gereken nokta okul yönetiminin, dekanından rektörüne hocasına kadar bu kullanılan, gözleri boyanan insanları neredeyse aklayıcı bir tavra bürünmeleri ve öğrencileri bu kişiler tarafından gözler önünde satırla, bıçakla yaralanırken kendilerinden hiç beklenmeyen bir soğukkanlılık ya da biraz daha vicdanlı olursak, umursamazlıkla rutin işlerine devam etmeleridir.

"Kendi sorumluluk sınırları içerisinde kendi öğrencileri yaralanırken, hastaneye kaldırılırken, okul savaş alanına dönmüşken bu insanların nasıl olup da hiçbir şey olmamış edalarıyla kendilerini gizleyebildikleri bir vicdan sorgulamasıdır belki"

Kendi sorumluluk sınırları içerisinde kendi öğrencileri yaralanırken, hastaneye kaldırılırken, okul savaş alanına dönmüşken bu insanların nasıl olup da hiçbir şey olmamış edalarıyla kendilerini gizleyebildikleri bir vicdan sorgulamasıdır belki ama gösterdikleri bu insanlık dışı umursamaz tavrın yanında bir de bu bir avuç çapulcunun safında yer almaları gerçekten kabul edilesi bir durum değildir. Okulun rektörü Nusret Aras 'Sky Türk' adlı kanala verdiği bir röportajda yaralanan öğrencilerinin terörist olduğunu iddia edebilecek kadar ileri gitmiştir. Bu talihsiz açıklama öğrencileri vatan haini, faşistleri vatanperver olarak gören taşra dar görüşlülüğünün bir uzantısından başka bir şey değildir. Bu tam da bir arabesktir!

Mağdur olan öğrenciler fakültenin dekanına durumu anlatmak için gittiklerinde dekanın onlara 'beş trilyonluk bir ihale davasıyla meşgulüm, lütfen terk edin burayı' demesi insan hayatının parayla satıldığı bir demokrasinin modernizm kisvesinde modernleşmesi değil midir? Bu bir medeni cesarettir! Kutlamak gerekir. Yönetimin ve kolluk kuvvetin ağız birliği yapmışçasına gösterdikleri tavır ve öğrencilere medya vasıtasıyla gönderdikleri şahane nasihatler öyle bir noktaya gelmiştir ki – onlar yapsın siz sesinizi çıkartmayın... demeleri an meselesidir. Kolluk kuvvetin bu faşistlere yaptığı ağabeyliği her halde bu kullanılan insanlara kendi ağababaları bile yapmazdı.

80 öncesinde bu durum şimdi ki gibi konspiratif düzeyde de yapılmıyordu. Gayet aleni bir biçimde devlet kullandıkları bu insanları utanmadan koruduğunu çokça zikrediyordu. Örneğin dönemin alamet-i farikası Cevdet Sunay 'o çocuklar terörizme karşı mücadelede güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyor.'deme cesaretini buluyordu kendinde. Şimdi kameralar bu denli pişkin açıklamaları arar oldu. Şimdi her şey bir giz, bir gizem; her şey bir dipte, bir derinde, ima ve imaj toplumu faşiste faşist dese ayıp etmiş olur. Kimi aydınlarla, hocalarla, devlet memurlarıyla dile gelen bu imalı taahhüt bu zor ve riskli görevini yerine getirirken faşistlerin hem kolluk kuvvetinden destek görmesini, hem de yasal kovuşturmalardan uzak tutulmasını sağlamaktadır. Yaralanan öğrencilerin arkadaşları tepki gösterdi diye yapılan gözaltılar ve açılan soruşturmalar faşisti öğrenci olarak gören mantığın akıllara zarar çifte standardın en büyük kanıtıdır.

Kolluk kuvvetin bahçesinde volta attığı bir 'bina üniversite' olma yolunda emin adımlarla yürüyor Dil-Tarih. Halkın toplumu biçimlendiremediği bu topraklarda, öğrencinin okulu değiştirememesi ya da okulla gelen, bünyelere aşılanan tahakkümün alaşağı edilememesi doğal bir sonuçtur. Bir şeyleri değiştirmek adına sosyal bir hareketlilik beklemek bu faşizm karşıtı eylemlerin önünde bir engel olarak görülmediği sürece bizler sömürüye karşı sadece sömürüldüğümüzle, dayatmaya karşı sadece emir kulu olduğumuzla, engellemelere karşı sadece engellendiğimizde tavır geliştirebiliriz. Oysa yapabileceklerimiz karşısında direniş göstermesi gereken birilerinin bulunduğu noktaya gelmek bizlerin çoğu zaman gösterdiği refleksif tavrın çok daha ötesinde şeyler gerçekleştirmemiz gerçeğini doğurmaktadır. Bu faşist tutumların, verilen gözdağlarının, tehditlerin neredeyse tümü 'erkan-ı devlet' tarafından yapıldığını göz ardı etmemek gerekir. En büyük faşizmin tek tek bireylerden çok kurumlarda oluştuğunu daha sonra çeşitli beyin yıkama yöntemleriyle insanlara aktarıldığını düşünecek olursak faşizmin hayati bir damarının bulunmadığını da teşhis etmiş oluruz. Bu teşhise göre bir öğrenci özgün idrakiyle faşist olamaz, sonradan faşist yapılır. Hayati gerçeklerle yüzleşme noktasında hep kısır bırakılan bu kişilerin bilinçli bir karşıtlıkları yoktur. İşte tam da bu nedenledir ki bu insanların karşı çıktıkları suni değerler ne yaşamsal ne de akli bir form oluşturur. Bu yüzden savundukları bu suni değerleri barındıran gerçekliklerle bir gönül bağı kurmaları dolayısıyla da onlardan, amiyane tabirle, bir 'dava adamı' olmaları beklenemez. Sadece olabildiğince çok kendi egolarını tatmin edebilecek gerçeklikler yaratırlar kendilerine. İşte bu gerçek Dil-Tarih' in gerçeği olmuştur iki günlüğüne. Kalıcı bir iz bırakamamalarının nedeni de işte bu yüzden bizlerden çok kendi enjekte edilmiş inançları ve bilinçsiz bir aradalıklarıdır. Birçok üniversitede öğrencilere yönelik silahlı, satırlı, bıçaklı saldırılar resmen görmezlikten gelinmektedir. 06.04.2008 Pazar günü Akdeniz Üniversitesinde yaşanalar çokça alışık olduğumuz durumu ekranlara taşıdı. Medyanın bas bas bağırdığı 'üniversitelerde yeniden çatışmalar boy gösterdi' açıklamaları üniversiteler gerçeğinin farkında olmayan bir zihniyetin değil daha çok provokasyon amacı güden çevrelerin ortaya bir sansasyon mezesi sunma çabasıdır. Zira üniversitelerde bu olayların benzerlerinin çokça rastlıyorduk, durumu Akdeniz Üniversitesi' nde faklı kılan gerçeklerden biri de medyanın olayların patlak vereceğinden daha önce haberdar edilmiş olmasıdır. Ömer Ulusoy adlı faşistin göstere göstere 9mm kalibrelik silahla öğrencilerin üstüne ateş açması, daha sonra da öldürmek için ateş açtığını bastıra bastıra söylemesi olayın daha önceden planlandığını, kavga çıktıktan sonra ise olayın kendi kontrolleri dışına çıktığını göstermektedir. Daha önce darp, tehdit, ateşli silahlar kanununa muhalefet ve uyuşturucu madde bulundurma suçlarından hakkında işlem yapılan faşistin yakalandıktan sonra MHP üyesi olmadığı açıklanmıştı. Oysa MHP eski başkanı Nizamettin Sağırla önceden, yeni başkanı Mustafa Akar ile yeni çekilmiş fotoğrafları bulundu. Tabi aşmış ahlak timsali MHP üst düzey yöneticileri bu yeni il başkanını tez elden tasfiye ettiler. Olayda Çağrı Bulut, Ümit Çimen, Hasan Alpboğa, Cem Yılmazer, Muzaffer Çelebi, Suat Doğan adlı faşistlerle toplam kırk beş kişi gözaltına alındı. kampüslere bilinçli olarak silahlı, eli bıçaklı olarak alınan bu faşistlerin vatansever olduğu kisvesiyle rektörler, dekanlar tarafından korunması olayların boyutunu farklı yönlere çekmektedir ki Ankara Üniversitesi' yle neredeyse eşzamanlı başlayan bu faşist saldırılar temelinde farklı çevrelerce organize edilmiştir. Akdeniz Üniversitesi' nde ki olayların mistifikasyononun ardında toplumun sözde muhalif kadrolarının saflarında yer alan Rektör Mustafa Akaydın'ı hedef gösterme düşüncesi yatmaktadır. Yani bu noktada kullanılan faşistlerin ağababalarının emir aldıkları çevre toplumun radikal dinci kesimlerdir. Rektörü hedef göstermek için en kolay yol öğrenci yurtlarında bulunan bu faşistleri kullanmaktır. Bu işin en can alıcı noktası da optimal bir düzeyde halka yaymaktan geçiyordu ki zaten öyle oldu. Dinci basın büyük bir tez canlılıkla rektöre karşı bir kampanya yürüttüler ve sürmanşetlerinde 'rektör görevden alınsın' ibaresi ışıldıyordu.

Dil-Tarihin bu özgünlüğü farklı çalışma alanlarının yaratılabilme uğraşında oldukça büyük avantajlar sağlamaktadır. Geçen 5–10 sene içerisinde pratik anlamda mücadele verenlerin sayısı oldukça azalmasına rağmen, okul içerisinde ortaya konulan anti-faşist tavır ve kararlılık hiçbir zaman azalmamıştır

1968 öğrenci olaylarında 1971' e kadar olan dönemde patlak veren olaylar o dönemde yaşanan anti-emperyalist ve devrimci akımın bu topraklardaki bir yansımasıydı. 1975-1980 arasında ki dönemde sağın örgütlenirken solun parçalanma sürecine girmesi konjunktürel olarak bambaşka kavgaları da beraberinde evirdi. Bariz bir sağ-sol kamplaşmasının yerini alevi-sünni kamplaşması alıyor, diğer taraftan da Kürt-Türk kamplaşmasının temelleri atılıyordu. 12 Eylül sonrasında ki gençlik uyanık bir ısrarcıkla ve daha çok isyankar ama kaygılı bir çizgide hareket etti. Ankara Üniversitesi'nde ki faşist saldırılarla önüne geçilmek istenen durum özellikle Dil-Tarih'te ve Cebeci Kampüsü' nde bu kaygıların yerini bir özgüvenin alması, daha da açacak olursak örgütsüz insanların da en azından teorik anlamda yaptıkları muhalefetin çeşitliliğinin artmasıdır. Gelinen bu durum özellikle faşistlerin milliyetçi kanadının arızi çözümlerle kendilerince durumun vahametini bu kez ulusalcı kanada aktarabilme çabasını da gözler önüne serdi ki zaten bu amacını da rektörün ağzından çıkan cümleler kanıtlıyordu. Altını defalarca kez çizmek gerek: böyle bir durumda faşizm karşısında tavır alan öğrencileri terörist olarak göstermek faşistleri kullananların oyununa alet olurken bir anlamda, kendini bir başkasına fahiş fiyata satmaktır!

Muzaffer Mankır

Tarih'in Kara Çocukları/1

EMMA GOLDMAN(1869-1940)

Emma Goldman, ailesinin küçük bir han işlettiği Rusya'daki bir Yahudi gettosunda 1869'da doğdu. Onüç yaşındayken, ailesi St. Petersburg'a taşındı. Bu tam da Alexander II'nin suikaste uğradığı ve siyasi baskıların yaşandığı bir dönemdi. Yahudi topluluğu bir kıyım dalgasıyla karşı karşıyaydı. Zamanın ciddi ekonomik güçlükler, St. Petersburg'a taşınmasından altı ay sonra Emma Goldman'ın okulu bırakarak fabrikada çalışmaya başlamasına neden oldu.

Oradayken Goldman'ın eline, kitabın kahramanı Vera'nın nihilizme yöneldiği ve cinsiyetler arasında eşitliğin ve dayanışmacı bir çalışmanın olduğu bir dünyada yaşadığı, Cherychevsky'nin "Ne Yapılmalı"sı geçti. Kitap, Goldman'ın daha sonraki anarşizminin başlangıç halindeki bir kabataslağını sunar, ve onun kendi yaşamını istediği gibi yaşama kararlığını güçlendirir.

15 yaşındayken babası onu evlendirmeye çalışır, ancak bunu kaul etmez. Sonunda üvey kızkardeşi ile beraber Rochester'daki kızkardeşinin yanına gönderilmesine karar verildi. Goldman, Amerika'nın bir Yahudi göçmen için hiç de vaat edilen bir fırsatlar ülkesi olmadığının farkına varır. Goldman için Amerika'nın anlamı, terzi olarak yaşamını sürdürdüğü gecekondular ve kötü çalışma koşulları demekti.

Goldman'ı anarşizme çeken ilk şey Chicago'daki Haymarket Meydanı trajedisinden yükselen haykırışlardı. İşçilerin 8 saatlik iş günü için gösterisi sırasında polis kalabalığının arasına bir bomba atılmıştı. Nihayetinde dört anarşist asılmıştı. En zayıf delillerle mahkum edildiler; mahkemede yargıç açıkça "Haymarket bombalamasına neden olduğunuz için değil, Anarşist olduğunuz için yargılanıyorsunuz" diyordu.

Emma Goldman olayları ilgiyle izledi ve asılmaların yaşandığı gün bir devrimci olmaya karar verdi. O zaman Goldman 20'sindeydi ve 10 aydır bir Rus göçmenle evliydi. Evliliği yürümedi ve ondan boşanarak New York'a taşındı.

Orada Almanca olan anarşist bir gazetenin yöneticisi olan Johann Moss ile arkadaş oldu. Moss, onu koruması altına almaya karar verdi ve onu bir konferans turnesine gönderdi. Moss, Goldman'dan sekiz saatlik iş günü kampanyasının yetersizliğinden bahsetmesini istedi. Kapitalizmin tamamen yıkılmasını talep edilmesi gerektiğini savundu. Sekiz saatlik işgünü kampanyası yanlızca bir saptırmaydı. Goldman halk toplantılarda bu mesajı hakkıyla aktardı. Ancak, Buffalo'da yaşlı bir işçi şu soruyla ona meydan okudu; "Onun yaşındaki bir adam ne yapacaktı? Muhtamelen kapitalizmin yıkılmasını göremeyeceklerdi. Nefret edilen işten belki bir iki saatlik kurtuluşu da elde edemezler miydi?".

Bu karşılaşmayla, Goldman daha yüksek ücretler ve daha kısa çalışma saatleri gibi belli iyileştirme çabaların bırakın saptırma olmayı, toplumun devrimci dönüşümünün bir parçası olduğunun farkına vardı.

Goldman giderek Moss'dan uzaklaştı ve rakip Alman "Die Autonomie" dergisiyle daha fazla ilgilenmeye başladı. Burada Kropotkin'in yazılarıyla tanıştı. Peter Kropotkin'in vurguladığı ve onun da sahip olduğu bireyin Özgürlüğüne inanç ile insanoğlunun toplumsal yeti ve karşılıklı yardımlaşmaya olan eğilimini dengelemeyi amaçladı. Kişisel özgürlüğe bu inancı, genç bir devrimciyle dans ettiği, [ve bu genç devrimcinin] ona bir ajitatör yerine bir dansçı olması gerektiğinin söylediği bir hikayede dikkati çeker. Goldman şunları yazıyordu: "Davamızın benim bir rahibe olarak davranmamı ve hareketin de bir manastıra dönüşmesi gerektirdiğini beklememeliyiz. Eğer bu anlama gelecekse, ben bunu istemiyorum. Ben özgürlük, kendini ifade etme hakkını, herkesin güzel ve parlak şeylere sahip olması hakkını istiyorum".

İlk zamanlarda Goldman eylemli propaganda düşüncesini destekledi. 1892'de Alexander Berkman ile beraber, Homestead Pennsylvania fabrikasındaki grevi silahlı muhafızlarla bastıran Henry Clay Finch'e suikast düzenlemeyi planladılar. Hatta silah satın almak için para biriktirmek üzere başarısız bir şekilde fahişe olarak bile çalışmayı denedi. Onlar bir tiranı, bu zalim sistemin bir temsilcisini öldürerek, halkın bilincin attırılacağına inanıyorlardı. Bu gerçekleşmedi.

Berkman Finch'i ancak yaralayabildi ve 22 sene hapis cezasına çarptırıldı. Goldman, ahlakın sonuçlarla değil güdülerle ilgili olduğunda ısrar ederek, girişilen bu suikastı açıklamaya ve haklı çıkarmaya çalıştı. Devrim sonrası Rusya'daki dönemde, amacın araçları haklı çıkardığı [şeklindeki] inancını tekrar ortaya koymuştur; ancak buna daha sonra değineceğim.

Berkman'ı savunması onu damgalanmış bir kadın yaptı ve konuşmalarına devamlı olarak yetkililerce müdehale edildi. 1893'de,

işsizleri "zor kullanarak" ekmeklerini elde etmeye sevk ettiği suçlamasıyla tutuklandı ve Blackwell Adası hapishanesinde bir yıllık bir cezaya çarptırıldı.

Doğum kontrolü ile ilgili broşürler dağıtmak yüzünden ikinci kez tutuklandı; ancak en uzun hapis cezasına "Zorunlu Askerliğe Hayır" birliğini kurması ve Birinci Dünya Savaşına karşı gösteriler düzenlemesi nedeniyle çarptırıldı. Goldman ve Berkman 1917'de zorunlu askerlik çağrılarını engellemekten tutuklandılar ve iki yıl hapse çarptırıldılar. Bunun üzerine vatandaşlıktan ayrıldılar ve diğer istenmeyen "kızıllar"la beraber Rusya'ya sınırdışı edildiler. Onun sınırdışı edilme celsesini yöneten J. Edgar Hoover onu "Amerika'daki en tehlikeli kadınlardan birisi" olarak nitelendiriyordu.

Sınırdışı edilmesinin olumlu yanı ise, Rus Devrimine ilk elden tanıklık yapabileceği Rusya'ya serbest bir bilet almış olmasıydı. Goldman, 1inci enternasyonal'de anarşizmle yaşanan çatışmanın kalıntılarını gömmeye ve Bolşevikleri desteklemeye hazırlanmıştı. Ancak, Goldman ve Berkman, 1919'da tüm ülkeyi gezerken gördükleri çoğalan bürokrasi, siyasi baskı ve zorunlu emek karşısında dehşete kapıldılar. Kopuş noktası, 1921'de Kronştad denizcileri ve askerlerinin Bolşeviklere karşı ayaklanması ve grevdeki işçilerle dayanışmasıyla oldu. Kızılordu ve Troçki'nin saldırısına maruz kalarak ezildiler. Aralık 1921'de Rusya'yı terk eden Goldman bulgularını iki çalışmada ortaya koydu --"Rusya'daki Hayal Kırıklığım" ve "Rusya'daki İlave Hayal Kırıklığım". Şöyle diyordu; "Tüm tarih boyunca otorite, hükümet ve devlet, daha önce bu kadar içsel olarak statik, gerici ve hatta karşı-devrimci olmamıştı. Kısacası, devrimin bizzat antitezi".

Rusya'da geçirdiği zaman, onun amaç aracı haklı çıkarır şeklindeki eski inancını yeniden değerlendirmesine yol açtı. Goldman şiddetin toplumsal dönüşüm sürecininde zorunlu bir şeytanlık olduğunu kabul ediyordu. Ancak, Rusya'daki deneyimi onu bir ayrım yapmaya zorladı. Şöyle yazıyordu: "Geçmişte her büyük siyasi ve toplumsal değişimin şiddeti gerektirdiğini biliyorum ... Ancak bir çarpışma sırasında savunma aracı olarak şiddete başvurmak bir şey. Terörizmi bir ilke haline getirmek, onu kurumsallaştırmak, ona toplumsal mücadelede en hayati yeri vermek bambaşka bir şey. Böylesi bir terörizm karşı-devrimi besler ve sonuçta kendisi giderek karşı-devrim haline gelir".

Bu görüşler, Rus Devrimi'nin bir başarı olduğuna hala inanmak isteyen radikaller arasında popüler değildi. Goldman 1921'de Britanya'ya göç ettiğinde, Bolşevikleri suçlamakta neredeyse tek başına kalmıştı ve konuşmalarına çok az kişi katılıyordu. 1925'te sınırdışı edilebileceğini duyan Gallerli bir madenci, Britanya vatandaşlığı edinmesi için ona evlenme teklif etti. Britanya pasaportu ile Fransa ve Kanada'ya seyahat edebiliyordu. Hatta 1934'de ABD'ye bir konferans turu düzenlemesine bile izin verildi.

1936'da, Ispanyol Devrimi'nin patlak vermesinden birkaç ay önce, Berkman intihara teşebbüs etti. Goldman, 67 yaşında, mücadeleye katılmak üzere İspanya'ya gitti. Liberter gençlerin gösterisinde şöyle diyordu; "Devriminiz, anarşizmin kaosu temsil ettiği sanısını ebediyen yıkacaktır". 1937'de CNT-FAI'nin koalisyon hükümetine katılmasını ve savaş çabası uğruna komünistlerin gücünü arttıracak tavizler vermesini onaylamadı. Ancak anarşistlerin hükümete katılmasını ve askerileşmeyi kabul etmesini kınamayı reddetti, çünkü bunun alternatifinin o dönemde komünist bir diktatörlük olduğunu hissediyordu.

Goldman 1940'da öldü, ve Chicago'da kaderleri yaşamının akışını değiştiren Haymarket Şehitlerinin yakınına gömüldü.

Emma Goldman, ardında anarşist düşünceye önemli katkılar bıraktı. Özellikle, daha önceleri ilk anarşistlerce ancak ipuçları ortaya koyulan, cinsiyet siyasetini anarşizmle birleştirmesiyle hatırlanır. Goldman, kadınların doğum kontrolü hakkı için kampanyalar düzenledi ve bu yüzden hapse girdi. Siyasi çözümün cinsiyetler arasındaki eşitsiz ve baskıcı ilişkilerden kurtulmak için yeterli olmadığını öne sürdü. Değerlerin, özellikle de kadınların kendi aralarında, muazzam bir şekilde değişmesi gerekmektedir. Kadınların bunu yapabileceklerini savunur:

"İlk olarak, kendilerini bir seks metası olarak değil, kişilik [sahibi bireyler] olarak değerlendirerek. İkincisi, kendi bedeni üstünde kimsenin hak iddia etmesini kabul etmeyerek; Tanrı, devlet, toplum, koca, aile vb.'nin hizmetkarı olmayı reddederek; kendi yaşamını daha basit, ancak daha derin ve zengin yaparak. Yani, tüm karmaşıklıklarıyla yaşamın anlamı ve içeriğini kavramayı deneyerek, kendini kamusal görüşün ve kamusal kınamının [dışlamanın] korkusundan kurtararak. Kadını seçim sandıkları değil, ancak anarşist devrim özgürleştirecektir; [anarşist devrim] onu Dünya'da daha önce görülmemiş bir güç, özgür erkekler ve kadınların oluşmasını sağlayacak kutsal ateşten bir güç haline getirecektir".

8 Mart'a Dair

Ahali'nin bir önceki sayısını okuyanlar, Logodaki A'nın ve gazetenin görünen tek renginin Mor olduğunu fark etmiştir. "Görünen tek renk" diyoruz çünkü gözle göremediğiniz renkleri tamamı gazetenin kelimeleri ve yazıları arasındaydı. Hatta mor'un tonları olabildiğince karaya çalıyordu. Önceki sayı birçok bakımdan oldukça yetkin bir yayındı. Aramızda diğerinden tek farkı ismi ve iktidarın verdiği kimliğin rengi olanların elinden çıktı Ahali 3. İşine gelen onlara kadın diyor.

Ahali'nin Mart Sayısının böylesine özel kılınmasına yönelik bir talep geldiğinde aklımıza ilk gelen bu özel durumun bizim açımızdan gerekli olmadığıydı. Diğeri ise bizler erk değildik ki, 23 Nisan misali, 8 Martta kadınlara erk verelim. Zira sokakta geçerli olan Toplumsal cinsiyet normlarının hiç biri var ettiğimiz mekânlarda yoktu. Elbette içine doğduğumuz dünyanın, bizleri kuşatan binlerce yıllık hastalıklarını bir anda bir kenara bırakamadık. En azından gücümüz ve irademiz ölçüsünde yanımızda yürüyen kimselerin farklarını gözetmiyorduk. Bir iyi niyet gösterisi olarak "eşitmiş" gibi yapmak değil bu. Bizler, iktidarların bize verdiği gücü yadsıdığımız ölçüde biz olabilecektik. Bir yerden sonra bunu bilip öyle yaşadık.

Sözüm ona, Feminist hareketin esasında Anarşizan olabilecek bir niteliği açığa çıkacaktı. Anarşizmin hiçbir politik ya da sosyal zorlamaya yer bırakmaksızın eril ya da dişil olanı öne çıkarmadığını zaten biliyorduk. Pozitif ayrımcı bir yaklaşım gerekmezdi. "Pozitif" ayrımcılık etmek hiyerarşik ve faşist dünyada negatif olanın görünmez kılınmasıydı sadece.

Sonuçta Ahali 3 çıkmıştı. Gazete elimizdeydi. Kimliği sorulduğunda kadınlığını ya da daha kötüsü feministliğini öne sürmeyip kendini "anarşist" diye niteleyenlerin varlığı olmasaydı, Ahali 3, feminist politikanın tarihsel ve gündelik yenilgisinin nadir örneklerinden biri olabilirdi. Onlarla tam olması gerektiği gibi hala yan yanayız. Kadın kalıp, "patriyarka"dan özneleşmek talep edenler ise cinsiyetçi politikanın sığ sularında kulaç sallamay devam ediyor. Yan sütunda Biyografisini yayınladığımız Emma Goldman'dan, Özneleşme serüvenleri için öğrenecekleri çok şey var.

Bu koşullarda yayımlanan Ahali 3 elimizde, ilk olarak 8 Martta alana çıktık. Yürürken taşıdığımız pankartta, otorite'nin kuklalaştırdığı kadınları simgeledik. İpleri koparmak gerekiyordu. Sloganlarımızla bunu bağırdık. Ve hep bağırdıklarımızı.

Anarşi ve Isyanı...

Anarşistler Beyazıt'ta Halepçe Katliamını Protesto ettiler

Devlet temelli iktidar ilişkileri hayatın her alanını işgal etmiş durumda. Bu tahakküm ilişkileri kimi zaman ulus veya sınıf mücadelesinde, cinsiyet eşitsizliğinde, farklı cinsel eğilimlere tahammülsüzlükte, kimi zaman militarizmde ve doğanın sömürülmesinde kendini gösteriyor. Bu tahakküm ilişkilerinin temelinde yatan devlet olgusunu gören ve bunu göstermekte kararlı olan anarşistler toplumsal direnişin olduğu her yerde isyanı yaratmaya devam ediyor.

16 Mart 1978'de Istanbul Üniversitesi'nde toplu çıkış yapan öğrebcilerin üzerine bomba atılıp silah ile ateş edildi, bunun sonucunda kiminin yaralandığı yedi kişininde yaşamlarını kaybettiği bu katliamın acısını bu günde hissedebiliyoruz.

16 Mart 1988 de kimyasal gazlarla Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen ve altı bin üç yüz kişinin yaşamını yitirdiği, on binden fazla kişinin yaralandığı Halepçe katliamının yirminci yılında devletin kanlı yüzünü ortaya koymak için Beyazıt Meydanı'nda DTP nin çağrısı ile gerçekleşen eylemde, İstanbul Ahalisinin kara çocukları olarak oradaydık. Eyleme "....78....88...2008 Devletler Yapar Katliam" yazılı pankart ve otobüs duraklarından yürüyerek atmaya başladığımız " Ger Devlet Bike, Kom Kuji Dike" , " Biji Azadi Biji Anarşi", " Devlet Yaparsa Katliam Yapar" sloganları eşliğinde kitleye katıldık. Burada yapılan basın açıklamasında Halepçe katliamını bizzat komuta eden Kimyasal Ali lakaplı Ali Hassan Al-Majid'in ve Saddam Hüseyinin ABD tarafından apar topar idam edilmesine ve Beyazıt katliamının sorumlularının hala yargılanamadığı hatta çoğunun bu katliamdan ötürü ödül olarak devletin yüksek kademelerine terfi ettirildiği ifade edildi. Ayrıca Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskılar ve henüz biten son operasyona dikkat edildi.

Eylem alanında eylemden çok polisin varlığı gözden kaçmazken basın açıklamasından sonra grup polis takibinde otobüs duraklarına giderek olaysız dağıldı.

İktidar DTCF'de, Anarşistler de...

24 Mart pazartesi günü, ülkücü öğrenciler bir grup Anarşiste önce sözlü olarak sataştı, ardından çıkan kavgada iki saldırgan yaralandı. Ardından saldırganlar uzaklaştılar ve kaçarken bir Anarşisti satırla kolundan yaraladılar. Görgü tanıkları, saldırganların okul dışından geldiğini ve saldırı esnasında yaralanan öğrencinin başının hedef alındığını, ancak öğrencinin başını korumaya çalışırken satırın koluna darp ettiğini aktardı. Saldırganların kullandığı satır ise olay mahallinde bırakıldı. Görgü tanıkları kullanılan aletin okuldaki polis birimlerince saklandığını anlattılar. Ayrıca, olay sonrasında okula giriş yapmak isteyen saldırıya uğrayan öğrenciler, polis ve özel güvenlik tarafından, kapı üzerlerine kapatılarak okula alınmadı ve bu nedenle dışarıdaki ülkücülerin tacizine maruz kaldılar.

Sonraki gün ise gelişen gerilim ve şiddet ortamından ötürü kendilerini ve arkadaşlarını korumak için, öğrenciler okula toplu giriş gerçekleştirdi. Toplu giriş sonrasında DTCF orta bahçesinde ülkücülerin, öğrencilere sataşması üzerine gerilim arttı. Okulda güvenlik gerekçesiyle bulunan polis ve öğrenciler arasında arbede yaşandı. Çıkan arbedede polis gaz bombası kullandı. Polis ve özel güvenliğin arama yapmasına rağmen ülkücüler bir öğrenciyi satırla ensesinden yaraladılar. Arkadaşlarını korumak isteyen üç öğrenci gözaltına alındı ve tutuklandı. Görgü tanıkları, gözaltı sırasında polisin "yüzlerine vurun" diye bağırdığını anlattılar. Rektörlük çatışma ortamının yarattığı gerilim nedeniyle DTCF'de eğitime 25–28 Mart tarihleri arasında ara verdi. Aynı gün, öğrenciler, okuldan toplu şekilde çıkarak, yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar.

Hafta sonunun ardından pazartesi günü DTCF'de eğitime kaldığı yerden devam edildi. Toplu giriş esnasında polis hiçbir gerekçe göstermeden 4 öğrenciyi gözaltına aldı. Daha sonradan, edindiğimiz bilgiye göre polisin öğrencileri gözaltına alma nedeni, "ideolojik darp" ve "polise mukavemet" iken, iddianamede "ideolojik darp" ibaresi, "ideolojik kavga" olarak değiştirildi. Öğrenciler Terörle Mücadele Şubesine götürülüp sorgulandı. Ertesi gün Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar

Seher Vakti Öten "Galya Horozu"

Gün Zileli

Kavramlar ya da sözcükler, insanlar gibidir. Bir zamanlar çok ünlü ve itibar sahibi olan kavram ve sözcükler, zaman içinde bu itibar ve ünlerini kaybeder ve unutuluşa terkedilirler. Bazıları bunu hak etmiştir, çünkü ün ve itibarları dönemin modasının ve aniden parlayan değerlerin ürünüdür. Bu moda ve değerler sönüp gidince onların ünleri ve itibarları da sönüşe geçer. Ne var ki, bazıları da bunu hiç hak etmemiştir, hem de aynı nedenle. Yani dönemin parlayan değerleri ve modaları onları bir dönem için gölgede bırakmıştır. Böyleleri, eninde sonunda yeniden parlar ve eski ün ve itibarlarından da daha büyük bir parlaklık saçarlar.

Günümüzde unutulmaya terk edilmiş "Dünya devrimi" kavramının işte bu ikinci türden olduğunu düşünüyorum. Öyle sanıyorum ki, dünya devrimi kavramının insanlığın ufkunda parlaması Fransız devrimiyle olmuştur. Fransız devriminin bir "burjuva devrimi" " olduğunu düşünenlerden değilim. Tersine bu devrim, burjuvaziye rağmen gerçekleşmiş, ama burjuvazi onu gaspedip kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır. Fransız devrimi, ulusal çapta gerçekleşen bir devrim olmasına rağmen, aynı 1917 devrimi gibi, tüm dünyayı etkilemiş ve insanlığın ufkunda bir dünya devrimi penceresi açmıştır. Fransız devrimi, gerçekleştiği andan itibaren ikiye bölündü. Biri reelde gerçekleşen Fransız "devrimi"ydi ki, bu, burjuvazinin Fransız halkına yaşattığı kan banyosundan başka bir şey değildi. Reel dünyada kendine uygulama alanı bulamayan Fransız devriminin idealleri ise, dünyayı kaplayan atmosfer boyunca yayıldı ve insanlığa ışık saçtı. İşte böyle çelişkili bir durum. Bu, daha sonra, dünya sahnesinde tekrar tekrar oynanacak tuhaf, çelişkili bir oyundu.

Fransız devriminin fikirlerinin dünyaya yayılmasıyla devrim, ülkesel değil, dünyasal bir anlam kazandı. Gerçi o zaman henüz dünya, Avrupa'dan ibaretti. Anarşistler ve komünistler bile, dünya derken, ufukları en fazla Hristiyan dünyasını içine alacak kadar genişleyebiliyordu. Hristiyan dünyasının dışı pek dünya sayılmıyordu. Yine de devrimin dünya çapında kavranışı büyük bir ilerlemeydi ve sonunda 1848 Avrupa devrimiyle taçlandı. Dünya ilk kez, neredeyse tüm Avrupa ülkelerinin hep birlikte ayağa kalktığı bir devrim yaşıyordu. Böylece dünya devrimi kavramı, insanlığın belleğinde ve zihninde iyice yer etti. 1848 devrimlerinin ya da dünya devriminin bir iki yıl içinde yenilgiye uğraması, o zamanın devrimcilerinde kısmi bir umut kırılması yaratsa da, dünya devrimi umudu büyüyerek devam etti. Dünya Devrimini sembolize eden "Galya Horozu" elbet günün birinde, herhangi bir yerde yeniden ötecekti.

Ve öttü de. 1871 Paris Komünü. Paris komünarları ayağa kalkarken, barikatlarını kurarken ve ölüme giderken asla ulusal sınırlarla kısıtlı bir devrim düşünmüyorlardı. Insanlar artık tüm dünyayı kapsayan bir devrimin peşindeydiler.

1917 Devrimi, aynı Fransız devrimi gibi bir bölünmeydi. Kitlelerin taleplerini dile getirerek iktidara gelen Bolşevikler, daha ilk günden içerde devrimi boğar ve ülkeyi kan gölüne çevirirken (bununla elbette, beyaz karşıdevrimcilerin bastırılmasını değil, işçi, köylü ve asker devrimci kitlelerinin bastırılmasını kastediyorum) Sovyet devriminin sloganları tüm dünya çapında devrim isteyen kitlelerin dünya devrimi umutlarına ivme kazandırdı. Rusya'nın dışında yaşayan devrimci insanlık, Sovyetler Birliği'nde gerçekten ne olup bittiğini bilmiyordu. Kapitalist abluka da bu bilinmezliğe katkıda bulunuyordu. Üstelik bu sefer, dünya devrimi, Hristiyan dünyanın da dışına taşmış, tüm dünya halklarını kapsamış ve ayağa kaldırmıştı.

1920'li ve 1930 yıllar boyunca dünya devrimi umudu parlamaya devam etti. Stalinizmin "tek ülkede sosyalizmi" ve içerdeki katliamları bile bu umudu söndürmeye yetmedi. Ikinci dünya savaşında NAZI'lerin yenilgisiyle dünya devrimi son bir kez parladı ve ardından sönüşe geçti. Çünkü artık dünya devrimi yangını, sadece kapitalistlerin değil, Sovyetler Birliği'nin de sıktığı sularla söndürülmeye girişilmişti. Dünya hegemonik gücü haline gelen Sovyetler Birliği, Yunan devrimini yatıştırır, İtalyan ve Filipinler devrimcilerini silah bırakmaya zorlar ve 1956 Macar devrimini silah zoruyla ezerken bu işlevi yerine getiriyordu.

Dünya devrimi, son kez 1968'de yeniden parladı. Avrupa merkezli olan, ama Avrupa'yla kısıtlı kalmayan bu dünya devriminin alevleri dünyayı bir kez daha yaladıktan sonra, 1980'li yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti'nin stabilizasyon politikasını benimsemesi ve kapitalist güçlere katılmasıyla iyice söndürüldü. Geride "sıcak külleri kaldı".

1980'li yıllardan itibaren devrim sadece fiilen bastırılmamış, aynı zamanda kapitalizm, dünyanın ideolojik atmosferini de değiştirmişti. Artık "dünya devrimi" uzakta kalmış bir gençlik hatırasıydı. Insanlık adeta ihtiyarlamıştı.

Ne var ki, bu sadece görünüşte böyleydi. Yenilgiye uğrayan, dünya devrimi değil, dünya devrimini "tek ülkede sosyalizm" ya da reel sosyalizm kalesine hapsetmek isteyen anlayıştı. Dünya kapitalizmi var olduğu sürece, onun karşıtı dünya devrimi de var olmaya devam edecekti. Nitekim, kapitalizmin globalizasyon politikaları, dünya çapında bir devrimci mücadelenin koşullarını yeniden oluşturmaya başladı. Artık tek tek ülkelerde "ulusal devrim"lerden söz edenler sadece ulusalcılar ve milliyetçiler. Gerçek devrim, sınır ve milliyet tanımayan gerçek bir kardeşliğe çağrıda bulunuyor. Önümüzdeki dönem, dünya devriminin üstündeki kara bulutların dağılıp, "Galya Horozu"nun o görkemli ötüşünün yeniden duyulduğu, tüm insanlığın onun sesiyle yeniden uyanıp ayağa kalkacağı bir dönem olacaktır. Üstelik bu kez "Galya Horozu" erken ötmediği için kesilmeyecektir de. Galya Horozumuz bu kez tam seher vakti ötmek üzeredir.

"FINDIKLI DERELERİ ÖZGÜR AKSIN"

Fırtına deresi ile başlayan özgür akan sulara müdahale, aynı şekilde devam ediyor. Sürekli yeni bir müdahale haberi alıyoruz. İlk önce çocukluğumuz geçtiği denizle, toprak ana arasına sahil yolu yaparak başladılar. Sessiz kaldık. Çocukluğumuza geldi tepkisizlik. Sonra derelerimize yaylalarımıza göz diktiler. Fırtına deresi, Artvin Cerrahtepe, Yusufeli, Boçka Barajı... Özgür akan sulara barajlar, bentler... Yusufeli İlçesi'nin sular altında kalma durumu var. Tarihi dokusu ile birlikte tüm yaşamı sular altına almak istiyorlar. İnsanlar, yaşadıkları yer sular altında kalmasın diye elinden geleni yaparken; aynı süreç Cerrahtepede de yaşandı. Artvin halkının -örnek- ekolojik tepkisi ile siyanürle altın arama yapmak isteyen şirket, amacına ulaşamadı. Artvin'in bu bölgesi; Avrupa'nın ve Ortaasya'nın en eski doğal yaşlı ormanı ve endemik bitki ve hayvanları bünyesinde taşıdığından bizim için hayati bir durumdu. Bu şirket adını değiştirip başka yere gözünü dikti artık. Kaz dağlarında siyanürle altın arama çalışmaları başladı. Gazete çıkarken orda da 5 Nisanda ortak eylem yapılacak. Umarım oradaki dostlar da başarılı olur.

İktidar, Karadeniz de kendi tayfasına rant sağlamak için Fırtına Deresi'nden sonra Çağlayan Deresine hidroelektrik santral yapma projesine girişti. O da yetmezmiş gibi bütün akan sulara gözünü dikmiş. Rant diyoruz çünkü biraz olsun Karadeniz'i bilen, Karadeniz ekolojisini kitaplardan okuyan biri, bunun akıl karı olmadığını tahmin eder. Karadeniz deki birkaç açgözlü kapitalist için doğa feda ediliyor Hidroelektrik Santrallerin (HES) doğaya ne kadar zarar verdiği bilinirken. Bütün dünya HES' ten vazgeçmişken...

Karadeniz bölgesi, genelde heyalan bölgesi olduğundan toprak 20-25 cm kadardır. Böyle bir toprak parçasını ancak bitki örtüsü tutabilir. Hes projesi Çağlayanda iki dere sularını tünellerle toplayacaklar. Yüzeyde yol açılması, en az 20 metre içindeki tüm ağaçların kesilmesi demek. Tünel yapılması için atılan bombalar nedeniyle ve kesilen ağaçlar yüzünden oluşacak heyelanları unutmayalım. Derelerdeki suyun yüzde 94'ünü kullanacaklarmış. Geride kalan suyla, o Coğrafyada yaşayan insanların kanalizasyonu ve çaya atılan kimyasal gübrelerinde bu dereye akacağını düşünürsek olay bir ekolojik bir katliama gidiyor diyebiliriz.

Karadenizde her dere farklı kültür, farklı yaşam alanlarını belirtir.Fırtına deresi, Çağlayan Deresi, Karadere...Bu sular, milyonlarca yılın getirdiği ekolojik farklılıklar yaratmıştır. Sınırlar derelerle oluşturulmuş, yaşam alanları derelerin kıvrımlarına uymuşlardır. Yani yaşam, derelerle akmaya devam etmiştir. Sadece buralarda yaşayan 'Deniz Alası' bu proje ile yok olacaktır. Yumurtlamak için döndüğünde ortada dereyi göremeyecektir. Sadece Deniz Alası değil. Dereden yaşam alan yüzlerce endemik bitki kuruyan dere ile yok olacaktır. Güzellikler ve yaşam sunan özgür sudan geriye, pis kokan bir dere yatağı kalacak. Dere ile oradaki hayvan yaşamına da müdahale edilecek. 1400 bitki türü ve 76 çeşit hayvan Doğu Karadeniz de yok olma tehdidi altındaymış. Durum o kadar ciddi. Karadeniz de her derenin kendine özgü yaşam döngüsü var. Çağlayan deresine özgü endemik hayvan ve bitkileri bu proje yok etmiş olacak. Özgür dereler insan yaşamını o kadar etkili ki her derenin bir

> *"Karadenizde her dere farklı kültür, farklı yaşam alanlarını belirtir.Fırtına deresi, Çağlayan Deresi, Karadere...Bu sular, milyonlarca yılın getirdiği ekolojik farklılıklar yaratmıştır. Sınırlar derelerle oluşturulmuş, yaşam alanları derelerin" kıvrımlarına uymuşlardır. Yani yaşam, derelerle akmaya devam etmiştir.*

melodisi, felsefesi vardır ki ne Lazlar, ne Hemşinliler ne de orda geçen herhangi biri bundan etkilenmezsin. Dere özgür akmayacaksa neden Fındıklılı horon oynasın ki? Şirket için bu proje para demek, ama oradaki insanlar için bu yaşamlarına müdahale demek. Sessiz kalmanın yaşamın yok edilmesine doğru dönülmeyen bir yola girmek olduğunun farkındalar. Karadeniz doğası, Karadeniz'in çocukları ve doğacak olanları asla yapılacak olan doğa katliamını affetmeyecektir. Doğaya en ufak müdahale onun hassas dengesinde tepkimeye yol açacaktır. Yaşam 20-25 cm toprakta olması, bunu şirket ve kapitalistlerin es geçmesi oradaki yaşayan tüm canlıları ve kültürleri etkiler. Şirketlerin, kapitalistlerin ve para babalarının gözlerini yaşam alanlarımıza para hırsıyla dikmelerine kaşı; insanlarla yaşamsal birliktelik kurmamızın ve bu tiranlığına bir dur dememiz gerekmektedir. Karadeniz'in havasını solumuş bir kişi olarak bu durumu zorunluluk olarak görüyorum. Elimizden geldiğince bir şeyler yapmak gerek sanırım. Orda nefes alan herkes aynı vefayı göstermelidir.

Biz, ekolojik duyarlılık ile tepki veren insanlarla birlikte, HES'e karşı çıkma noktasında ortak bir mücadeleye inanmaktayız. Sonrasında farklı düşündüğümüz şeyler var. Bunlar, alternatif ekonomik projelerin oluşturulması, ekolojik yatırımlar, ekolojik turizm.... Doğaya zarar vermeyen insanlara ekonomik alternatifler sunan projeler geliştirmemiz gerekiyor, diye söylüyorlar. Şirketler de, -buna benzer olarak- "projeler için yeni iş alanları sunuyoruz, elektriksiz yapabilir misiniz?" diyor. Ama bunun koca bir yalan olduğu ortada. HES bitince kol gücü gerektiren işçiler kapı dışarı ediliyor. Aynı döngü Borçka Barajı sürecinde de yaşandı. Elektrik noktasın da benim açımdan "varsın elektrik olmasın"... Orada yok olacak canlılara göre elektrik bir hiç. Yaşam tehlikedeyken, insan keyfini düşünmem. Binlerce yıldır elektrik mi vardı? Çocukluğumda sabah erken kalkar ve en geç akşam 9:30 yatardık. Güneş yeter de artardı bize. Ekolojik turizmi ben ekolojik bir oluşum olarak görmüyorum. Yaşanan tecrübeler de bunu kanıtlıyor. Ekolojik Turizm, Karadeniz'de -televizyondan sonra- bence en yıkıcı kapitalist kirlenmeyi getiriyor. Daha önce imece duygusu varken, şimdi ekolojik turlar; bölge insanına, "her şey ranta döner, siz de kazanırsınız" mantığını dayatıyor. Paranın hükmü yokken, artık para öncellikli oldu. Bu bilinci biraz da ekolojik turlar verdi. Mantıkları bu yönde olmasa da etkileri bu yönde oldu. Artık saf temiz köylü bile, ekolojik ürün diye her şeyi paraya çevirme telaşına sokuldu. Değer yargıları paradan yana döndü. Bunun sonu her evin önünde bir tezgaha kadar dönecek sanırım. Bilinmesi gereken binlerce yıldır burada yaşayan insanlar, doğayla birlikte yaşamı da örmüşler. Yaşamsal ihtiyaçlarını topraktan karşılamışlar. Günümüzde küresel ısınma ve ekolojik bozulmadan dolayı suyun önemi ortada. Artık yaşam için suyun önemi her gün hızla artıyor. Buralarda hala organik ürünler çıkmakta ve bu ürünler besinlerin önemli kısmını oluşturmaktadır. Şimdi algılanmasa da bunun ne kadar önemli bir şey olduğu ilerde anlaşılacak. Yaşamsal olarak son derece yeterli bir yerde yaşayan insanlar, doğa olarak da harika bir yerde yaşıyorlar. İnanılmaz güzel bir coğrafyada yaşayan, doğa kadar farklı kültürel gelişimleri oluşturan bu bölgeye kapitalistler gözünü dikmişlerdir. Bu konuda beni üzen başka bir nokta da, imece ruhunun yok olmasıdır. Özgür derelerimizde ve topraklarımızda para hırsıyla hareket eden insanların dolaşması da ayrı konu tabii ki.... Yaşamında dayanışma ve adalet duygusuyla hareket eden insanların bu duyguya bürünmesi beni en az HES kadar üzüyor.

Orada yok olacak canlılara göre elektrik bir hiç. Yaşam tehlikedeyken, insan keyfini düşünmem. Binlerce yıldır elektrik mi vardı? Çocukluğumda sabah erken kalkar ve en geç akşam 9:30 yatardık. Güneş yeter de artardı bize.

Devletin, hayvanların ve bitkilerin yaşam alanı, kamu alanı diye nitelendirip kapitalistlere ve iktidar sahiplerine peşkeş çekmesi iğrenç ötesi. Milyonlarca yıldır canlı yaşamın olduğu bu alanlara devlet; kamu alanı yalanı adı altında müdahale etme hakkını buluyor kendinde. Bizler bu bölgeleri yaşamsal olarak asıl sahiplerine bırakmamız gerekiyor. İnsan merkezli bakıştan çıkıp, yok olmakta olan yaşamlar için yapmamız lazım bunu. Korkunç bir rakamdır; sadece Doğu Karadeniz'de 1500'e yakın canlı türü yok olmanın eşiğinde. Bu olay genetik patentçiler için de tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük bir rant kapısı ayrıca.

Yaşama, suya, dağa, toprağa.
Özgür derelere.
Hayvanların yaşam alanına,
Kültürlere
İmeceye, dayanışmaya
Doğamıza her türlü saldırıya karşı,
Özgür fındıklı derelerinin, hep beraber yanında olalım.

Fındıklı Dereleri Özgür Aksın Platformu

Erol

Daatma Gendini

Duyup da inanamadıklarımız

Tokuşa tokuşa anlaşan gençlik istemiyoruz

Bakan Çelik, Akdeniz Üniversitesi'ndeki olayları değerlendirirken "İnsanlar konuşa konuşa, hayvanlar tokuşa tokuşa anlaşır. Tokuşan gençlik istemiyoruz" dedi

Gendînî Der ki

İncileriyle inanan yerlerimizi sık sık zorlayan eğitim bakanı, bu defa yaş tahtaya basmış ayağını. Zira hayvanlar tokuşa tokuşa anlaşmaz, Hüseyin bey. Böyle anlaşan bir hayvan türü gösteremezsiniz. Sözünü ettiği tokuşan gençlik kadar geniş bir havsalanız var. Kabul edin Hüseyin bey, bundan iyisi olmuyor. Tokuşmak sizin gençler için süper bir iletişim biçimi. Tokuşma, müfredata alısın. İngilizce çıkarılsın. Bay Brown ile narin hanımı bayan brawn da çıkarılsın. Onların yerine boğaç ile börteçina gelsin. Genç arkadaşlarımız sabah akşam tokuşsun... rıpit aftır Hüseyin: Tooook! Öyle başa öyle tok!

Vekil Başbakan'a hindiyi sordu

DSP İstanbul Milletvekili Süleyman Yağız, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a, ''İngilizcede 'hindi' anlamına gelen 'Turkey' kelimesinin, 'Republic of Türkiye' biçiminde değiştirilmesi için girişimde bulunmayı düşünüyor musunuz?'' diye sordu. Yağız, TBMM Başkanlığına sunduğu soru önergesinde, sözcülüğünü gazeteci Yener Atlı'nın yaptığı düşünce kulübü 'Yeni Türkiye Hareketi'nin kampanya başlattığını belirti. Süleyman Yağız, bu kampanyanın gerekçesinde, şöyle denildiğini kaydetti: ''(Turkey) kelimesi Osmanlı İmparatorluğu'nun son zamanlarında, ilk defa İngiliz kaynaklarında, biraz da alay ifade ederek kullanılmıştır. Bazı ülkeler kendilerini 'great=büyük' olarak nitelerken, ülkemizin, İngilizce'de bir kümes hayvanının ismi ile anılması kabul edilemez"

Gendînî der ki:

Şahane Türkçede atalar "ucuz etin yahnisi ham olur" diye şahane bir cümle kurmuşlar. Bu soru önergesi haberini okurken cümle geliyor aklımıza. Bu başka bir şey. Vekil soru önergesinde bir de Habeşistan örneğini veriyor. Bu ülke adının uluslar arası alanda Etiyopya olarak anılması için uzun süre uğraşmış. Canım vekilim, bizim öyle sabrımız mı var? Bırakalım başbakana kendi yöntemleriyle çözsün. O, şöyle yapsın: İlkin " great" ülkelerin liderlerini inceden kenara çekip" bak hacı olmuyo böyle hindi mindi, Türkiye deyin be ya" desin. Biraz böyle bürokrasi ilişkisiyle uğraşsın. Olmadı? O zaman alacak eline kızılcığı, girecek birleşmiş milletler toplantılarından birine, bize hindi diyenleri bir temiz sopalayacak... bak o zaman bir daha hindi diyebilecek mi kofi Annan ya da günter verhoygen? Densizler sizi! "Hindini de al git lan! Gidin!"

Çizimler: FATİH

MKE ile Yüksel Holding, etkili bir robot silah geliştirdi.

Makina Kimya Endüstrisi, Terörü bitirmek için pahalı ve etkili bir silah geliştirdiğini açıkladı. Yeni silahın karakollarda kullanılması bekleniyor. Silahın ayrıca uzaktan kumanda ile kontrol ediliyor olması, terörist saldırılarda can kaybının da önlenmesi açısından önemli bir avantaj sağlıyor.

Gendînî der ki:

Bu memleketin yönetenleri hakikaten pek fantastik arkadaşlar. Herkesin hayatta bir rolü bir işlevi var. Bunların ki de bu: Fantastiklik etmek. Esneyip gevşemek. Terörü bitirmek falan. Mucize silah yapıyorlar. Top yapıyorlar. Fazla enerji var galiba. Ne gereği var demir dökmenin mühendislik yapmanın. Hayır, 'terörist' çocuklara muz şeker dağıtmak, yanaklardan makas alıp sinemaya götürmek daha eğlenceli değil miydi? Pekala bu çocukların ağabeyleri de muz yiyen film takip eden oldukça normal insanlar. Kimseden bir şey beklediklerini sanmayız ama illa bitirmek istiyorsanız Lost izletmek şahane olur bak. Uçaklardan Lost'un DVD'lerini atın dağlara. İzlesinler. Bu işi 'bitirmek' için bu kafayla daha makul bir çözümünüz yok gibi duruyor. Lost var ya, çok fantastik çok.

Akdeniz üniversitesindeki olayların sebebi 'kız meselesi'

Akdeniz üniversitesi kampüsünde, karşıt görüşlü öğrencilerin arasında çıkan ve Ömer U. adlı MHP sempatizanı bir kişinin ateşli silah kullanmasına kadar giden olayların, iki grubun arasında gelişen eski bir "kız meselesi" ne dayandığıöne sürüldü.

Gendînî der ki: *Kız meselesi elbette. Hitler de dünya savaşını kız meselesinden çıkardı. İskender de, götü yere yakın Napolyon da allame-i cihanı kız meselesinden topukladı. Peki? Sizin kızın adı ne? Kübra mı? İşkembe-i Kübra yani. Satılmış medya üfürükçüleri sizi! karnınızdan konuşup kallavi bir destur verdiniz faşistlere. Onlarda iplerinden boşaltıtlar işte. Yok ötesi.*

Çocuklar ilkokuldan başlayarak fişleniyorlar.

İç işleri bakanlığı ve MEB'in bölücü etkinlikleri önleme eylem planı adlı bir proje çerçevesinde, ilköğretim okullarındaki çocukların bile izlendiği ve fişlendiği ortaya çıktı. Plan dahilinde okullarda oluşturulan komisyonlar bakanlıklara ve istihbarat birimlerine düzenli olarak okuldaki bölücü faaliyetlere karşı yürütülen çalışmaları rapor ediyor.

Gendînî der ki: *bu habere sadece ben değil haberi paylaştığım Dilaver ve Hayat'ta inanamadı. Onlardan bu haber üzerine düşünmelerini ve onları gözleyenlerin üstlerine gönderdiği raporlar gibi bir rapor hazırlamalarını istedim. Gözleyenleri, gözleyen Dilaver ve Hayatın raporu tam aşağıda*

Fişleniyorum Daatma Amca

-Gizli-
YAŞAMSAL FAALİYETLERE YÖNELİK
EYLEM PıLANI SONUÇ RAPORU

Eğitim yuvası olarak atlandırılan okul adı verilen binaların içerisinde öğrenci adı verilen küçük insanlara kitaplarlan öğretmeye çalışan örtmenlerin yaşamsal faliyetlerini incelemek için kurulan Dilaver ve Hayat ekibi çalışmalarına başlamış bulunmaktadır. Raporu yazan Dilaverdir. Sonra Hayat "negzel olmuş" diyerek Daatma Gendini'ye sunmuştur. Pazartesinden çarşambaya kadar, okulu çoktaaan bırakmış olan Dilaver'e okulda olup bitenleri Aktaran ise Hayat'tır.

1- örtmenler okulda bulundukları sırada yaşamsal faliyet göstermemiş göstermek için de hiçte bile uğraşmamıştır. Akşamları eve gittiğini bildiğimiz örtmenler, evde de okuldaki gibi davranıyorsa vay çocuklarının haline ve annelere. Sadece örtmenler değil, çocukları ve anneler içinde yaşamsal faliyet bulunmamaktadır

2-Okulumuza bissürü mahalleden taşımalı olarak bissürü örtmen gelmektedir. İhtiyaçlarının büyük bölümü (30 yıl boyunca günlerinin12 saatini vermeleri karşılığında) devlet tarafından karşılanmaktadır. Bunun yanında bazı ihtiyaçları hayırsever vatandaşlar tarafından karşılanmaktadır. Örtmenlerimizin herhangi bir barınma ve beslenme sıkıntılarının bulunmadığı bellidir. Yeterince az yedikleri ve ev almaya yeltenmedikleri müddetçe örtmenler sorunsuz bir biçimde nefes alıp vermektedirler. Günlerinin arta kalan kısmında telezyon izledikleri kaveye ya da günlere gittikleri belirlenen örtmenler müdürler muavinler falan okula gelmek için karıları ya da kocaları tarafından zorla uyandırılmak zorunda kalmaktadırlar.

3- okulumuzda yatılı örtmen bulunmamaktadır. Arada bir okulda yatıp kalkan hademeler dışında okulda yatılı bulunan kimse de yoktur. Örtmenler ve okul personeli ve okul personelinin ağabeyleri falan istedikleri yerde uyuyamazlar. Ev dışında başka yerler güvensizdir. Bi müdür parkta sahilde falan uyumaya kalkarsa birisi, mesela müdürün kulağını çektiği Dilaver gelip "vayyy müdür" diyip onu tekmeleyebilir. Bu nedenle sadece evde uyuyabilirler. Yaşamsal faliyet sıfırdır.

4- okulumuzda yapılan okul aile birliği toplantılarında ayrıca gelen müfettişler örtmenlerin ve diğer müsdahdemlerin hademelerin ve müdürlerin yaşamsal faaliyet göstermelerine karşı eylem pilanı konuşulmaktadır. Bu toplantılarda okula gelmeyip ya da işi bırakıp güneye kaçan örtmenlerin yaşamın, ağaçları, kuşları güneşin çirkin emellerine alet olmamaları için bütün her şeyin yapılması kararlaşmıştır.

5- Başta Dilaver olmak üzere, okulun çocukları olarak okula gelmeyip yaşamsal faaliyet gösteren örtmenler ve velilerin okula gelip delirmemeleri için onları desteklemek pikniklere, bahçelere götürmek, erik çalmak, suya picamayla atlamak, rüzgara karşı işemek gibi fırlamalıklar yapılması kararlaştırılmıştır.

6-okul dışındaki hayatlarını amorti etmek için ev, araba yazlık ya da yayla evi alma kakarı almış örtmen ve velilere bankalardan kredi çekmek, faizle borç almak gibi bir densizlik yapmamaları için telkinde bulunmak kararlaştırılmıştır. Onu yerine paraları alıp kaçıp gitmeleri için evlerinin önüne Tibet, patagonya filan fotorafları konulup yaşamsal faliyet özendirilmesi ısrarla önerilmiştir.

7- bütün çabalara rağmen örtmenler yaşamsal faliyet göstermezse veliler felan boşverilip örtmen, başbakan asker felan olmamak için bulutlara bakıp hayal kurmak, bulut yok yağmur varsa yağmurda ciplak gezmek kararlaştırılmıştır.

Dilaver-Hayat

LA BELLE INDIFFERENCE

"Aklımı kaçırdığıma dair bir dedikodu yayıyorlar. Doğru değil bu. Aklımı kaçırmadım, aklımdan kurtuldum..."
Ronald Sukenick

... Ve kendi benliğini yeniden bulmaya çalışanlar lanetlendi. Onlar deliydi, onlar saadet ve huzur içinde yaşayan kent insanları için tehlikeliydiler..onlar mevcut iktisadın doğasına aykırı davrananlardı, onlar gözün gördüğünü el almalıdır diyenlerdi, onlar işi gücü olmayan ve hatta iş güç sahibi olmaktan aciz olanlardı...

Her şeyi bilmek için hiçbir şey bilmemek gerekir. Doğayla bütünleşmek için doğa hakkında sistematik bilgiye sahip olmamak gerekir. Doğayı dinlemeyi ve hissetmeyi bilmek gerekir. Kendini bilmek için sadece kendini dinlemeyi bilmek gerekir. Bedeni organsız kılmak, enerjiden ve akıştan ibaret kılmak için bedene nüfuz etmek gerekir. Zihni özgür kılmak için yapay olan her şeye kör sağır lal olmayı bilmek gerekir. Bilmek derken bilgiden değil, sezgiden söz etmek gerekir. Somut ve sistematik bilgi değil nesnelerle olan ilişkimize güvenmek gerekir. Ve en nihayetinde 'gerekli' olandan sıyrılmak, görev ve ödev adına olan her şeyden mahrum olmayı arzulayan bir öze dönüşmek... la belle indifference...

Başlangıçta sükût ve bütünlük var idi. Sonra sükûtun yerini bilgi ve bölünme aldı. Bilmeyle beraber bölünme gerçekleşti. Zihinsel ve bedensel bölünme sükûtun ve bütünlüğün yerini aldı. Öz formlara büründü ve formlar gittikçe çoğaldı-çeşitlendi. Formların çoğalması sistematik olmayı gerektirdi. Ve gerekli olanı doğurdu. İstencin yerini görev ve ödev aldı: dinlerle beraber insana kültürel misyonlar yüklendi. Arzunun yerini etkilenme ve edilgen olan aldı. Sonra aklın egemenliği... ve erk ve kölelik ve kent...

Oluşurken formlar basit idi. Roller belirliydi. Ve zihin üretilmiş de olsa bir bütünlüğe sahipti: zihin formlarla kendini yeniden üretebiliyordu. İnsanın kendisine dair bir takım tasavvurları vardı. Kalıplar kaba ve görünürdü... çok bölünmeyi engelleyiciydi. Ama başlangıçtı. Bölünmeyi mümkün kılan başlangıç... ve aklın benliğe hükmünü...

Ve formlar çoğaldı-çeşitlendi. İnsan üretti ve ayak uydurdu. Bu reaktif üretimdi. Etkilenen ve belirli formlara sahip üretim... sonra küçük değişikliklerle aynı formun yeniden ve yeniden üretimi. Ve zamanın döngüsü parçalandı küçük birimlere ayrıldı: çizgisel tarih ve saatin doğumu. Gün doğumu-batımı ve mevsimlerin unutuluşu ve doğadan kopuş... Ve insan yeniden köle olmayı kabul etti. Belirlenemeyene ve ilk bakışta görünmeyene kölelik. Kendi ürettiğini benimsedi ve kendini edilgen kıldı. Ve etkinmiş gibi davranmayı öğrendi. Bu bölünmeyi hızlandıran başlangıçtı...

İnsan etkin ve aktif görünmek istedi ve göründü. İşini yapmaya başladı ve yaptığını kendine özgü ve ait hissetmek istedi. Ve olmasını sağladı. Bir yola girdi ve yolun zorunlu olduğunu görmeyi reddetti. Yaşam tarzı ve kültürel kodların belirlenimciliğini göz ardı etti. Belirlenmiş yollar arasından seçim yaptığını, bazen onu da yapamadığını bilmek istemedi. Unutma ve görmek istemediğini görme bölünmeyi pekiştirdi...

Unutma bir çeşit amneziye dönüştü ve beraberinde afaziyi getirdi. İnsan unutmak istediğini unutmaya başladı: unutma isteği yeni formlara uyumun gerektirdiğiydi. Sonra unutmak istemediklerini de kaçırdı... dağınık ve köksüz bilgiyle yetinmeyi öğrendi. Bilmeye ihtiyaç duymayacağı yerleşkeler inşa etti. Ve yaşam tarzını değişimine uydurdu. Onunla değişti ve buna gelişme dedi. Bu iletişimleşememeye neden oldu. Sonrası afazi...

İletişimin yerini geçiştirme aldı ve birbirini dinlememe... afazi -konuşma eksikliği ve güçlüğü- bir dile dönüştürüldü. Artık insan bu dili konuşuyordu. Bu bölünmeye neden olan büyük etkenlerden biriydi...

İnsan isim ve tespit koymayı öğrendi böylece... her şeyi isimlendirdi. İsimlendirme şeyin ve durumun bilgisine sahip olmayı sağlıyordu bu da şeyin ve durumun üzerinde hükmü... Ama başlangıçta her isim herkes için başka bir şeyin ifadesiydi ve dağınıktı. Kontrol dışıydı. Erk bundan rahatsız oldu ve her şeyi kategorize etmeye başladı. Evrensel kodlar yaratmak için evrensel bir dil yarattı ve adına tüketim dedi... bunu güzel buldu ve sonraki aşamaya geçti...

Tüketim ve üretim bir yerde evlendi. Bir şey için üretim-bir şey için tüketim yerini tüketim için üretime, yeniden üretim için tüketime bıraktı. Buna sistem denildi ve anlamı muğlâklaştırıldı. Ve kimisine göre çizgisel zaman tamamıyla aldı döngüsel olanın yerini...

Bir aralar yer ve yurt vardı ve bu insan zihnin ta kendisiydi. Sonra bunlar anlam değiştirdi ve zihnin parçalarıyla beraber nesneler de yerli-yurtlaştırılmaya başlandı: toprak, yer veya alan kazanma... Anlamın muğlâk olması oluşu da muğlâklaştırdı ve her şey yer-

Algı kapıları her gerçeğin bir yanılsama ve her yanılsamanın bir gerçek olduğunun ifadesidir. Bu üretilmiş gerçeklik dışında başka gerçekliklerin olabilirliğinin göstergesidir

siz-yurtsuzlaşmaya başladı ve yeniden başka bir şekilde parça parça yerli-yurtlu hale getirildi. Ve sistem bunu kullanmayı öğrendi ve ekonomide uygulamaya başladı. Bunu bize Perez aktardı:' arzu önce sermaye tarafından yersiz-yurtlaştırılır:şizofrenik sürecin bazı yönlerinin kendini göstermesine izin verip, sonra yeniden yerli-yurtlaştırılır. Her ne zaman ki bu akışların kendi kaçış çizgilerini kullanma tehlikesi ortaya çıkarsa, kapitalizm ancak genel üretimi serbestleştirerek ve aynı zamanda onu iyi tanımlamış sınırlar dâhilinde tutarak var olabilir(böylece her yöne ve her yere kaçmaz).' Sonra yaşam tarzı ve zihnin yersiz-yurtsuzlaştırılması ve yeniden yerli-yurtlaştırılmaya başlaması... ve bunun bir alışkanlıktan çok bir stratejiye dönüşmesi... kapitalizm...

Ve düzenli olan dağınık görünmeye başladı. Kentlerle beraber kültürler birbirine karıştı ve sadece yaratılmış olan evrensel dil konuşulmaya başlandı. Tüketimin dili... peki çatlaklar yok muydu? Vardı her zaman... ve bunlar kontrol altına alınmaya çalışıldı. Buna bazı çatlak yaratıcıları repukurasyon adını verdi: bu sistemin çatlakları da tüketim nesnesine dönüştürmesiydi... ve çatlak yaratıcıları karşısına kendi taktiğini koydu... détournement

Her şeyle beraber evrensel dil de gelişti. Bilinen simgeler yerini yenilerine bıraktı... ve o kadar çoğaldı ki takip edilemez oldu. Simgeler bütünün algılanma istenci gösteriyi oluşturdu. Gösteri... bu adı ona Guy Debord verdi... gösteri bölünmenin kendisini yeniden bir sisteme dönüştürdü ve elbette bunun anlamı da muğlaklaştırıldı...

Daha önceleri gösteriden de önce, formlar henüz kaba ve görünürken, o formları başlangıçtaki bütünlüğe ve sükûta dönüştürmeye çalışanlar olmuştu. Yeni kapılar açmışlardı bütünlüğe giden... buna algının kapıları adını verdiler ve baktılar güzel oldu kapıdan içeri girdiler...

Bölünme belirsizlik ve muğlâklıkla pekişti. Sonra her şey belirli olana dönüştü. Doğum ve ölüm arasındaki süreç artık plan dahilindeki sistematik bir yapıydı. Bu bölünmenin ötesine geçti. Ve bir süre sonra geriye bölünecek bir şey kalmadı...

Adına erk ve kapitalizm denen muğlâk sistemler bütünü zihinsel ve bedensel bütünlüğü arzulayan bireyleri isimlendirmeye başladı. Bunu kendi için bir tehdit olarak algıladı. Bütünlük arzusunu şerh ve şart olarak algıladı. Onu reküpüre etmenin yollarını aradı. ama önce her şeye bir ad koyduğu gibi buna da bir ad koydu ve lanetledi... şizofreni...

İsimlendirme tanışıklığı getirdi beraberinde. Tanışıklık belirli yönde idi ve düşmanın bilgisine sahip olmak gibi bir duygu uyandırıyordu... ve kapatılmaya başlandı isimlendirilenler. Akıl hastaneleri ve hapishaneler okullar fabrikalar... buna büyük kapatılma dedi Faucoult ve görünür kıldı stratejiyi...

Erk ve aitlik ekleriyle beraber sınırlar ve sınıflar doğdu ve gerçekleştirmeye muktedir olma hükmetmeye dönüştü bir süre sonra... iktidar anlam değiştirdi, yeni bir efendi köle formu doğmaya başladı.. bu daha tehlikeli ve daha görünmezdi... .

İnsan edilgen kılındı kendisi ve yarattığı formlar tarafından... Formu bilenler onu görünmez kılıp yönetmeye başladı insan türüne davranış kalıpları öğreterek... bu doğayı kontrol altına alma ve yönetme istencini doğurdu ve kısmen başarılı olundu...

Günah işlenmişti artık hükmetmenin sınırı yoktu ve kendini de yok ediyordu hükmeden... ama her günah gibi işlendikçe haz ve kötülük doğuruyordu. Yok etme ve beraberinde kendi sonunu hazırlama... bu erkin anlamını oluşturuyordu... kendi bilgisi dışındaki her şeyi yok etme yada anlamını değiştirme... .

Robinson'un Esperanza'sına dönüşmüştü yeryüzü... Tournier'in Cuma'sındaki Esperanza... Erk Robinson'du ve adanın üstünde kendisinde bağımsız filizlenen çiçekleri bile ihanet olarak algıladı... ada kendisine aitti ve onu sadece kendisi dölleyebilirdi... Ve Robinson'un uygarlığını kökleri ve tohumlarıyla beraber yok eden patlama gerçekleşti, bütün koşullamalar ve davranış kalıplarının son bulduğu patlama... bu bütün iktidarları bekleyen sondu... kaçınılmaz olanın gerçekleşmesi...

Yeniden ve yeniden yeni yaşamlar, yeni kültürler, yeni formlar, yeni davranış kalıpları. Bunların gelenekleşmesi ve yeniden değişime uğraması... evrensel dil dışında... ve belleğin yitimi... bölünmenin doruk noktası ve parçalanmış benlik... buna yaşam dedi ve inandırdı kendini hiçbir şeyden yeterince emin olamayan ve artık tespit koymaktan aciz insan... ve tespitin doğası değişti, kötülükle harmanlandı tespit koyma...

insana dair olan her isimlendirme-kavramlaştırma kötü niyet barındırıyordu ve amaca yönelikti. Çünkü bütünlüklü olmanın dışındaydı... Devamı Sonraki Sayfada>>>

8. sayfadan devam...

Ve zihin bölündü, paramparça oldu. Ve başlangıç unutuldu. Hatırlayanlar isimlendirildi. Kategorizasyona mahkûm edildi... hatırlayanlar yeniden bölünüp yeni yaşama ayak uydurmak zorundaydı... Tespitlerden biri konulmuştu "bütün nevrozların kaynağı uygarlıktır" o halde uygarlık kendi yöntemleriyle bir hal çare bulmalıydı... terapi ve ilaçlar... anti depresanlar..antipsikotikler..kaygı giderici ler..mizaç dalgalanmalarını önleyiciler..elektroşok..ve kapatılma ıslah edilme..ve benliğe dair diğer bütün arızalar için arıza gidericiler...uygarlaşmamış kültürlerin algıyı değiştirme ve doğayla bütünleşme araçları(uyarıcı ve yatıştırıcılar) ıslah edicilere dönüştürülmüştü ve artık büyük bir sanayi idi... ama geliyordu psikozlar... her gün yoğunlaşarak ve çoğalarak... ..

ve kendi benliğini yeniden bulmaya çalışanlar lanetlendi. Onlar deliydi, onlar saadet ve huzur içinde yaşayan kent insanları için tehlikeliydiler..onlar mevcut iktisadın doğasına aykırı davrananlardı, onlar gözün gördüğünü el almalıdır diyenlerdi, onlar işi gücü olmayan ve hatta iş güç sahibi olmaktan aciz olanlardı, onlar tutku ve arzularını kendilerini tanrıyla eş hissederek yaşamaya çalışanlardı, onlar bölünmenin ifadesini bulamadığı bütünlükle yaşayanlardı, onlar "ney"in sesi dışında hiçbir şey işitmeyen aşığın güzel aldırmazlığıyla hareket edenlerdi, onlar haşa anne ve babalarını bile tanımayan kişilerdi ve hep söylendi yine söyleyelim: halikini tanımayan anne babasını tanımaz...

onlar toplum dışıydılar.ya da toplumdan olmayı reddetmişlerdi, onlar bu toplum için üretmeyen ve üretmek istemeyenlerdi, onlar üretim tüketim çarkının içinde yer almayı reddedenlerdi, onlar bilişimin ve enformasyonun doğurduğu simülasyonun içinde yer almayı reddedenlerdi, onlar televizyon izlemeyi, okula gitmeyi, çalışmayı, hayırlı evlat olmayı, itaati reddedenlerdi, onlar ahlak, görev ve ödevi reddedenlerdi... onlar deliydi...

Onlar doğayı ve onunla bütünlüğü, nesnelerle iletişimi, yazılmış çizgisel tarihin herhangi bir yerinde olmamayı, çağa ayak uydurmamayı isteyenlerdi. Onlar gerçekliğin reddettiklerini ve bütün öğretilerin dışında olmayı garipsemeyenlerdi... onlar deliydi...

Ve isimleri zikredilmeli elbette bazılarının: Antonin Artaud, William Blake, Richard Dadd, Adolf Wolfli, Ronald Sukenick,...

Ve la belle indifference... güzel aldırmazlık... güzel çağrışımlı sözcük.Gerçeğin kör ediciliğine bakalım önce. La belle indifference: şizofreni ve konversiyon bozukluğunda görülür. Kişi içinde bulunduğu olumsuz durumun farkında değilmiş gibi yüzünde bir gülümseme ve aldırmaz bir kayıtsızlıkla durur. Başına gelen olumsuzlukları yok sayar.

La belle indifference şöyle yorumlanabilir kuşkusuz: gösterinin bütün uyarıcılarına kayıtsız kalma... kentin yoğun uyarıcı bombardımanına aldırmama ve yaşamın bütün olumsuzlarına rağmen evrensel olanın sırrına ermiş gibi yüzünde bir tebessümle durma... öyle hissetme ve öyle yaşama...

La belle indifference halihazır gerçekliğin ötesinde olanla yaşama...

Hinder é Nesaz

ANTi-PSiKiYATRi VE ÖZGÜRLÜK

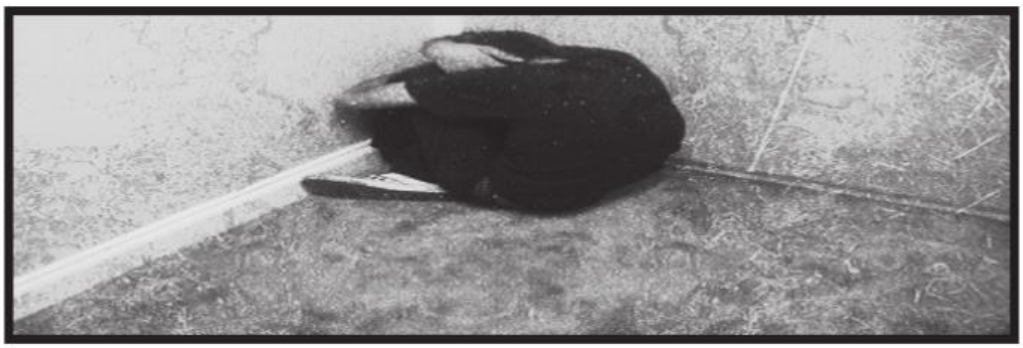

BİR

Bence, insan modern bilimlerin oluşumu sürecinde belli bir bilgi teorisinin nesnesi olarak kavranmış ve incelenmiştir. Örneğin; insan , Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisine göre;piramit şeklinde bir doğaya sahiptir. En altta yemek içmek gibi fizyolojik ihtiyaçlardan, güvenlik ihtiyacına oradan sosyal ilişkilere, sevgiye v.s. ulaşılır. Aslında ihtiyaçlar hiyerarşisi düşüncesi , biyoloji, antropoloji ve psikoloji için karakteristik ve yol gösterici bir düşünce olmuştur. Biyolog, insanın yaşamsal ilişkilerini ihtiyaçlar üzerinden düşünmeye başlarken ona hiyerarşik bir doğa bahşediyordu. Antropolog, ilkel'e bakıp evrimi ve doğuluya bakıp batılının ilerlemesini yine ihtiyaçlar hiyerarşisi üzerinden düşünüyordu. Çünkü; ihtiyaçlar hiyerarşisinde en alt basamağı tatmin etmeden, doyurmadan bir sonraki basamağa geçemezsiniz ve ilkeller, doğulular en alt basamaklarda yaşamaktadır.

Bu hiyerarşik ihtiyaçlar fiziğinin en tehlikeli yanlarından birisi insan ve makine arasındaki metaforu üretmekte oluşudur. Yani insanın ihtiyaçları, dürtüleri vardır, cinsellik gibi açlık gibi ve insan bunların tatmini için uğraşır. Tatmin edildikçe daha iyi çalışan bir makine gibi düşünülmüştür insan burada. İhtiyaçlar hiyerarşisi insan üzerinde en çok da psikoloji ile bir iktidar ve bilgi sisteminin temelinde yer almıştır.Davranışçı psikolojinin kuruluşu , Pavlov'un klasik koşulama deneyleri, sosyal psikolojinin suç ve terbiye etme deneyleri insanı bir makine olarak düşünen felsefi saçmalıktan çok, onu ihtiyaçlarının kölesi bir makine olarak düşünen, onu hiyerarşik bir doğa olarak düşünen biyolojiye yakındır.Sorun aslında ihtiyaçları reddetmek değildir. İhtiyaçlardan yola çıkarak insanı hiyerarşik bir düzlemde tanımlama çabası sorun haline getirilmelidir.bugün suçların,deliliğin ve arzunun köklerini dna'da arayıp onu bir baskı aygıtına çeviren bilimsellik ne kadarda çok pay almıştır,bir köpeği et ve zille terbiye eden salyalı bilimsellikten. Şimdi militarist büyüteçlerimiz televizyonlarımızdan bir zil sesi değil ama kan ve kemikten imajlar akıyor üstümüze, sonra o esrarengiz sıvı: salya.

İKİ

İhtiyaçlar hiyerarşisini yıkan, tatmin edildikçe daha iyi çalışan o makinenin dişlerini kıran bir düşünce belki de şunları söyleyebilir:

Arzu ihtiyaçlardan beslenmez, aksine ihtiyaçlar arzudan türetilir. (Deleuze&Guattari)

Bu ,düşüncede bir devrim anıdır bence. Ancak bunu tüketim bakımından manipüle eden kapitalizmdir.

Reklamcılar her zaman nasıl mit yaratacaklarını. İnsanları bu mitlere nasıl bağımlı kılacaklarını ve insanlara nasıl bir şeyden yoksun olduklarını ve elbette bir şeyleri arzuladıklarını hissettireceklerini bildiler. Aslıdan onlar her zaman arzunun üretken olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden hayatları düzenlemede bu kadar başarılı oldular. (Rolando Perez)

Antipsikiyatri ihtiyacın despotizmi altındaki özneyi bu ilişkiden çıkmaya çağırır. Onun ötesinde kodlanmamış arzuyu ve onun üretkenliğini koyar. Peki kodlanmamış arzu nedir? Her rasyonelliğin, her disiplinin ve her denetim sisteminin kendi normlarını ve normalliklerini ürettiği yerde, bu normlar üzerinden insan öznelliğinin ve sosyalliğinin saptanması, denetlenmesi ve eğitilmesi için gereken dil arzuyu tanımlayan, sınırlarını çizen şeydir kod. Verili mümkün deneyimler alanını sunan şeydir. Arzunun kodlanması, onun göçebe ve isyankar doğasını sistemlerin normlarına uyumlulaştıran sürecin adıdır.

Davranışçılar uyarıcı tepki diye bağıra dursunlar, psikanalistler evrensel mitolojileri Oedipus'u çağıradursunlar, toplumu tıbbileştiren psikiyatrik iktidar hepsini geride bırakmıştır. Gerçeklik ilkesiyle işleyen 'ben', haz ilkesiyle işleyen 'id', ahlak kurallarıyla işleyen 'üstben', çatışma, tahakküm, hiyerarşi... insana hiyerarşik bir doğa atfeden geleneğin ulaştığı en ileri metafizik nokta belki de Freudçuluk. Kadını belli bir cinsel-oluşun sınırlarına kapatan, onda bir penis özentisi gören ve bu yüzden onu Oedipus kompleksine sokan, histeriyi kadına özgü bir tıbbi bilgi içerisine oturtan, ötekileştiren gelenek.

Kadın hiçbir zaman babanın penisini arzulamadı, çünkü hiçbir zaman ondan yoksun değildi. Kadında noksan hiçbir şey yoktur. Bununla birlikte kadının bir insan olarak daima arzuladığı şey, hayatını fallus-merkezci hiyerarşiye bağlayan, evrensel üretimsel göndergenin ortadan kalkmasıdır. (Rolando Perez)

Modernist batı edebiyatının bir bölümünde vahşi ve ahlak dışı imlerle gösterilen Afrikalı kabilelere yapılanları düşünüyorum. Batılının bilinç dışında bastırdıklarını öteki olarak kabilelerin hayat tarzlarında hortlatmasından daha vahim bir şey var burada. Ama eğer gerçekten sömürgecilik, devlet, bilinç dışına kadar yayılmışsa, niçin hala bir bilinç dışında ihtiyacımız olup olmadığını sormuyoruz? Antipsikiyatri tüm bu Modernist akılcılığı, hiyerarşiyi sorgulamamız için bir neden ve özgürlüğü daha tekil noktalardan düşünmemiz için bir araç olabilir.

ÜÇ

Psikiyatrist, hiç tanımadığı bir insan ve onun hayatı hakkında konuşmaktadır. Peki bu söyleme, psikiyatristin söylemine inanmamızı ve güvenmemizi gerektiren bir şey var mıdır ortada? Psikiyatrsit nasıl olur da hayatlarımızın hakikatini elinde bulundurduğunu varsayan bir iktidar anahtarının söylemini bize dayatabilmektedir? Bu süreç, tüm bir toplumu tıbbileştiren sürecin varyantlarından biridir sadece. Psikoloji ve Psikiyatri eğitim içerisinde örgütlenirken kendi normlarını koymakta ve anormali kendi içine alarak dışlamaktadır. Toplumsal pedagoglarımız tüm toplumun tıbbileştirilmesinden sorumludur. "ilaçlar kimyasal deli gömlekleridir" diyorlardı ama bugün bize giydirilen başka birçok deli gömleği var. Öncelikle biyo-iktidar denilen şey, "iktidarın teknolojisini" incelten, onun baskıcı tarzlarını arzuya dönüştüren bir süreç var. Bu tür iktidar ilişkileri tüm yaşamı kendisi için sorun ediniyor. Sadece eğitimi, sadece hukuku v.s. değil.

Anti Psikiyatri belki de en çok baskıcı olmayan iktidar ilişkilerini açığa çıkarmamıza yardımcı olabilir. Hiyerarşik insan doğası kurgusunu reddetmemiz için bize araçlar sağlayabilir. Sistemler kendi yararları için bireyler eğitir, terbiye eder ve aslında bireylerin sosyallikle olan sorunları sistemlerin zararınadır. Ancak yaşamı sorun eden Psikiyatri bireyi kendi zavallılığına inandırarak bu sosyalliğin zorunlu bir parçası kılar. İşte bu döngü her bireye bir şekilde sunulan bir tehdit biçimidir.

"Anti- Psikiyatri ya da daha özetle şizoanalizin amacı, organsız bedene işlenen hiyerarşik ve içsel ailesel yapıları serbest bırakmaktır... Kendi içsel deli gömlekleri içindeki zavallı savunmasız, suçla yaşayan kuklaların yerine özgür, oedipalleşmemiş ve kodlanmamış bireyleri koymaktır." (Rolando Perez)

şimdi şu sorulabilir: özgürlüğe duyulan arzunun üretkenliği yaşanabilir bir toplumsallıkla ilişkilerini nerede aramalı?

SERCAN ÇALCI

1 Mayıs: Yargılananlar Yargılıyor!

119 *yıl önce başlamış olan 1 mayıs dünya emekçi işçiler günü eylemleri şu günlerde bir bayram olarak anılıyor, oysaki tersine ilk 1 mayıs bir isyan ve yıkım günüydü. Gerek dini, gerek geleneksel bayramlar birer ödüldürler ve toplumsal bağları güçlendiren işleve sahiptirler; bu nedenle de kıtlık, kış sonralarına denk gelen geleneksel bayramlarla, ibadet sonrasındaki (ramazan orucu sonrası) bayramlar bu türdendirler ve yapıcı özelliğe sahiptirler. İsyanlar ise hep bir adaletsizliğin sonrasındaki adalet arayışı olarak yıkıcılık ve şiddetle uralanmışlardır. İşte ilk "1 Mayıs" da böyle bir isyanın ilk günüydü. Bu ilk 1 mayısın çıkış zeminini sağlayan Haymarket olaylarını yeniden anımsayalım:*

1886'da Amerika Emek Federasyonu'nun 1 Mayıs gününden itibaren çalışma saatlerinin sekize inmesi gerektiği ifadesini içeren önerge kabul edildi. Sadece Chicago'da 400.000'den fazla işçi 1 Mayıs'ta greve başladılar. Bir kereste fabrikasına getirilen grev kırıcıları önlemek amacıyla müdahale eden grevdeki işçilere polis saldırdı, ve bir grevciyi öldürdü, çok sayıda kişiyi yaraladı. Bu vahşi saldırının kızgınlığıyla August SPIES, Arbeiter-Zeitung (Alman göçmen işçilerinin günlük anarşist gazetesi) bürosuna gitti ve işçileri ertesi gece düzenlenecek olan protesto mitingine katılmaya çağıran bir duyuru yayınladı. Protesto Mitingi Haymarket Alanı'nda gerçekleşti ve Spies ile beraber sendika hareketinde etkin olan iki diğer anarşist, Albert Parson ve Samuel Fielden katılanlara hitap etti. Miting bitmek üzere iken alanda kalan 200 kadar kişiye polis müdahale etti. Bu sırada polislerin üzerine kimin tarafından olduğu bilinmeyen bir bomba atıldı. (daha sonra bu bombanın polis tarafından atıldığı kesin bir biçimde açığa çıkmıştır.) Bu olayın sorumlusu olarak, 5'i alanda bile bulunmayan 8 anarşist; August Spies, Samuel Fielden, Albert Richard Parsons, Adolph Fisher, George Engel, Michael Schawab, Louis Lingg ve Oscar Neebe tutuklandılar ve yedisi idama, biri 15 yıl hapis cezasına mahkum edildi.

Uluslararası kampanyalar iki idam cezasının ömür boyu hapis cezasına çevrilmesini sağladı. Louis Lingg, idamın hemen öncesinde kendini öldürdü. Albert Parsons, August Spies, George Engel ve Adolph Fischer 11 Kasım 1887'de asıldı. 1889'da, Paris'teki Enternasyonal Sosyalist Kongre'ye katılan Amerikan delegasyonu, 1 Mayıs'ın dünya işçi günü olarak kabul edilmesini önerdi. Bu, işçi sınıfı mücadelesinin ve "Chicago idamlarının" anısına düzenlenecekti.

Sovyetler Birliği merkezli totaliter sosyalizmin tüm dünyada sınıf mücadelelerini hegemonyasına alma çabası büyük oranda başarı sağladıktan sonra Chicago'daki isyan günlerinde yaşananlar "iktidar"ın diline tercüme edildi ve nihayet Kızıl Meydan'daki resmi anma programlarına indirgendi. Bu ülkenin emekçi sınıfı da iyi kötü bir "sosyal devlet"in evladı idi. isyan günlerinin sesinin bugün hangi sendika patronlarının ağzından çıkan yalanlara dönüştüğü ve sendikaların hangi işçilerin pezevenkliğini yaptığını bile kestiremez bir haldeyiz. Goerg Sorel'in şiddet yanlısı genel grev teorisinin olumsuzlanmasından sonra 1930'ların CNT'sinin yarattığı Emek eksenli örgütlenmenin yine Stalinist- Sovyet Baskının Franco'nun faşist güçleriyle birleşmiş gücüyle büyük darbe alan Dünya emek mücadeleleri, 1960'larda yeni bir toparlanma süreci yaşasa da sonunda kapitalist dünya ekonomisinin bir kurumsallaşma biçimine dönüşen sendikacılığının işçi ile patron arasındaki reformist uzlaşımlarının aracı rolüne bürünen sefil bir ücret talebinin işçiyi ve yaşamı ücret artışının istemindeki tüketimin hazzına sevk eden küçük burjuva kültürüyle şekillenmiş yaşam tarzlarına (life style) ve onun paralelinde gelişen merkezi sosyal devlet yapılanmasının organik bir bileşeni haline getirerek, işçilerin, bırakalım özgür bir devrimin öznesi, hakim iktisadın ve onun siyasal baskı aracı olan devletin suskun bir nesnesi konumuna kavuşturmasını sağlamıştır. "Ulusal Emek Federasyonu"nun İspanya'daki bütünleştirici kır ekonomisinin komünal dayanışmacılığının salt insani olmakla kazandığı başarıların yerini bugün sendikaların şatafatlı ve simetrik/asimetrik, modern/postmodern lüks binalarının kapısından bir kez bile girmemiş sözde sendikalı işçiler almıştır. Disk'in 1970'lerde yükselen sınıf mücadelesindeki radikal tavrı, devrimci sendikacılığın esas işlevine bir örnek teşkil etse de, günümüzde salt reformist ücret ve sağlık taleplerinin liberal burjuva demokrasisindeki izdüşümlerinin batıdaki gelişimini taklit ederek mitingler düzenleyen memurculuğun sendikacılığı yürürlüktedir.

Ücret talebi, yasa değişikliklerine itiraz ritüelleri, sağlık reformlarına ve özelleştirmelere itiraz etmek ve benzeri işler günümüz sendikacılığının tek meşguliyetidir. Emniyet ve valilik kurumundan izin almak için oluşturulan protokolün resmiyetin kolluk kuvvetlerinin korkusu altında gerçekleşen eylemlerinin klişeleşmiş sloganlarından sonra sesi kısılmış bir biçimde eve dönen işçileri ve memurlarının daha fazla tüketmek için daha fazla ücret almaktan başka bir hedefi kalmamıştır. Bazı marjinal sosyalist siyasetler içinse 1 mayıs bir ret günü ritüeli. Köprülerin altında yankılanan sesin verdiği coşkuyla son bir slogan daha atmanın militan sevincini yaşamanın mücadelesi: 1 Mayıs. Hırsızların resmi sömürüsü olan kapitalizmin koruyucusu bir devletin tank, top ve otomatik silahlarına karşı sloganlarla, kağıtlarla cevap vermek hayalperestliktir.

Diğer önemli bir husus da bugün "işçi" vasfının nasıl belirlendiğidir. Endüstrinin gelişiminin bu doruk çağında işsizler, etnik, cinsel, pragmatist çıkarlar sonucu toplumsal yaşamda ezilen bütün kesimlerin 1 mayıs eylemlerine davet edildiği açıktır. Çünkü emek mücadelesinden çok bugün emek veremiyor olmaya duyulan tepkinin doğurduğu bir mücadele vardır. Çünkü mevcut iktisadın hırsızlıkla başlamış tarihi talan ve ölümle sonuçlanarak devam ediyor bugün. 1800'lerin ikinci yarısında başlamış olan sendikacılığın işçi sınıfının örgütlenme aracı olan niteliği bugün devletin ideolojik bir aygıtına dönüşerek görünürdeki sömürüye gönderme yaparak gizlenmiş sömürünün üstünü örtmekten başka bir işleve sahip değildir. Sömürünün üstünü örten sol-sosyalist ve liberal sendikacılığın kibar eylemlerini şiddetle boyayan devrimci mücadele için devlet neyse sendika da o olmalıdır. Sınıfsal bakışın ötesinde ve üstünde temellenmesi gereken özgür düşüncenin yolu, otoriteyi var eden ve sürdüren bütün yapılanmalara her an her yerde zarar vermektir. Demokratik burjuva toplumunun tepkiden uzak sayısal üyelerinin bütün maaşlarını adadıkları metaların yağmalanması, gösteri ve gösterişin aracı olan kentin reklamlarla tasarlanmış uzamının imgeleri ve bilinçdışını yönlendiren kontrol altındaki sokak ve caddelerini değiştirmenin günüdür 1 mayıs. Yargılanmak istemeyenlerin yargılama günlerinden sadece bir gündür 1 Mayıs. İnsanı esarete mahkum eden örgütlü toplumsal işgücünün reddidir 1 mayıs. Çalışmanın yerine üretimin geçeceği tahakkümsüz bir dünya istencinin eylem günüdür 1 mayıs. Bütün zamanların borçlarının otoritaryenlere hatırlatıldığı ve erkin mahkûm edildiği gündür 1 mayıs. Ancak adaletsizliğin, zorunlu işgücünün tarihten kalktığı gün bayram günü olacaktır bir Mayıs. Sol eylem ve söyleminin kendi aralarındaki mübadelelerinin uzağında filizlenen radikal anarşist teorinin hiçbir zorunlu eylem prosedürü ve kendine gösteri yapmak amacı yoktur: kortejlerin dışına! Sokaklar bizim değildir o nedenle de yıkılmalıdırlar. Makineler bizim değildir, parçalanmalıdırlar. Binalar bizim değildir, yakılmalıdırlar. Kapitalizmin soysuz ve korunaklı kentleri bizim değil ve özgür bir coğrafya'nın parçası olması için yıkılmalıdırlar...

Albert Parsons, August Spies, George Engel ve Adolph Fischer'in 121 yıl önce yaptığı gibi yeniden "yargılayanları yargılamak" için, Anarşi! Komün! Özgürlük!...

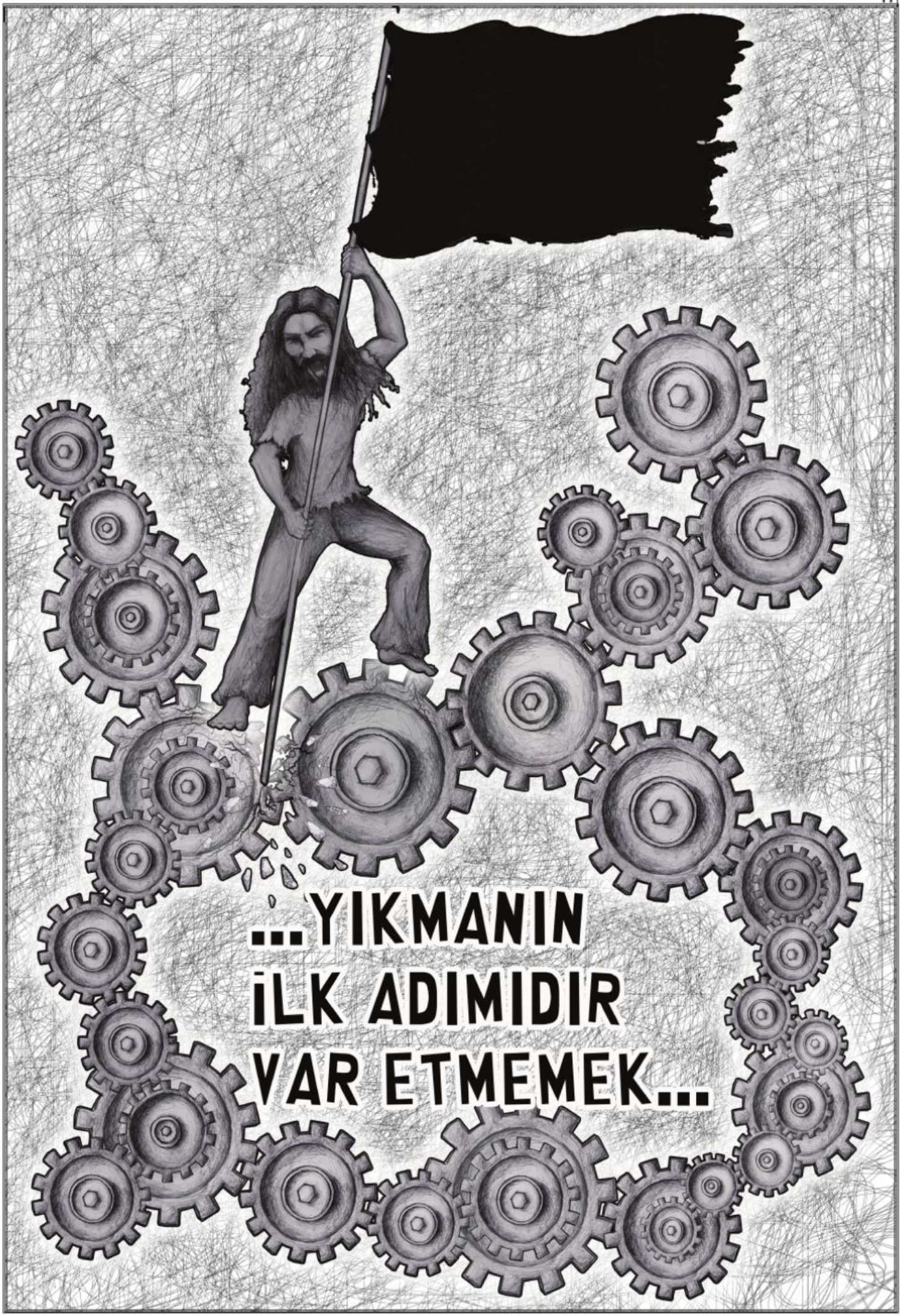
...YIKMANIN
İLK ADIMIDIR
VAR ETMEMEK...

Halil Savda: Savaşta da, barışta da kimsenin askeri olmayacağım.

"2003'ten beri çokça kullanılan bir sloganımız var: Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız. Bu ifade sadece silahlı bir organizasyonda yer almama deklarasyonu değil aynı şekilde hiçbir otoriter ve tahakkümcü yapıda yer almamanın da deklarasyonudur ve biz bu sloganımızla sadece devletlerin silahlı organizasyonlarında yer almamayı değil; aynı şekilde muhalif çevrelerin silahlı organizasyonlarında yer almamayı da ifade ettik."

***Ahali:** Merhaba Halil, öncelikle Ankara'ya hoş geldin. Bugün Türkiye'de seninde içinde bulunduğun Savaş Karşıtı Hareket'te işleyiş nasıl oluyor? Sizin yani vicdani retçilerin yapmak istedikleri, Savaş Karşıtı Hareket içindekilerin yapıp ettiklerinin duyurulması nasıl oluyor?*

Halil Savda: Türkiye'de sürekli şöyle bir kültür ve mücadele anlayışı var; bütün yapılar bir mağduriyet üzerinden mücadele ediyorlar. Bu mağduriyet üzerinden de kendilerini duyuruyorlar. Maalesef vicdani ret hareketi de böyle bir durumda; Hep bir mağduriyetten sonra vicdani ret çalışmalarının yoğunlaştırılması ve o çalışmaların yaygınlaştırılması gibi bir mücadele anlayışı var. Devlet bir şekilde vicdani retçileri, bizleri yani baskıladığında, zorla askere götürdüğünde ve orada işkence yaptığında, bu sürecin sonunda arkadaşlarımız çeşitli etkinlikler düzenlediler. Basında bu etkinlikler ve bu arkadaşların mağduriyeti haber oldu. Bunun üzerinden bir vicdani ret tartışması başladı ve yapıldı. Tabii ki bu tartışmaların yapılması iyi bir şeydi, doğru bir şeydi çünkü toplumda bir vicdani ret bilinçsizliği söz konusuydu. Basında ve kamuoyunda da böyle bir bilinçsizlik vardı.

***Ahali:** İnsanların bu konuda çok bildiği bir şey yok*

Halil Savda: Yok evet. İlk olarak Osman Murat Ülke'nin 1996 yılında İzmir'de içeriye alınmasında sonra vicdani ret olayı yavaş yavaş basında yer edinmeye başladı, kamuoyuyuz diyen çevreler vicdani ret diye bir kavramla karşılaştılar. Daha sonra Mehmet Tarhan süreçlerinde vicdani ret biraz daha açığa çıkmaya başladı. Özellikle Osman Murat Ülke'nin '99 yılında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine yaptığı başvurunun 2006 yılının ocak ayında sonuçlanması ve Türkiye'nin bu davada mahkûm olmasının sonunda daha yoğunca tartışılmaya başlandı. Şimdi vicdani retdin bugün Türkiye'de tartışılıyor olması iyi bir şey ama hala vicdani ret tartışmaları istediğimiz tarzda değil, istediğimiz yoğunlukta değil. Çünkü yapılmakta olan ve yapılacak olan tarihi bir vicdani ret tartışması değil. Sonuçta bizler, vicdani retçiler, vicdani retdimizi açıkladığımızda ve böylesi bir eylem, duruş içerisinde olduğumuzda bizim duruşumuz sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'ni almamak biçiminde değil. Sadece onunla sınırlı değil. Tek başına bir zorunlu askerlik karşıtlığı değil. Bulunduğumuz genel militarist yapı, onun zihniyeti, o kültürüne dönük bir yönelim, bir mücadele. Dolayısı ile Türkiye'de hala bir anti-militarizm tartışması yok. Evet, bir vicdani ret tartışması var; ama bu bugün ki itibari ile vicdani ret, sadece mağdur olan insanların durumunun tartışılmasından ibaret. Birkaç yazar, çizer bu tartışmanın dışına çıkarak vicdani ret, savaş karşıtı, anti- militarist tutumları ele alsa da ve bunu bir şekilde işlemeye çalışsa da, vicdani retçiler konusunda "bazı gençler var, bu gençler askerlik yapmak istemediklerinden ötürü devlet onları ceza evine attı, onlara işkence yapıyor" tarzında bir yargı var. Ama bizim esas duruşumuz, vicdani retçi olmamızdaki arka plan çok fazla tartışılmıyor, çok fazla gündem olmuyor. Gündem olamamasından ötürüde bir anti-militarizm tartışması iyi bir şekilde yapılamıyor.

Sonuçta bizler, vicdani retçiler, vicdani reddimizi açıkladığımızda ve böylesi bir eylem, duruş içerisinde olduğumuzda bizim duruşumuz sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'ni almamak biçiminde değil. Sadece onunla sınırlı değil.

***Ahali:** Bu konuyu yazdığı için yargılananlarda var defalarca...*

Halil Savda: Tabi birde işin o tarafı var. Vicdani retçilerle dayanışma içinde olan, vicdani retçileri haber yapan, vicdani retçiler konusunda köşelerinde yazı yazan birçok insanda yargılandı. Tabii ki devletin baskıcı uygulamalarının da vicdani retdin yeterince kamuoyunda yer alamamasında bir etkisi oluyor. Mesela daha önce Ankara'da Ankara Vicdani Ret Çalışma Grubu 2007 yılında bir basın açıklaması yaptı, burada benim cezaevi sürecinde yaşadığım hak mağduriyetine vurgu yapıp, cezanın sona ermesine dönük bir açıklama yapmışlardı. Bu açıklamada vicdani retdin bir hak olarak tanınması çağrısı da vardı. Vicdani retçiler üzerinde ki ordunun baskıcı ve işkenceci tutumunu protesto eden bir açıklamaydı. Bu düşünce ve ifade hürriyeti kapsamına giren bir açıklamaydı aslında. Uluslar arası bütün metinlerde kendi görüşleri tavsiye edicide, şok edicide olsa, genelin görüşlerinden çok farklı da olsa bu görüşlerini şiddete başvurmadan ifade edebilmesi geçer. Bizim arkadaşlarımız şiddete başvurmadan bir basın açıklaması ile bu durumu ifade etmişlerdir. Bu açıklamalarından ötürü 318'den ötürü dava konusu oldular. Birgül Özbarış isimli gazeteci vicdani retçileri haber yaptığından ötürü 30 yılı aşkın ceza tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Yine Perihan Mağden bundan ötürü yargılandı. Doğan Özkan diye bir arkadaşımız altı ay ceza yedi. Ben yargılanıyorum benzer bir durumdan ötürü. Yıldırım Türker yargılandı. Vicdani ret tartışmasının yapılamamasının bir nedeni; devletin baskıcı tutumu, insanları hapisle tehdit etmesi ve korkutması. Bir diğer nedeni militarist kültür ve anlayışın aşılamaması ve toplumda bir şekilde yer, kariyer sahibi olan insanların devlet kurumuyla olan ilişkilerini çok riske etmek istememeleridir. Bu nedenlerden ötürü vicdani ret konusuna çok eğilinemiyor.

***Ahali:** Hukuki baskıların ötesinde anti-militarist mücadelenin işleyişinde bahsettiğin gibi bazı aksaklıklar, eksiklikler var. Bunlara senin bir önerin var mı? Daha başka ne olabilir?*

Halil Savda: İstanbul'da, Ankara' da, İzmir'de zaman zaman çeşitli inisiyatifler oluyor. Bu inisiyatiflerin vicdani retdin tanıtılması, vicdani retçiler üzerinde ki baskıların son bulması, militarist kültürün ve yargıların aşılmasına yönelik çalışmalar yapıyorlar. Bu çalışmalar sonucunda bugün vicdani ret biliniyor. Vicdani ret basında yer alıyor. Vicdani retçiler içeriye alındığında kamuoyuna haber yayılması sağlanıyor. Dolayısıyla toplumun bu mağdur olan ve aynı şekilde işkenceye uğrayan vicdani retçiler konusunda çok azda olsa duyarlı hale gelmesi sağlanıyor. Sonuçta bu çalışmalar yürütülmek durumunda. Bu çalışmalar kitleselleşebilir mi? Öyle bir sorunumuzda yok açıkçası çünkü kitleselleşme derdinde değiliz. Toplumda genel bir militer anlayış var. Aile içinde şiddet var. Sokakta şiddet var. İş yerinde şiddet var. Zaten devletin bütün kurumları bir şekilde tahakküm uygulayarak kendi içinde bir şiddet uyguluyor. Dolayısı ile bunun aşılması ve bunun üzerinden bir barış kültürünün yayılması gibi bir derdimiz var. Vicdani ret sayısı 10.000'i bulsa, 20.000'i bulsa, 100.000'i bulsa, 500.000'i bulsa keşke... Ama sonuçta biz ahlaki bir şey yapıyoruz bir yerde. Çünkü bizim arkadaşlarımız içeri alınıyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin yaptığı tanımlama ile sivil ölüme mahkûm ediliyorlar. Bu arkadaşlarımızla dayanışmak, onlara sahip çıkmak bir yerde ahlaki bir sorumlulukla oluyor.

***Ahali:** Vicdan ret bu durumda bir nevi militarist kültüre karşı ahlaki olması nedeniyle bireysel bir özgürlük mücadelesi. Bu durumda toplumsal bir işbirliği gerekmiyor mu? Bireysel bir mücadele ama toplumsal bir işbirliğini de gerektiriyor.*

Halil Savda: "Çok marjinal grupların oluşturduğu bir vicdani ret hareketi var. İşte bu marjinal gruplar genel ağırlıkla anarşist oldukları için diğer toplumsal yapılar ve kurumlarla ilişki kuramıyorlar, bu nedenle vicdani ret hareketi dar kalıyor, genişlemiyor" gibi bir eleştiri vardı. Biz bunu aşabilmek için İstanbul'da Vicdani Ret Platformu kurduk, bu platformda on altı, on yediye yakın demokratik kitle örgütü, siyasi parti vardı. Platformu sadece vicdani ret çalışması ile sınırlı tuttuk. Platform ilk kurulurken platform çalışmalarını içeren bir deklarasyon açıkladık. Vicdani retçiler üzerinde ki bütün baskıcı tutumların sona ermesi için çalışacağımızı ifade ettik. Yasal engellerin kaldırılmasına dönük çalışacağımızı ifade ettik. Vicdani ret hakkının tanınması için mücadele edeceğimizi ifade ettik. Aynı şekilde Türkiye'de 500.000'e yakın asker kaçağının olduğunu ifade ettik. Ve dedik ki biz bu 500.000 asker kaçağının yaşadığı hak ihlalini sona ermesi için mücadele edeceğiz ve onlarla da dayanışma içerisinde olacağız. Şimdi bunlar deklarasyonda ki ifadeler ama pratikte ne olabilir? Pratikte çok fazla bir şey olamadı, sadece benim gözaltında olduğum süreçte platform birkaç tane basın açıklaması yaptı. İlk başta bir toplantı yaptı ve onun dışında çokta bir şey yapamadı. Platformun bu çalışmaları da daha çok platform bileşenlerinin çalışması değil de yine vicdani retçi, anti-militarist arkadaşlarımızın emekleri ile olan çalışmalardır. Dolayısı ile bir süre sonra vicdani ret platformu biraz da tek kişiye yönelik oldu. Bunun bir nedeni şu: demokratik kitle örgütleri vicdani retdi kendi asli görevleri olarak görmüyorlar. Kendilerini sürekli bir destekçi pozisyonunda görüyorlar. Bu nedenle de platforma isimlerinin olmasını yeterli buluyorlar. Platformun deklarasyonunun altında imzalarının bulunmasını yeterli buluyorlar. Zaman zaman yapılan vicdani ret eylemlerinde, etkinliklerinde bir kişinin temsilen bulunmasını yeterli buluyorlar. ***Devamı Sonraki Sayfada** >>

12. Sayfadan **Devam>>**

Bir diğer nedeni de; Türkiye'de çok az ve sınırlıda olsa muhalif bir kesim var. Bunlar demokratik kitle örgütleri, solcu bir kitle daha çok. İşte devlete muhalefet ediyorlar, orduya bir şekilde muhalefet ediyorlar. Kendilerinin ideolojiye mal olduklarını ifade ediyorlar. Türkiye'nin demokratikleşmesi için mücadele ettiklerini, barış ve özgürlüklerini sağlamak için mücadele ettiklerini söylüyorlar. Ama öte yandan bunlarda hiyerarşik, bunlarda iktidar yönelimli ve bunlar da şiddettin bir tarafını meşru gören tarzda mücadele ediyorlar ve bu tarzda mücadeleyi benimsiyorlar. Bundan ötürüdür Türkiye de vicdani retçilerin mesajının anti-militarist ve savaş karşıtı oluşu açıkçası bunların vicdani retçilerle yeterince dayanışma içinde bulunmamalarına neden oluyor. Vicdani ret mücadelesini sahiplenmelerinin önünü alıyor.

Ahali: Sen Kürt sorununa dair BEKSAV'ın organize ettiği panelde konuşmacılardan biriydin. Orda yaşadıklarından, konuşma sırasında olanlardan, aldığın tepkilerden biraz bahsedelim mi?

Halil Savda: Orada aslında çok olumsuz bir tepki almadım. Tüm panel katılımcıları herkes alkış aldı, biz alkış alamadık. Böyle bir tepki vardı. Bu tepkinin nedeni vicdani retdi orada anlatmam değildi. Zaten çokta vicdani retdi anlatmadım. Daha çok muhalefetin militer ve iktidar yönelimli anlayışına birkaç yönüyle eleştiri yaptım. Bu çok hoş karşılanmadı. "Bütün demokratik kitle örgütlerinin, bütün sol ve kürt siyasi partilerinin iktidar hedefli ve iktidar yönelimli örgütlenmeleri var. Bir iktidar hedefi, bir iktidar yönelimi olduğundan ötürüdür, bu yapılar hani derler ya siyasetin doğası gereği hiyerarşik örgütleniyorlar, tahakküm ilişkilerini içlerinde geliştiriyorlar. Ve bir noktadan sonrada ya şiddeti uyguluyorlar, ya da şiddeti uygulayan, onu örgütleyen kesimler ile sıkı fıkı ilişkiler içinde oluyorlar. O anlayışı bir şekilde benimsiyorlar veya da destekliyorlar." dedim ve Türkiye'de bu yapıların mücadele ettikleri militer yapıya benzemeye başladıklarını ifade ettim. Ondan aslında çok farklı bir mücadele olmadığını ifade ettim. Bu anlamda Kürt muhalefetinin o şiddet eğilimlerinin de bundan kaynaklı olduğunu ve bunun Kürt sorunun çözümüne katkı yapmayacağını ifade ettim. Muhalefetin etkili olabilmesi için, barış kültürünü geliştirmesi için bir iktidarsızlaşma anlayışının gelişmesi gerektiğini ifade ettim. "Ancak bugünkü demokratik kitle örgütleri bir yapı olarak, anlayış olarak çözüme yakın bir durumda değiller" dedim. Ve orda bunu örneklemiştim de; toplumda iktidara gelen erkekler bir iktidarsızlaşma olayı yaşadıklarında genelde bunalımlı bir ruh hali içinde olurlar. Hayata olan coşku ve hayatla olan ilişkileri biter. Çünkü erkekler için iktidar çok önemli bir şey. Bizim demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler de bir iktidarsızlaşma yaşamaktan korkuyorlar. Ve böyle bir iktidar hedefi olmadıklarında bir bunalımlı durum içerisinde kalacaklarından iktidarlarından vazgeçemiyorlar dedim. İktidar yönelimli olmaktan vazgeçemiyorlar dedim. Ve bu o yönden yanlış anlaşıldı. Hani kimse çok eleştirmedi ama alkışta almadı.

Ahali: Bahsettiğin iktidarsızlaşma üzerinden düşündüğümde aklıma şöyle bir şey geldi: Genellikle Türkiye' de savaş karşıtı sürece ve vicdani ret açıklamalarına baktığımızda o iktidar mekanizması açıklamasını sadece bir askerlik olgusu üzerinden yapmadıklarını gördük. Bu tavırlarının iktidarın yaşamlarının diğer tüm alanlarına yayıldığı ve buradan doğruda ordu ekseninden öte bütün o devletsel mekanizma dediğimiz iktidar odağını var eden önemli parçası olarak askerliği retdettiklerini, askerliğin bu noktada karşılarına çıkan önemli sorunlardan bir tanesi olduğunu ifade ettiler uzun yıllar boyunca. Bununla birlikte sizlerin somut olarak yaptığı etkinliklerden de bahseder misin biraz?

Halil Savda: Türkiye'de retçiler Militurizm Festivali ve her sene 15 Mayıs'ta on yıldan fazladır Vicdani Retçiler Günü'nü yapıyorlar. Biz İstanbul'da 2005 yılında bir Militurizm Festivali düzenledik. Bir anti-militarist buluşmayı gerçekleştirdik. 2007 yılında İstanbul'da yapılan Vicdani Ret Konferansı'nda militarist kültür, militarist anlayış ve bunun içinde vicdani retdin durumu tartışıldı ve en son bu yıl İletişim Yayınları'nda kitaplaştırıldı bu sunumların tümü. Vicdani retçiler olarak bizim, buna anti-militarist harekette, savaş karşıtı harekette denilebilir, biz vicdani retdimizi açıklarken veya vicdani retde vurgu yaparken her zaman anti-militarist vurgumuzu yaptık, bir her zaman anti-hiyerarşik, anti-tahakkümcü sözümüzü söyledik. Biz her zaman her türlü şiddeti ret ettiğimizi ifade ettik. 2003'ten beri çokça kullanılan bir sloganımız var: Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız. Bu ifade sadece silahlı bir organizasyonda yer almama deklarasyonu değil aynı şekilde hiçbir otoriter ve tahakkümcü yapıda yer almamanın da deklarasyonudur ve biz bu sloganımızla sadece devletlerin silahlı organizasyonlarında yer almamayı değil; aynı şekilde muhalif çevrelerin silahlı organizasyonlarında yer almamayı da ifade ettik. O yıllarda anti-militarist mücadele Türkiye'de henüz yeni olduğundan ve genel bir savaş ve bir şiddet kültüründen ötürü o ses çok kısık çıkıyordu. Ve o sıralar çok çekine çekine atılıyordu. Ama bugün gür sesle bu slogan atılıyor. Yüksek sesle bu slogan atılıyor. Ve daha çok insan bu sloganı işitebiliyor. Türkiye'de anti-militarist hareketin gelişebilmesi açısından iyi bir ses bu.

Ahali: Senin vicdani ret sürecinde; cezaevindeyken ve çıktıktan sonra birçok yerde röportaj yazı vs. bir ilgi alanı açıldı. Bu süre içerisinde mesela bir asker annesi, oğlu askerde ölmüş ya da işte gerilla olarak dağa çıkmış bir anneden ya da bir yakından herhangi bir tepki aldın mı ya da bunu alan arkadaşlar var mı? Türkiye'de sıcak savaş sürecinden doğrudan etkilenmiş, militarizmi doğrudan yaşamış insanlardan böyle bir şey geldi mi?

Halil Savda: Ben kişisel olarak böyle bir şeyle ne olumsuz, ne de olumlu muhatap olamadım. Ama genelde Türkiye'de herkes, var olan çatışmalı durumdan bir şekilde etkileniyor. Sadece doğu tarafındaki var olan çatışmadan değil, aynı şekilde toplumda her gün yaşanan şiddetten de insanlar bir şekilde etkileniyor. Bunun farkında olan insanlar anti-militarist duruşumuzu, vicdani ret duruşumuzu en azından böyle biraz sempati ile karşıladılar. Ben hep böyle pozitivist bir tepki aldım. Çünkü Türkiye'de vicdani ret açıklamak ve en önemlisi tutumunu sürdürmek çok zor. Biz vicdani retçiler bütün militarist ve otoriter yapılarla olan ilişkilerini koparıyor ve bunları kendi yaşamının bir parçası olarak görmüyor ve bunların dışında yaşamak istiyor ama öbür yandan zaten yaşadığın toplum, senin yaşadığın devlet, militarist kurum ve anlayıştan ötürü ilişkin bitmiyor, kopmuyor. Burada yaşıyorsun, bu ülkede, bu devletin yasalarına muhatapsın bundan ötürü çok ağır bedel ödemek durumundasın. Aylarca cezaevinde yatıyorsun, işkence görüyorsun, hakarete uğruyorsun. Burada olmadığın dönemde de hiçbir yasal hakkın yok, hiçbir sosyal güvencen yok, seyahat edebilme hürriyetin elinden alınmış. Böyle ağır işkenceli bir hal içinde yaşıyorsun. Sivil ölüm diyorlar bunun adına... Hayata dair bütün olanakların kesiliyor hatta bir şekilde hiçbir olanağın olmuyor hayatta. Yasa dışı yaşamak durumundasın. Bu herkesin yapabileceği bir tutum değil. Herkesin kaldırabileceği bir tutum değil. Bu cesur bir tutum. Belki kahramanca değil ama vicdani retçiler kahraman olmak istemiyorlar, kahramanlık kültürüne karşılar. Bu toplumda zaten en çok kahraman olanlar askerler, şiddet uygulayanlar ya da şiddeti örgütleyenler. Biz kahramanlık kültürüne karşıyız, buna karşı mücadele ediyoruz. Ama aynı şekilde bunu yapmakta cesur olmayı gerektiriyor. Vicdani retçiler bunu yapıyorlar ve bunu yaptıklarından ötürü askeri cezaevinde özgürlüğünden mahrum edilmiş vaziyetteler. Maalesef Türkiye'de hak mücadelesi hak arayışı böyle ızdıraplı oluyor, böyle zor oluyor.

Ahali: Diğer bir ifade ile özgürlüğü için orada böyle bir şeyle karşı karşıya kalıyor.

Halil Savda: Yani evet özgürlüğüne sahip çıktığından ötürü, yaşam arzusundan ötürü ve yaşama hakkını savunduğundan ötürü, kendi yaşama hakkını ve başkalarının yaşama hakkını savunduğundan ötürü cezaevinde kalıyor.

Ahali: Diğer vicdani retçilerinde cezaevlerinde ki yaşadığı süreçlerden bahseder misin?

Halil Savda: Osman Murat Ülke iki yıldan uzun bir süre cezaevinde yattı ve sekiz defa emre itaatsizlik suçu ile yargılandı. Osman Murat Ülke askeri cezaevinde iken hak ihlallerine uğradı, işkence gördü, tecrit olayını yaşadı. Daha sonra Mehmet Bal birkaç ay askeri cezaevinde kaldı ve askeri cezaevinde çok ağır işkenceler gördü; prangaya vuruldu, kelepçelendi, zorla saçları kesildi, askeri üniforma giydirildi.

Ahali: Açlık grevi de yaptılar.

Halil Savda: Bu insanlar bu işkencelere karşı açlık grevi yaptılar. Mehmet Tarhan askeri cezaevinde benzer bir süreç yaşadı. Vicdani retçilerin yaşadığı bu hak ihlalleri ile işkenceli durum dışarıda arkadaşlarımızın yaptığı etkinlikler ve yaratılan kamuoyu ile ilişkili; arkadaşlarımızın bizim için yaptığı etkinlikler ve kamuoyunu oluşturmaları vicdani retçilerin daha ağır işkenceler görmelerinin önünü alıyor. Osman Murat Ülke olayında eğer hem Türkiye'de ki kamuoyu hem de Avrupa'da kamuoyu oluşturulmamış olsaydı, Osman'ın durumu basın yayın organlarında işlenmemiş olsaydı, uluslar arası kurumlar bunun için duyarlı hale getirilmemiş olsaydı, Türkiye'de ki vicdani retçiler Osman Murat Ülke ile dayanışma içinde olmasalardı emin olun Osman çok daha ağır işkenceler görürdü, daha uzun süre hapis yatabilirdi. Aynı şey Mehmet Bal içinde geçerli. Aynı şey Mehmet Tarhan içinde geçerli. Aynı şey benim içinde geçerli. Aynı şey İsmail Saygı içinde geçerli. Türkiye'de savaş karşıtları, sivil ve anti-otoriter çevreler iyi bir kampanya örgütleyemeseler, bir kamuoyu oluşturamasalar İsmail Saygı çok uzun aylar cezaevinde yatabilir ve çok ağır işkenceli durumlar yaşayabilir. İsmail'in hem bizim daha önce yaşadığımız işkenceli durumları yaşamaması için hem de uzun süre cezaevinde kalmaması için bizim iyi ve güçlü bir kampanya örgütlememiz ve iyi bir kamuoyu oluşturmamız lazım. Biz bunu yapmazsak İsmail daha ağır durumlarla karşılaşabilir. Ama emin olun bir kamuoyu oluşturduğumuzda İsmail çok uzun bir süre tutamayacaklar.

"...Eğer özgür değilsek bugünden ilişkilerimiz de özgürlüğü inşa etmemiz lazım. Eğer biz demokratik yapılar oluşturmak istiyorsak bizim kendi yapılarımızı demokratik kılmamız lazım. Biz bunu yaptığımızda sisteme karşı çok daha güçlü konumlanabilir, alternatif bir sisteme veya alternatif bir yaşama alanına, yaşam tarzına katkı yapabiliriz"

Çünkü bizim durduğumuz nokta, bizim mücadele tarzımız, bizim mücadele kültürümüz çok insani bir yerde. Şiddetten arınmış bir mücadele tarzımız var bizim. Biz mücadele ederken, biz tutumuzda ısrar ederken, bizim hayatlarımıza özgürlüğümüze sahip çıkarken, bizim en önemli en büyük gücümüz şiddetten arınmış olma halimiz ve şiddetsizlik kültürümüz ve bu tarzdaki mücadelemiz. Devlet sürekli muhaliflerine şiddet uygularken muhaliflerinden de ona benzer, onu taklit eden şiddetli tepkiler aldığında devlet orada çok daha güçlü durumda olur çünkü şiddet en çok onun elinde var. Ama bizim durumumuz daha farklı; bize işkence yapılırken bizim gösterdiğimiz tutum şiddetten arınma halimiz ve o şiddetsizlik tutumu devleti biraz daha zorluyor. Neden zorluyor; çünkü onun bugüne kadar hiç görmediği alışık olmadığı bir mücadele tarzı. Bu onu zorluyor, bunun için bu mücadele tarzını geliştirmek zorundayız. Bunu geliştirdiğimizde, emin olun bu sistemin aşılması daha kolay olacak. Çünkü sisteme karşı, militer yapılara karşı mücadelede yine militer tarzda mücadele ettiğimizde; yarın öbür gün iktidarda olabilirsin, yarın öbür gün bu sistemi alaşağı da edebilirsin ama bu sistemin alaşağı ettiğinde bu sistem yerine yeni bir sistem kuracaksın. Dolayısı ile bu militer anlayışa karşı mücadele ederken bizim mücadele ettiğimiz ideallere uygun yöntemler geliştirmemiz lazım. Toplumda şiddetsizliği arzuluyorsak, şiddetsiz mücadele yöntemini geliştirmemiz lazım. Eğer özgür değilsek bugünden ilişkilerimiz de özgürlüğü inşa etmemiz lazım. Eğer biz demokratik yapılar oluşturmak istiyorsak bizim kendi yapılarımızı demokratik kılmamız lazım. Biz bunu yaptığımızda sisteme karşı çok daha güçlü konumlanabilir, alternatif bir sisteme veya alternatif bir yaşama alanına, yaşam tarzına katkı yapabiliriz. Bu açıdan işte vicdani retçilerin sivil itaatsizlik tutumları, muhalefetin gelecekteki mücadele yönü açısından iyi bir örnektir. Biz her alanda bu tarz mücadeleler örgütlediğimizde ve bu tarz tutumlar sergilediğimizde emin olun sistemi daha çok zorlamış oluruz. Belki sistemi yıkmayız ama sistemi en azından zayıflatabiliriz. Ve kendi yaşama alanlarımızı daha da genişletebiliriz. O açıdan vicdani retçilerle dayanışmak önemli. Herkesi İsmail ile dayanışmaya çağırıyorum.

Ahali: Ağzına sağlık, teşekkür ederiz Halil...

HERKESİ HALİL İLE DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ:::

Ahali Gazetesi, Bu roportajı gerçekleştiği sırada, İsmail Saygı halen vicdani red tavrını sürdürüyordu. Gazete Yayıma hazırlandığı sırada İsmail SAYGI Vicdani Red tavrından vazgeçtiğini açıkladı. Halil SAVDA ise 27.03.2008 tarihinde yapılan İsmail SAYGI ile dayanışmayı amaçlayan basın açıklamasında tutuklandı. Tavrından ödün vermeden "cezasını" çekiyor, onu teslim almak için iradesi dışında bir çürük raporu düzenlenmiş durumda. Halil, 15,5 Ay kesinleşmiş cezasını çekmek için halen Çorlu Askeri Cezaevinde bulunmakta!

VİCDANİ RETÇİLER, GÖRÜNÜN··· MİLİTARİZME GÜNÜNÜ GÖSTERİN

1. sayfadan Devam

Korkan ve korkutan arasında gözle görünmeyen sözlü ve -kısmen- yazılı kuralları olan bir anlaşma da kendini böylelikle var eder. İşte bu anlaşmanın bizim nazarımızdaki adı "Karşılıklı Güven Anlaşması"dır. Bu anlaşmanın bir tarafı militarizmin hayaletleştirilmiş algısıdır, diğer tarafı da güvenlik talebini cisimleştiren fikri "hür" vicdanı "gür" bir şevkle yoğrulmuş korku halidir. Militarist aygıtlar işte bu "Karşılıklı Güven Anlaşması"yla beraber kendi konumunu sorgulanamaz kılar.

Başka bir ifade ile güvenlik talebini oluşturan, bu talebi görünür kılan, aslında basit bir güven/çıkar ilişkisinden başka bir şey değildir. Çünkü korku, güvenlik için gereklidir. Çünkü korku olmasa güvenlik talebi de olmayacaktır ve dolayısıyla korku temelinde şekillenen militarist aygıtlara da gerek kalmayacaktır. Kendini güçlü kurumlarıyla gösteren militarizmin modern devlette korku ve güvenlik değişkenleriyle kurduğu denklem şudur: "Zorunlu askerlerin oluşturduğu profesyonel bir ordu" ile "mutlak kontrol" ve "mutlak güç"ün militarist bir şevkle daimi olarak görünür kılınması. Bu ucu olabildiğince açık denklemin çözümü de "Karşılıklı Güven Anlaşması"nın görünür kıldığı militarist şevke karşı çıkmakta yatmaktadır.

" Bir Eylemci Olarak Vicdani Retçi Bu Güven Anlaşmasını Yırtıp Atandır. "

Militarizmin en fazla görünür olan yüzüne karşı bir eylem biçimi olarak kabul gören ve uygulanan Vicdani Red geçtiğimiz günlerde bir kez daha anti-militarist hareketin gündem yaratmadaki kısırlığına bir çare olarak gündeme geldi. Halil Savda bir vicdani redçi olarak 27 Martta tutuklanarak ceza evine konuldu. Bunun üzerine Vicdani Red hareketiyle beraber şekillenen anti-militarist hareket bir kez daha kendine hareket alanı buldu ve kendini göstermeye çalışıyor.

"Asker olmak demek, askere gidip bitli piyade olmak değildir. Asker olmak demek askere gidip gitmemekle ilgili bir durum değildir. Aynı anlamda askerden kaçmak da kaçanın itaat sözleşmesinden pek bir şey kaybettirmez. "

Vicdani red eylemlerinin en büyük amacının "savaşların insan kaynağını kurutmak" olduğunu söyleyen memleketin savaş karşıtı hareketinin cisimleştiği alan, yani hayaletin vücutlaştığı yer aynı zamanda militarizmin bütün güçlerinin en fazla görünür olduğu alan, anayasal antlaşmayla güven altına alınmış olan zorunlu askerlik hizmetidir. Bu açıdan savaş olsun olmasın askerlik hizmetini reddetmek, asker olmayı reddetmek, yalnızca savaşmayı ve şiddeti reddetme değil, itaat eri yapılmayı ve iradesizleştirilmeyi ve bağımsız düşünme yeteneğinin elinden alınmasını da reddetmek demektir.

Askerlik hizmetinin reddi, tam anlamıyla militarizmin reddedilmesi anlamına gelmemektedir. Askere gitmek istemeyen her allahın adamı Vicdani Redçi değildir. Basit bir anlatımla açıklayalım.

Birey herhangi bir sebepten ötürü askerlik yükümlülüğünü yerine getirmek istemeyebilir. Birey asker kaçağı olarak kendini ifade edebilir ama Vicdani Redçi asker kaçağı değildir. O kendini mümkün olduğu kadar göstermek zorundadır. Vicdani redçiyi asker kaçaklarından ayıran en büyük özellik kendisini militarizmin cisimleştiği alanda görünür kılması, o alanı dönüştürme ve alanı yıkma çabasıdır. Vicdani Redçi olan bireyin asıl sorunu askere gidip gitmemek değildir, aynı anlamda askerden kaçmak hiç değildir. Asker olmak ya da olmamak Vicdani Redçilerin ve onların giyabında anti-militarist hareketin asli sorunudur.

Memleketteki vicdani redçiler açısından da tartışmanın asker olmak ya da asker olmamak üzerine yoğunlaştığını farzedersek, "Asker Olmak" deyiminin anlamı önem kazanır.
Asker olmak demek, askere gidip bitli piyade olmak değildir. Asker olmak demek askere gidip gitmemekle ilgili bir durum değildir. Aynı anlamda askerden kaçmak da kaçanın itaat sözleşmesinden pek bir şey kaybettirmez. İtaat, askerlik ve militarist şevk. Militarizmde kabul gören bu üç aracın amacı, *NAZİLERİN KASATURALARINDA GÖRÜNEN VE DAHA SONRA MEMLEKETTEKİ ASKERİ KIŞLANIN KAPISINDA YAZAN* "Orduya itaat şerefimizdir" şeklindeki özlü sözde vücut bulmuştur ki bu "atasözü" asker olmanın ne demek olduğunu fazlasıyla açıklamaktadır. İtaatin yüceltilmesi, militarist aygıtların çözümlediği itaat eden ve edilen arasındaki karşılıklı anlaşmayla (gönüllü/zorunlu) ortaya çıkmaktadır. Tıpkı "Karşılıklı Güven Anlaşması" gibi.
Militarizmin bir itaat düzeni olduğunu ve itaat edildiği oranda güçlendiğini savunan vicdani redçi, ilk olarak bu itaat halkasını kırarak kendini görünür kılmayı başarır.

İktidar kabul gördüğü alanlarda kendisi için alan oluşturur. Bu alanlarda iktidar kendisini araç olarak gösterip devamını sağlayacak kurumları göstermeye gerek duymaz. Zaten sonsuz "kabul"e sahiptir ve varlığını sürdürmesini engelleyecek hiçbir tehlike yoktur. İktidar Reddedildiği yerde, araç olmaktan çıkıp itaat edilen tarafından amaç haline dönüşür. Red eylemiyle iktidar alanı sorgulanan bir durum olmuş, hatta bu alan dönüşmektedir. İktidar alanı aynı zamanda onu reddeden tarafından başka bir alana dönüşmesi için. Dönüştürme çabasının yoğunluğu, bu alanı iktidar için vazgeçilmez, dönüştürene yönelik affedilmez kılar. Kendini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olan iktidar, kendi alanının dönüştürülemez olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Fakat dönüştürülemeyen alan yıkılabilir. İşte bu da iktidar için tehlikeli bir durumdur. Artık iktidar alanı aynı zamanda bir red alanı olmuştur.

Vicdani Reddin bu memlekette şekillenişi, kendini kamuoyuna tanıtma şeklinde zor bir durum olarak varlığını hissettirdi. Vicdani Reddin memleketteki ortaya çıkışını ve şöyle bir yoğruluşunu hatırlarsak; daha doğrusu 1989 yılından itibaren günümüze kadar şekillenen ve militarizmin oluşturduğu iktidar alanlarını yıkarak, olması lazım gelen "yüzleşmelerle" beraber yıktığı alanları özgürlük alanlarına dönüştüren, tutsaklık durumunu özgürlük istenciyle geçersizleştiren 9 ayrı "Vicdani An". Burada hatırlayalım ve hatırlatalım.

*1.An- **Tayfun Gönül**, 1989 Aralık ayında **Vicdani Reddini** açıkladı.* TCK 155. maddeden yargılandı, aldığı ceza, para cezasına çevrildi. Militarizm vicdani redçiyi görmezden geldi. ("İlk"ler her zaman önemlidir. Bu açıdan bu memleketin ilk vicdani redçilerini hatırlamakta yarar var. Ayrıca, memleketteki "anarşist" isminin geçtiği, anarşinin bir eylem şekli olarak yargılandığı ilk davada, 2002 yılında Uşak Anarşist Otonomu davasında anarşistlerin lideri olarak "tanık" olarak Tayfun çağrıldı. Tayfun Gönül Anarşinin ne kadar "Lidersiz" ve "Örgütsüz" olduğu konusunda mahkemeyi ikna ettikten sonra bir basın kuruluşu tarafından kamuoyu anarşisti olarak tanımlandı. Başlık şöyleydi: "Anarşist Gençleri Anarşist Kurtardı". Üçüncü sayfa haberi şeklinde basında yer bulan bu davadan sonra Uşak Anarşist Otonomu Otonom ismi kullanılınca otonom olunmayacağının ispatı olarak kaldı. Tayfun Gönül ise memleketin en "kıdemli" vicdani redçisi olarak çeşitli faaliyetlere katılmaya devam etti. Vicdani reddi neredeyse 20. yılına giriyor.)*

*2.An- **Vedat Zencir**, 1990 Şubat ayında **İzmir'de Vicdani Reddini** açıkladı.* 1 Aralık 1997'de Osman Murat Ülke'ye destek için reddini tekrarladı. Mehmet Tarhan'ın Vicdani Red direnişinde kendini Mehmet'e yazdığı bir mektupla bir kez daha

"20 yıllık Vicdani Retçiler var bu memlekette. Devlet bizi görmüyor, medya, kamuoyu, insanlar hiç biri bizi görmüyor, ah bir görse neler neler olacak diyenler..."

gösterdi. "Ben oğlumu biraz daha büyüteceğim. Ama bilmeni isterim ki gerekirse tekrar sıraya girerim." İsteriz ki bu işler sırayla olsun. Ama maalesef sırayla değil. Militarist şevkin yoğunluğuyla ve Vicdani Redçinin görünmesiyle doğru orantılı.

*3.An- **Ossi**. Namı **Diğer Osman Murat Ülke**. **Türlü eziyetler gördüğü cezaevinde reddini defalarca tekrarlayarak direnişin kitabını yazdı dersek abartmış olmayız herhalde.*** Vicdani Redçinin, asker kaçağı olmadığını, gösterdiği direnişle izah eden Ossi bu memleketin vicdani red tarihinde bir mihenk taşıdır. Nerede yaşadığı ve ne yaptığı kimseyi ilgilendirmediğinden (özellikle militarizmi) burada bahsetmiyoruz.
Yaşa, Varol Ossi.

*4.An- **Mehmet Bal: "Bir kez daha, özellikle belirtmek istiyorum ki: Gerekçesi ne olursa olsun vicdanım ve iradem ile benimsemediğim hiçbir edimi, yerine getirmeyeceğim. Bünyesinde insanlık dışı unsurlar bulunduran hiçbir sistem ve yapıya dâhil olmayı da, sonucu ne olursa olsun reddediyorum."*** Vicdanının sesini dinleyen Mehmet 9,5 ay yaptığı askerlikten vazgeçerek vicdanını özgür eyledi. Askeri mahkeme de bu vicdanı mahkûm etti. Mehmet, yapılan türlü işkence ve keyfi eziyetlerden sonra 24 Kasım 2002 de genelkurmay askeri mahkemesinde beraat etti. Zaten özgür olan vicdan militarizmin kendi alanında da hiç olmadığı kadar özgür kaldı. Şu anda nerede olduğu ve ne yaptığı kimseyi ilgilendirmediği için belirtmiyoruz.
Yaşa, Varol Mehmet Bal.

*5.An- **Mehmet Tarhan 27 Ekim 2001 tarihinde Vicdani Reddini açıkladı.*** Diğer Vicdani Redçilerin açıklamalarından farklı olarak açıklaması bir total red açıklamasıydı. Yani sadece zorunlu askerlik hizmetini değil, askerlik yerine sayılabilecek her türlü zorunlu hizmeti reddeden bir açıklaması olmuştur. Vicdani/total redçi olduğunu türlü eziyetler gördüğü askeri cezaevinde ve vicdanının yargılandığı askeri mahkemede defalarca tekrarlayan, vicdanını orada militarizmin kalesinde özgürleştiren Mehmet, Mehmetçik olmayı hiçbir zaman kabul etmeyecek gibi...
Yaşa, Varol Mehmet.

*6.An- **II. OSSİ Vicdan Özgürleşmesi: 24 Ocak 2006 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Osman Murat Ülke'nin başvurusu çerçevesinde Türkiye'yi para cezasına çarptırdı.*** Cezanın veriliş nedeni Osman Murat Ülkeye Uygulanan kötü muameleydi. (Muamele'nin iyisi kötüsü olmaz. Bunun adı militarist şevkin eziyetidir) Ossi'nin sadece vicdani redçi olduğu için işkenceye maruz kalması aslında bizim açımızdan şaşırtıcı bir durum değildir. Militarizm görevini yapmıştır. Ama Ossi ye diş geçirememiştir. Ossi bir kez daha kendini göstermiş ve sadece vicdani redçi olduğu için yurttaş haklarını gasp eden militarist aygıtlara karşı bir kez daha bayrak açmıştır ve görmek isteyenlere kendisini fazlasıyla göstermiştir.

7.An- **Halil Savda, askeri birliğinde vicdani reddini açıklayarak askerlik yapmayacağını, askeri emirleri yerine getirmeyeceğini, bunu vicdanı ve inançları gereği yaptığını belirttikten sonra vicdanının yargılandığı mahkemeye giderek kendi gerçekliğine sahip çıkmıştır.** Vicdanının özgür, bedeninin tutsak olduğu çorlu askeri cezaevinde tek tip elbise giymeyi reddeden tek "tutuklu" olarak militarizmin en somut alanı olan cezaevinde özgürleşmiştir.

devamı sonraki sayfada>>>

VİCDANİ RETÇİLER, GÖRÜNÜN··· MİLİTARİZME GÜNÜNÜ GÖSTERİN

14. sayfadan Devam

*8.An- **Halil Savda** yargılandığı süre boyunca tutuklu kalması dikkate alınarak "serbest" bırakıldı.* Fakat bu serbestliği boyunca militarizme karşı yapmadığını bırakmadı. Kendi tutsaklığı döneminde halkı askerlikten soğutma iddiasıyla yargılanan arkadaşlarına destek vermek için mahkemeye kadar geldi, BEKSAV'ın çeşitli illerde organize ettiği bütün panellere Vicdani Redçi kimliğiyle katıldı ve Vicdani Reddin başka alanlarda da kendisini göstermesini sağladı.

*9.An- **Halil Savda** bu seferde başka bir vicdani redçi için yapılan basın açıklamasında basın metnini okudu.* Militarizm için bir vicdani redçinin kendisini anlatması tehlikelidir. Fakat bir vicdani redçinin militarizm alanı ile yüzleşirken başka bir vicdani redçinin de bu yüzleşme eylemini somutlaştırması ve bunu yaparken kendi varlığını da bu yüzleşme eylemine katması daha büyük bir tehlikedir.** İşte bu yüzden Halil Savda bir kez daha tutuklandı. Halil Savda şu anda ve her zaman ve heryerde hiç birimizin olmadığı kadar özgür. Halil'in hürriyeti bedeninden değil fikrinden sorulur. Tutsaklığı ise bizim körlüğümüzdür.
Yaşa, Halil Savda çok yaşa...

"Bir Vicdani Redçi ile bir asker kaçağı arasında fark olması lazım değil mi? İkisi de askerden kaçmıyor. Biri askerden kaçıyor, birinin ise askerlik durumunun ta kendisiyle sorunu var, yüzleşmek gerek, özgürleşmek gerek, yüzleşirse özgürleşebileceği bir alan yaratması gerek. "

" BAŞKA ANLAŞMAYA GEREK YOK.
BİR ANLAŞMA VAR ONU DA YIRTIP ATMAK GEREK."

Vicdani Reddin Bir Eylem Alanı Olarak Algılanması

Bakın, vicdani redçi olabilirsiniz, bunun önünde her hangi bir kısıtlama yok. Militarizm açısından sorun bu değil. Militarist aygıtlar için tehlike vicdani redçi olup, eylemci olmakta. Eğer vicdani redçi olursanız bunu da kimseye söylemezseniz, hatta ufak, basit bir deklarasyondan sonra başka hiçbir şey yapmazsanız hem size bişey olmaz hem de militarist şevk gücüne güç katar. İşte başka bir anlaşmanın da temeli bu şekildedir. Redçi ol, ama görünme!.. Bize kendini gösterme sırf bize değil kendini hiç kimseye gösterme. Sen bir asker kaçağısın. Yüz elli bin asker kaçağından hiçbir farkın yok. Ona göre davran ve bizden kaç... Karşılıklı güven anlaşmasının taraflarının ve adının değiştiği, "Vicdani Red" ve militarist aygıtların görünmezlik/görünürlük temelinde karşılıklı olarak birbirini görmezden gelmesi. İşte size başka bir anlaşma.

Biz şunu biliyoruz ve ona göre davranıyoruz. Bu memlekette anti-militarist hareketin en büyük sorununun, bu hareketi görmezden gelen devlet ve kamuoyu olduğunu, bunun yanında kendisini mümkün olduğu kadar göstermek istemeyen anti-militaristler olduğunu görüyoruz. İlk olarak devlet Vicdani Red hareketini görmezden gelerek bu hareketin büyümesine engel oluyor şeklindeki politik değerlendirmelerle oluşturulan kaygı Vicdani Redde şu ya da bu şekilde bulaşan herkesin ortak fikridir. Devletin bu hareketi görmezden gelerek yeni bir tahakküm taktiği geliştirdiğini dahi duyabiliriz. Tamam, şunu anlayabiliyoruz. Devlet seni görmüyor. Militarist aygıtlar seni görmüyor, bu toprakların insanları sizi görmüyor, bu anlaşılır. Peki, biz de sizi görmüyoruz, memleketin zaten zayıf olan fakat buna rağmen en ufak bir muhaliften/muhalefetten yana taraf olabilecek kurumları dernekleri de yeteri kadar görmüyorlar. Neden? Hiç düşündünüz mü? İktidarlar için var olan alanlar da kendilerini göstermeye çalışan hareketlerin en büyük amacı nedir. O alanlarda kendini göstererek alan bozgunculuğu yapmak değil mi, fakat bir Vicdani Redçi ile bir asker kaçağı arasında fark olması lazım değil mi? İkisi de askerden kaçmıyor. Biri askerden kaçıyor, birinin ise askerlik durumunun ta kendisiyle sorunu var, yüzleşmek gerek, özgürleşmek gerek, yüzleşirse özgürleşebileceği bir alan yaratması gerek. Yanlış mı söylüyoruz?.. 20 yıllık Vicdani Redçiler var bu memlekette. Devlet bizi görmüyor, medya, kamuoyu, insanlar hiç biri bizi görmüyor, ah bir görse neler neler olacak diyenler... Vicdani Red hareketi bir tesadüf örgütlenmesi değildir. Toplumla iktidarla olan bütün anlaşmaları yırtması gerekir. Yeni anlaşmalar yapmamak gerek. Tesadüfü direnişler ortaya çıkarmak, hem direneni hem de direnenin destekçilerini zor durumda bırakıyor. Vicdani Redçi reddini açıkladığı andan itibaren kendini göstermek için olağanüstü bir gayret içine girmelidir ki iktidar alanını yıksın darmadağın etsin. Yoksa Vicdani Redçi sıradan bir kimlik kontrolünde "yakalandığı" anda tesadüfî bir süreç başlayabilir ki bu durumda vicdani redçinin o anki ruh haline bağlı olarak vicdani redçi olduğundan bahsedemeyedebilir.

Redçiler şundan emin olun. Asla yalnız değilsiniz ve kimse sizi yalnız bırakmaz. Fark yaratmak gerek, görünmek gerek, kör göze parmak niyetine kendimizi sokmak gerek...

Notlar

*Doğrudur. Anarşistler tek bir merkezden karar almazlar. Herhangi bir merkezden de emir almazlar. Amaçla aracın birbirini tamamlaması gerektiğini söylerler. Amaç özgürlükse aracın da özgür olması gerektiği anarşistlerin örgütlenmede uyguladıkları yöntemdir. Fakat anarşinin lideri olup olmadığının açıklanmasının yeri, bu fikir gıyabında objektif bir değerlendirmenin yapılacağı alan, mülkün temelinin adalet olduğu saraylar olamaz. Unutmamak gerekir; anarşiyi ve anarşisti yargılayanlara karşı böyle bir açıklama ancak "anarşinin yasalara ne kadar saygılı olduğunun" bir kanıtı olarak anlaşılır. Eylemsizlik durumunun bu şekilde meşrulaştırılması da bir anarşist için utanç ve kaygı verici bir durumdur. (daha fazla ayrıntı için bkz: http://www.ainfos.ca/02/apr/ainfos00096.html)

** Zorunlu askerlik hizmetini yerine getirirken, bu hizmetinden vazgeçip kendini vicdanının hizmetine sunan ve bu vicdanı militarist aygıtlar tarafından yargılanan İsmail Saygı'ya destek ve saygı sunulması anlamında yapılan basın açıklamasını Halil Savda okudu. Halil işte bu yüzden yakalandı ve kalan cezası sümenaltı yapılmadı. İsmail Saygı hazırlıksız yakalandığı bu vicdan özgürleşmesine daha fazla devam edemedi. İsmail elinden geleni yapmıştır. Vicdani retçiler biraz daha görünür olsaydı direnişte olurdu, özgürleşmede!..

Halil'den Mektup Var!

Arkadaşlarıma, dostlarıma,

Bir kere daha ayrılık göründü ve mahpustayım... sizleri özledim, çok özledim. Genel olarak iyiyim. Buranın en çok zorlayan yanı paylaşacak kimsenin olmayışı. Ben de sizlerle duygularımı, hissiyatımı paylaşmak istedim, paylaştım.

Mart ayı... Bu kez deniz saha komutanlığı Kasımpaşa askeri cezaevindeyim. Koğuştan yemekhaneye geçip TV'yi açtım. TV'de haberleri sunan spikerin dudaklarındaki "kayıp olan İtalyan gelin ölü bulundu" cümlesinin sonrasını hatırlamıyorum... Üstüme bir kova soğuk su döküldü sanki... Bir an kulak zarlarım mı patladı bilmiyorum. Üstüm buz gibi ter içinde... Sandalyemde öylece hiçbir şey olmadan oturuyorum. Hayatla ilişkinin kesildiği anlar olur ya öyle!

Pippa ve arkadaşı genel ezberin dışında yaşıyorlardı. Kendi dilleriyle, kendi renkleriyle yaşama arayışları vardı. Kendi dilleriyle kendi renklerini yayma çabasındaydılar. Pippa dili saflığın diliydi. O insana güveniyordu. İnsanlara güveniyordu inanıyordu. Gözlerine baktığı ellerini uzattığı kişiden göz almayı el almayı bekliyordu inanıyordu. Pippa'nın bildiği saflıktı. İnsanın vahşet yaracağına, yayacağına ve vahşet olacağına inanmıyordu. Dokunduğu ellerin kılıç kuşanıp ölüm ve vahşet olacağına ihtimal vermiyordu. Pippa insan masumiyetine dair bir övgüdür. Genelin alışkanlığına kendini kaptırmış olan çoğunluk kızıl boyalı saçlar romanın kahramanı Kostas gibi kendine dair pek çok ödün veriyor. Modern insanın kendini kaptırdığı tüketim, sefillik, küçük çıkar savaşları, özdekçilik, güvensizlik, şiddet ve egemen sisteme boyun eğme... Hayallerinin değil çoğunluğun görüşüne katılmak kendine yabancılaşmanın en tepesi... Pippa hayallerinin insanı oldu. Hayalleriyle yürüdü. Hrant da hayallerinin insanıydı... O da hayallerinin insanı oldu. İnsana aitti, insandı. Pippa kılıç kuşanıp savaşmadı Hrant da öyle.

2007 yılında çorlu askeri ceza evindeydim. Tek tip elbise giymediğim bir gün emir komutayı bozduğum, saç sakal traşı yapmadığım için askeri mahkemece 5 gün hücre cezası ile cezalandırılmıştım. Öğlen civarıydı. Hücrenin kapısı açılıyor, öğlen yemeği gelmiş. Hücrede masa olmadığından yemeğimi yatakta yiyorum. Hücrede gazete okumak yasaktı. Yatağın üzerine serip yemek yemem için eski tarihli gazeteler veriliyordu. Gardiyandan gazete istedim, getirdi. Alıp yatağa serdim. Yemek tabaklarını gazetenin üstüne koydum. Yatakta bağdaş kurup oturdum. Gözlerim yataktaki gazetenin üzerinde kaldı. Hrant'ın cenaze töreninden fotoğraflar vardı: Rakel, kızları, törene katılan yüzbinlerin fotoğrafları. Hrant'ın katledildiğini günler sonra öğrenmiştim. Yemek boğazımda kalmıştı. Yutkundum boğazıma bir şeyler takılmıştı. Gözlerim ıslandı donmuş gibiydim. Kaç yaş aktı gazeteye kaç dakika donmuş kaldım bilmiyorum. Hücrenin kapısı açılmıştı. Gardiyan bana bakıyordu yemek tabaklarını istiyordu kaç sefer seslenmişti bilmiyorum. Vahşet karşısında donup kalmak, elleri bağlı hiçbir şey yapamamanın çaresizliğiyle ağlamak her halde bir tek ceza evine özgüdür. Hrant'ın öldürüldüğünde ağlamıştım. Pippa'nın yaşadığı vahşeti öğrendiğimde de...

Eli kılıçlılardan alınan güç, destek ve ilhamla beylik cümleli barış mücadelesi yürütmüyorlardı. Saf ve mütevazı yollarıyla barış çabasındaydılar. Karanlık ve hoyrat eller Pippa Bacca'nın barış yolculuğunu Gebze de kestiler. Karanlık ve o karanlığın yarattığı karanlık çocuklar Hrant'ın yolculuğunu İstanbul'da kestiler. Pippa'ya önce tecavüz eden sonra öldüren zihniyetle, Hrant'ı vuran katil ya da katillerin zihniyetleri aynı. Milliyetçi gazlarla ve insanlıktan nasipsizliğin yarattığı katiller methiyelere konu oluyorlar hala!

Pippa'nın tecavüz edilip öldürülmesi, masumiyetin, ekolojik-feminist ve hümanist duruşun önemini bir kere daha göstermiş oldu. Hayatın yok edildiği her iki zamanda da askeri cezaevindeydim. Hayatın bittiği iki an'ı, barışın 2 kere kanlandığı an'ı, iki özgür hayatın kesildiği an'ı... ikisini de görmedim... Ama hissettim, tanıdım. O durgun anlarda hissettim, o donuk anlarda tanıdım. Vicdanların bıçaklandığı diyarlarda vicdanlı kalmanın zorluğu vicdanlı kalmanın gerekliliği ve kutsallığı ortada.

Şu anda kaldığım Çorlu Kapalı Cezaevi'nin şartları çok kötü... Mekân pis, küçük ve kalabalık. 4 kişinin kalabileceği koğuşta 12 kişi kalıyoruz. Masa yok, sandalye yok. Zaten olsa bile koyacak yer yok. Görüş ve telefon şartları çok kötü. Buradan sevkimi isteyeceğim. Saray kapalı cezaevi ya da bir açık cezaevine sevk isteyeceğim. Kasım ayının sonunda tahliye olmam lazım. 2005 haziran ayında çıkan infaz kanununa göre tabii. Müddetnamem geldi Kasım'ın 25 inde tahliye olacağım. Hükümden Kasımpaşa askeri cezaevinde tutuklu kaldığım 20 gün düşürülmemiş. Tutuklulukta geçen 20 günün düşürülmesi için askeri mahkemeye dilekçe yazdım. Şu anda yatmakta olduğum hüküm 2004 yılındaki eylemlerimle ilgili. O tarihte yürürlükte olan infaz kanunu hükmün 3/1'ini yatmayı gerektiriyordu. 2005 yılında çıkan infaz kanunu hükmü 3/2'ini yatmayı zorunlu kılıyor. İnfazım hesaplanırken 2005 yılı infaz kanunu hükmü esas alınmış. Bu durumda ne yapılabilir bilmiyorum. Eski infaz kanuna göre iki üç ayda tahliye olmam lazım. Ama dediğim gibi yeni infaz kanuna göre infazım hesaplamamış.

Bu yılda 15 Mayısta aranızda olamayacağım. Vicdani Ret gününüz kutlu olsun. Heteroseksist militarist kültür ve kurumlaşmalar şiddetten arınmış yöntem ve mücadele ile aşılabilir.

Dayanışmanız, desteğiniz için sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Yalnızlığımı sizleri hatırlayarak, düşleyerek aşmaya çalışıyorum.

Sizleri özgürlüğünüzü vicdanınızı kucaklıyorum. Hepinizi Öpüyorum

Müzik Tarzlarının Üretimi ve Tüketimi Üzerine
-bir giriş-

Yüzyılın mekanik makinelerinin sesleri arasında şekillenmiş ruhların müzik estetiğinde aradıkları şey, ancak benzer makinelerin benzer seslerinden türeyen seslerin, tikel olguların etkisinde şekillenmiş tekil duygulara göre düzenlenmiş senkronizasyonunda bulur ifadesini. Tıpkı 19. yüzyılın sonlarında etno-müzik bilimcilerinin ilgisini çeken kuzey Afrikalı kölelerin New-Orleans'da çalışırken hep beraber söyledikleri ağıt, umut, özgürlük ve beraberlik şarkılarının daha sonra Blues tarzının oluşumunda oynadığı rolün gittikçe esaretin mateminden çıkıp konularını gündelik hayatta daha etkin ve baskın olan 1930'lardaki mafya, aşk, kumar, avarelik gibi gerçekliklere kaymış olması gibi. Müzik eğer duyguların bir dışavurumu,- ifadesi- ise, o zaman duyguların sayısı ve farklılığı oranı kadar ve hatta onunda ötesinde, olmayan, yaşanmamış duygular bile üretebildiğini söyleyebilir z. Nitekim günümüz dünyasında "hiç yaşanmamış" duyguların bile kültür-müzik endüstrisi tarafından arz edilerek bir talep oluşmasını sağlamış olması bu söylediklerimi haklılandırır. Insanın nesne biçimcileşmesinin temel nedeni, nesnelerin belirli gösteri ve simgesel değerlere kavuşturulmuş metalar olmasında gizlidir. Hakim kültürün reklam ve enformasyon aygıtları yoluyla serbest piyasa toplumuna arz ettiği ürünün özel mülkiyetine sahip olmak, özel mülkiyetin insanı yücelttiği bilincine sahip olan normalleşmiş kültürün modern nesnelerinin bütün kazançlarına mal olsa da, biricik hedefleridir. Üretimin değil de tüketimin niceliksel biçiminin(tarzının) insanı farklı ve özel kıldığı fikri, meta arzının biricik reklam sloganı haline gelmiştir: Seçilmek istiyorsan en gösterişli ve en pahalı olanı seçmelisin. Eğer milliyetçiysen hilal bıyıklar bırakmalısın, metalciysen siyahlar giyinmelisin, nurcuysan hafif bıyıkların üstünde gözlük olmasa da altta kahverengi bir pantolon şık olur, sevgiline çiçek al, orta burjuva sınıfsan klasik müziği sevmelisin... .

Modern kentlerin uzamındaki araba seslerinden tutunda bir fabrikanın gürültülerine varıncaya dek çağdaş müziğe sinmiş doğa biçimci seslerin bu kaotik yapısı yine de hakim kültür endüstrisi tarafından politik ekonominin taleplerine göre yoğrulur ve bütün bu sessel zenginliğe rağmen, aidiyet ve gelenek ilişkilerinin devletin ve serbest piyasanın kurumlarınca şekillenmiş toplumsala belirli hakim tarzlar dayatılır. Kentsel hızın insan bedenine kazandırdığı hızın bir benzerini zihinsel olarak sağlayan uyuşturucu kullanımları, doğrultusunda evrilen bir müzik sanayisi uzun yıllardır yaygın biçimde evrensel etkililiğini sürdürüyor.

1980' de tekno müziğinin ekstaziyle beraber değişen ve zenginleşen çerçevesi, rock müziğinin Rock'n Roll'den koparak daha tikel olguların ışığında şekillenen duygulanımlara yer vermesiyle eş-zamanlıdır. Metal müziğin lanet ve yıkıcılıkla imlenmiş karanlık havasının kuzey Avrupa-pagan kökenli çıkışının evrensel etkisinin nedeni ise evrensel kapitalizmin everensel enformasyonunun bir marifeti aracılığıyla gerçekleştiği 90'ların şiddet yüklü isyanının bir izdüşümü olarak da okuyabiliriz. 2000'lere doğru etkili olmaya başlayan elektronik müziğin ise günümüzün rakipsiz müzik endüstrisi haline geldiği bugünlerde, ekstazi kullanıcılarının hızında gerçekleşen tüketim ve alışveriş de, hedonizme ve onun merkezindeki cinselleştirilmiş yaşamla eş-süremli olması, belirlenmiş uzamın ve programlanmış zamanın artık mutlak olarak hakim iktisadi üretim tarzının hegemonyasında olduğunun kanıtıdır. Üretim ve tüketim biçimlerinin değişen yapısı serbest piyasanın her alanında olduğu gibi müzik ve diğer sanatlarda da izdüşümünü buluyor. Algı ve duyumlarımızı belirleyen bilinç-dışının nasıl üretildiği ve tüketildiğinin bilincine vararak onun tahakkümcü baskısından kurtulmak, kendi olmaya başlamanın ilk evresini teşkil eder ve özgürlüğün mümkün olması için bu süreç her özne tarafından deneyimlenerek aşılmalıdır.

*gelecek sayılarda da müzik tarzları ve ve belirli gruplar, müzisyenler etrafında şekillenmiş kitlelerin ve müziğin yarattığı duygulanımların sessel olarak nesnesini etkilemesinin nedenleri ve işlevleri üzerinde duracağız. Evrensel ve tikel duyguların belirli sesler ile simgeleştirilirken bu simgeselliklerin hakim iktidarlarca nasıl yönlendirildiğinin ekonomi-politiği üzerine eğilmeye çalışacağız.

Retalk Urusubal

TİYATRO TİYATRO TİYATRO TİYATRO

Tiyatro. Okudunuz: tiyatro. Tiyatro. Tekrar ettiğim tiyatro. Tiyatrodan ne kastetmeye çalıştığımı düşünüyorsan: tiyatro. İnan bana yüzlerce mekanın imgesine sahip bir şahsın adı "Ülke" olabilir. Esas mesele Ülke'nin sanatın ne demek olduğunu bilmekle kalmayıp onun bütün marifetlerinin de farkında olabileceğidir. Ülke'nin sanatı. Devlet. Evlat. Avret. Avrat ve at. Gökyüzündeki kanatlar meleklerin bazılarına ait bir devletin kemali olabilir. Asabiyetin zayıf. Sinirli: sen: ve övgü: kara. Tıyatro. Öznel dil nesnel dünyanın göbek adının ırzına tecavüz eden bir sapıktır: nesnel dünya toplumun adıdır. Nesneler 2007 yılında DA affet, dehşet ve ateşli bir kadındır. Eteği, pantolonu ve iç çamaşırları kanlı, lekeli bir estetiğin gözleridir. Gözlerini ondan ayırma. Sana bakıyorlar, kaç! ateş ediyorlar. Maalesef kurtulacaksın! Ha! Ha! Ha! Ya! Ya! Ya! Devletin küçük çocuğu çok yaşa! Amin. 1 Mayıs onurumuzdur. Dünya kadınlar günü ise çok radikal olmamakla beraber 12.5 puan almaya hak kazanmıştır. Nevruz milli bir bayramımızdır. Birisi sana soruyu şu şekilde sorabilir: "senin farkında olanın farkında mısın?" sense ona şöyle cevap verebilirsin: "evet, farkındayım, ama bu ne işe yarayacak!" birisi soruyu değiştirebilir: "farkında olduğun şeyin senin farkında olduğunu biliyor musun, yoksa buna inanıyor musun? Sen: " imanım tastamam 100 kilometre kare. Demek ki bilmiyorsun. Daha da beteri bilemezsin. Bildiğiniz formüller kaç işe yaramaz? Şimdi ne yapacaksın ha? Sen: Tiyatro. İçinde tiyatro yaptığın devletin milletin ve kentin adı sensin. Sen kimlerdensin, necisin, bana cevap ver. Kiminle çalışacaksın bu tiyatroyu? Cevap ver. Soruları ben sorarım. Tiyatroda soruları sen sorabilirsin. Sokakta ben sorarım. Yediğiniz naneleri nerelere sıçıyorsunuz? Soruları sen sorarsan. Ama ben cevap vermeyeceğim. Susuyorum. Hey gidi salak susarsan seni öldürürüm. Seni öldürmeden sen beni öldürsene. Benim adım Ülke. Güzel mi. Şık mı? Daha gerçekçi olayım soruda: tiyatro iyi bir şey mi? Fevkalade. Muazzam bir dramaturgiydi bu konuşma. Panoya asılmaya böylece hak gördü. Siz de mükemmel bir dramaturgi yapın, panoya asalım. 12 puntoluk olsun. 2 de ara. Bak evlat işte AD(a)let. Askerlik görevinizi icra etmeyi unutmayın. Unutmak tehlikelidir. Her şey bir bekleyiş ve unutuşla varolur demiş Blanchot. Ama siz yıkın! Pardon yapın: öyleyse askerliği unutmayın. İnsanları içine alan aşırı mutsuzluk insani sefaleti yaratmaz, onu yalnızca ortaya çıkarır. Pekala felsefe de yapabilirsin. Gençsin zekisin, öğrenci ve çevik bir kuvvetsin. Birleşmiş milletlerin yaptığı araştırmaya göre her öğrenci En az 10 market soyabilecek yetenekteymiş. Ama sen soyma güzelim. Tamam mı bir tanem. Derslerini çalış. Bak yavrum, eğer birileri gözlerinin içine nefretle bakarsa gözlerini ondan çevir ve Allaha dua et. Bilin ki Allah kimsesizlerin kimsesidir. Hem bak tiyatroda Allah'ı temsil edebilirsin. Neden sen de tiyatro yapmıyorsun? Kendinden nefret etme. Bunun yerine başkasından nefret etmek daha zekice bir şey. Dehalar her zaman para kazanmaktan çok onu tüketmeyi bilmiştir. E neden sen de bir dahi olmayasın? Yeter ki derslerini ver, okulunu bitir önce, sonra askerliği de bitir artık canım. Yeter artık, sıkılmadın mı? Babanı öpmeden mi uyuyacaksın?

Baba da ne demek! Boşversene, sen ülke'sin. Babasın, büyüksün, teşekkürler, eyvallah baba. Bana da çay alsana! Bana ay alsana! Bana da d al. Bir iki harf de sen ekle be oğlum. Pardon kızım: kusura bakma bazen erkeklere konuşmak canını mı sıkıyor? Ah sevgili kızım! Seni gidi orospu, şıllık! Baskı nedir? Faşizm nedir? Özgürlük ve yüce aşk nedir? Sorularını cevaplamayınız. Alın aşkınızı minimalize sokun. Firijit olmayın. Mini etek giymek seksi bir iş, Pasif olmayın. Soru çözün. Elbet güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler. Bahar bir türlü gelmedi demeyin! Biraz us istiyorum sizden çocuklar, daha fazlasını değil. Uslu evladım sen anlat: " aslan tavşana ne sormuştu ve aslanın cevabı neydi? Öğrenci: sen: aslan dedi ki; "eğer hile yoksa söylediklerin doğrudur, Mevlana, mesnevi, cilt I." Aferin oğlum. Dersini çalışan öğrenciyi severim. Ama öğretmenlere aşığım. Çünkü ben de o kutsal vazifeyi icra ediyorum. Analık da kutsaldır, bayrak da. İnsanları sevmek sanatından bahsedin arkadaşlar. Ama hayır başım ağrıyor biraz; daha sonra. Ne olursa olsun esas vazifenizi unutmayın! İyilik için savaşın! Vatan için ölün! Benim için bekleyin! Gülmeyin! Ciddi olun! Tiyatro tiyatro tiyatro. Boş zamanlarınızda kitap okuyun! Hayallerinize kavuşmak ellerinizde. Sadece ayaklarınıza iş bulun! Dişlerinizi günde 3 kez fırçalayın! Hırsızlık yapmayın! Neyse canım sen bilirsin. Ama sen yine de dikkatli ol! Kalem al. Kurşun Olsun! Tükenmez olmasın! Zihnini geliştirmek elinde. Eliniz kelinizde. Ah ne şakacı şu Nasrettin hoca! Ev almayın komşu alın! Ayağını yatağına göre uzat! Uzamış sakalını kes! Türban politik bir göstergedir. Göstergebilimsel güvenlik araştırması halk içindir. Yaşasın laik Türkiye devleti cumhuriyeti! Cumhuriyetine sahip çık! Ekmek yiyeceğine bal ve süt iç! Protein almak zorundasınız. Protokol koltuğu fantazmı, aşil tendonu kutusu değildir. Benzin icra mercisi, karayolu sığır sonbaharına paskalya çöreği pişirir. Dicle-Fırat Havzası, Irak topraklarının yaklaşık yarısını kaplar. Issız bölgelerde yaban domuzu ve ceylanlar bulunur. Kertenkele, yılan ve kaplumbağa gibi sürüngenler tuvalet olarak arı kovanlarını kullanamazlar bu bölgede. En yaygın rastlanan memeliler, çakal, sırtlan, yabankedisi, yarasa ve değişik kraliyet osuruk plantasyonu türevleridir. Kilim ve halı dokumacılığı çok enfestir. Folklor, düzyazı, şiir, halk dansları, müzik, tiyatro ve plastik sanatlar ise fena olmamakla birlikte ilerleme kaydetmeye müsaittir.

ÜNLÜ HUMANİST ve ASAYİŞ MEMURU:
Kotaltyo Artsakomalt

YOLLARI ELE GEÇİRİN

"İlk meta bolluğu aşamasının pilot-malı olan otomobilin diktatörlüğü, eski şehir merkezlerini yerinden eden ve giderek genişleyen bir yayılmaya yol açan otoyolların hâkimiyetiyle çevreye damgasını vurmuştur."

Guy Debord, Gösteri Toplumu

Yol, güzel ve ihtilaflı bir şey; insanları ve diğer şeyleri getirir ve aynı zamanda götürür de. Yollar yer şekillerini birleştirip birbirinden ayırır ve belirler. Bir yol nerede başlar ve nerede biter asla bilemezsiniz. Değişik otoritelerin her zaman yolları üretmeleri ve kontrol etmelerinden doğan patolojik sorunları vardır, yollardaki kontrol edilemeyen durumlar her zaman kanuna aykırı olmakla birlikte kabulü zorunludur. Biriniz yaya geçidi yokken kaç kere karşıdan karşıya geçti? Kaç kere bir sürücü ya da yaya sarı ya da kırmızı ışığı göz ardı etti? Bir bisikletli koca otobüsü bekletmedi mi? Veya bir kaza meydana geldiğinde ne oldu? Yolda kaç kere şans eseri bir arkadaşınızla karşılaştınız?

Kentleşme ve sanayileşme süreçleri yolları mutlak gerekli öğeler olarak teorize ederler ve devletler, ya da diğer otoriter varlıklar, yolları hem gelişimlerinin göstergeleri hem de kendilerinin 'medeniyet seviyesi' gibi görmekten hoşlanırlar, bu yüzden otoriteler yolları inşa etme sorumluluğunu üzerlerine alırlar. Yol inşası için iki sebep var: Biri pratik, diğeri de teorik sebep. Pratik olanı otoritelerin; kapitalin, malların ve iş gücünün (bazı perspektiflere göre "insanların") en kolay ve mümkün hareketinin garantilenmesini istemesi. Yolların üretilmesinin teorik, başka bir deyişle ideolojik, sebebi devletin toplum üzerindeki kontrolünü kurması için yolların çok etkili bir yöntem olması. Devlet olmasaydı yol projelerimiz olmazdı. Yeni bir araba aldığımızda yollar olmasa ne yapardık?

İlaveten, insanların aklına bulanık bir hareket etme özgürlüğü fikri sokulmuş, bu özgürlük kontrol edilen bir şebekede, kontrol edilen bir çevrede vuku buluyor. Ama neticede yollar öylesine kontrol edilen yerler ki, aslında onlar hareket etme özgürlüğünü yok ederler. Şehirde çatıdan çatıya, bir bahçeden diğerine, ya da bir at üstünde dolaşamazsınız. Büyük bir caddenin ortasında da yürüyemezsiniz; eğer yürüyecekseniz bunu kaldırımın üzerinde yaparsınız; eğer araba kullanıyorsanız bunu daha önceden sizin için belirlenmiş şeritte, bütün vaktinizi trafik polisine itaat ederek yapacaksınız. Ayrıca, eğer bisiklete biniyorsanız ölebilirsiniz çünkü bisiklet zaman kaybedenler içindir. Eğer bisiklete biniyorsanız bu, çalışmadığınız, bu yüzden üretmediğiniz, ve sıkı zaman programlarınız olmadığı, hızlı ve etkin olmanıza gerek olmadığı anlamına gelir. Hem bisiklet neredeyse bedavadır da çünkü ne benzin için ne de biletler için para ödersiniz. Geçiş ücretleri yok, trafik vergileri yok, motor servisi yok, araç vergisi yok; bir yere kayıt olmazsınız ve bir araç plakası taşımak zorunda değilsiniz. Başka bir deyişle, eğer motor ve petrol yanlısı düşünmüyorsanız, yolları sahiplenen ve onların kullanılmasını bizlere dikte eden devlet bundan hiç de hoşnut olmayacaktır.

Yollar en az şehirler kadar, hatta şehirlerden daha eskidir. İlk avcı-toplayıcı insanlar göçebeydiler ve onların da arabaları olmadan takip ettikleri yolları ve rotaları vardı. Yollar motordan hatta tekerlekten bile önce vardı. Öyleyse, yollar tanımlanırken neden motor ve tekerlek referans alınıyor? Bazı insanlar yolları üzerinde eylem yaptıkları, duvarları boyadıkları, gece geç saatte ortalıkta araba yokken yürüyüş yaptıkları ve bisiklete bindikleri yer olarak tanımlıyor. Yani, yollarda motorsuz şeyleri de sürebilirsiniz, ve hatta tekerleksizleri de!

Devlet yollardan korkuyor, bu yüzden onları mümkün mertebe kontrol etmeye çalı-

şıyor. Devlet yollardan korkuyor çünkü yollar halka açık alanlar, yolları kullanan insanlar kendilerini yollarla özdeşleştirip yollarla tanıtabilirler. Bu yüzden, bilinçli ya da bilinçsizce, insanların kendilerini farklı yöntemlerle tanıtması yarı radikal bir aktivitedir ve otoriteler için birer tehdit unsurudur. Kurallar bizleri yollardan yabancılaştırma eğilimindedir. Yolları üretmiyor olabiliriz, ama onları kullanırız, onlar bizim bir parçamız. Ek olarak yollar sabotaja karşı korumasızdırlar, eğer bir yolu tıkarsanız, egemen sistemin büyük bir parçasını da ciddi bir şekilde tıkamış olursunuz.

Yollar için kullanılan atardamar* metaforu hiç de anlamsız değildir; bir yolu işgal etmek bir atardamarı tıkamak, hatta beyne kan taşıyan atardamar dolaşımını kesmek gibidir. İşte tam bu sebepten ötürü otoriter mekanizmaların kontrolü inşa etmek ve kendi pratik faydalarını sağlamak adına yollara ihtiyaçları vardır. Diğer taraftan, bu mekanizmalar aldıkları sorumluluktan ve yollara olan bağlılıklarının bir sorun oluşturması ihtimalinden bile korkmaktadırlar. Otoriter mekanizmalar yolların kaotik varlığı ve onları kontrol edememe ihtimali tarafından tehdit altındadırlar.

*İngilizce: artery, yani bugünlerde trafik haberlerinde duyduğumuz "arterler" kelimesinin asıl kökü. ç.n

Dimitris D.
Çeviri: Tamer

TRAFİK ÜZERİNE SİTÜASYONİST TEZLER(1961)*

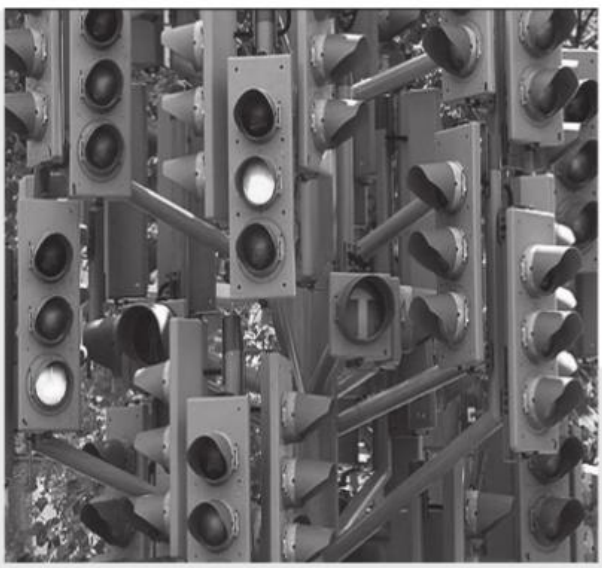

1.

Tüm şehir planlamacıları tarafından yapılan hata, (ve motosiklet gibi yan ürünlerinin) kişiye ait otomobili özellikle bir ulaşım aracı olarak değerlendirmeleridir. Gerçekte ise, kapitalizmi geliştiren mutluluk kavramının en çok göze çarpan maddi sembolü tüm topluma yayılma eğilimindedir. Otomobil, bu genel propagandanın tam merkezinde, yabancılaşmış bir yaşamın uç maddi (mal) varlığı ve kapitalist pazarın esas ürünü olarak yer alır. Genellikle bu yıl(1961) amerikan ekonomik refahının çok yakında "her bir aileye iki araba" sloganının başarısına bağlı olacağı söyleniyor.

2.
Değiş tokuş zamanı, Le Corbusier'in çok doğru bir şekilde değindiği gibi, boş zaman miktarını eş zamanlı olarak azaltan bir artık güçtür.

3.
Yolculuğu, zevk için yolculuklu iş ile birbirine bağlayan bir yolculuğu kabul etmeliyiz.

4.
Özel otomobillerin asalakçı ve hali hazırdaki kitlesel varlığının ihtiyaçlarına tekabül eden mimariyi yeniden tasarlamayı istemek, asıl problemin bulunduğu noktanın en gerçek dışı yanlış algısını gözler önüne serer. Bunun yerine, mimari, modası geçmiş toplumsal ilişki formlarına bağlı tüm ulaşımsal değerleri eleştirerek, toplumun bütünlüklü gelişimine uyacak şekilde dönüştürülmelidir. (ilk olarak ailede başlayan toplumsal ilişki).

5.
Geçiş döneminde, yaşam alanı ve çalışma alanı arasında katı bir bölünme olmasını geçici olarak kabul etsek bile, en azından üçüncü bir katmanı da kurgulayabilmeliyiz: hayatın ta kendisi olan katman (özgürlük ve zevk katmanı – hayatın esası). Birleşik kentleşme hiçbir sınır kabul etmez; iş-zevk ya da hususi-umumi gibi ayrımların sonunda, içinde çözülüp gideceği entegre bir insan muhiti biçimlendirmeyi amaçlar. Fakat bu mümkün olmadan önce, birleşik şehirleşmenin minimum eylemi tüm arzu edilen yapıların oynama(karşılama) bölgesini genişletecektir. Bu bölge eski bir şehrin karmaşası (komplex sitesi) şeklinde olacaktır.

6.
Bu durum, otomobili şeytanın ta kendisi olarak sunma sorunu değildir. Bu, kendi işlevlerinin olumsuzlanmasına yol açan, şehir içindeki aşırı konsantrasyonudur. Şehirleşme, otomobili kesinlikle göz ardı etmemelidir, ama onu ana tema olarak da almamalıdır. Onu yavaş yavaş devre dışı bırakmaya odaklanması gerekmektedir, biz oto-trafiğin yeni bir takım komplekslerin merkezi yerinden, veya birkaç eski şehirden men edilmesini tasavvur edebiliriz.

7.
Otomobilin ölümsüz olduğuna inananlar, katı bir teknolojik dayanak noktasından dahi, ulaşımın diğer gelecek formlarını düşünmüyorlardır. Örneğin U.S ordusu tarafından denenmekte olan tek kişilik belli helikopter modelleri, yirmi yıl içerisinde halkın geneline ulaşmış olacaktır.

8.
Otomobil lehine diyalektik insan muhitinin kırılması (Paris'te projelendirilen özgür-yollar, yapılaşma krizi gitgide kötüleşse de, binlerce ev ve apartmanın imhasını gerektirecektir) sözde doğrulamalar ışığındaki irrasyonalitenin altını çizmektedir. Fakat bu, belirli bir toplumsal kuruluş bağlamında gereklidir yalnızca. Bu problemin özelliklerinin kalıcı olduğuna inananlar, aslında var olan toplumun kalıcılığına inanırlar.

9.
Devrimci kentliler endişelerini şeylerin döngüsüyle ya da şeylerin dünyasında kapana kısılmış insanoğlunun döngüsüyle sınırlandırmayacaklardır. Bu topolojik zincirleri, otantik bir yaşamı arzulayan insan yolculuğunda edinilecek deneyimlerle döşeyerek kıracaktır.

*** Kaynakça: http: situationist-online**
Guy E. Debord
Çeviri: Ayça A.

Kent ve A

Kitleler ile kent

Günümüzde hep karşıtına dönüşen kitlelerin, mimik ve jestleriyle taklit ettikleri ataları, onlara bu biçimlerini sevgiyle, saygıyla, korkuyla, acıyla, şiddetle, kaygıyla, umutla, şefkatle vb. ile vermiştir; duygular öğretilmiş hissiyatlardır, dolayısıyla üretilmiş hissiyatlar da... Hep "güçlü" olanların ürettiği bu hisler, "vicdan" olarak adlandırılmış "duygusal yargılamanın" temelleridirler. Bu temeller ise bastırma ve kanla yaratılmış bir tarihin sonucudur, o tarihin yarattığı değerlerdir. Kent planlamacıları(uzmanlar, sosyologlar, polis sosyologları, sanat memurları vb. üst yapı kurumları), imajlarını eskinin kalıntıları üzerine kurarken, geçmiş yaşantı ve kurumsal gelenekleri görselleştirirler. Devlet binalarında gördüğümüz heykeller, sergiler, topluma mal edilmiş sanatçı ve yazarlar, kahramanlar, kurbanlar, tiyatrolar, diziler vb., devletin gelenek oluşturma ve diğer geleneklere sinme yollarından sadece bazılarıdır. İşte bu araçlarla insanlara seslenebilmesinin koşulu olan "duygusal aynılaşma"yı, topluma mal ettiği bir ahlaki tarih üzerinden gerçekleştirir. Toplumu oluşturan kişilerin bu öğretilme biçimini kabul etmesinin temel nedeni ise, devletin iktisatla olan ilişkisinde yatar. Kişi ekonomik olarak bağımlı olduğu kuruma, psikolojik olarak da bağlı kaldığı sürece oradaki konumunu koruyabilmiştir. Toplumsalın hakikat anlayışı, onların hakkını da olduğu gibi veriyor: hukukun adaleti sağladığına inanmayışlarından olsa gerek, Türkiye'de her gün, kişisel bir cezalandırma haberi gözleyip okuyoruz. Adaleti kendi başına arayan Türkiye insanı, buna rağmen nasıl oluyor da bu kadar milliyetçi olabiliyor ve devletin ideolojileri doğrultusunda yapılandırılmış hukuk kurumunu hiçe sayabiliyor yine de? Kağıtlar üzerinde burjuva hukukuna geçen bir Türkiye daha on yıllarca pratikte bunun sonucunu alamayacaktır.

Türkiye tarihinde devleti temsil eden temel kurumlar, askeri teşkilatlar olmuşlardır; bu nedenledir ki, Türkiye halkı, diğer üst yapı kurumlarına da korkuyla yaklaşırken, saygıyla oradan ayrılmak zorunda kalarak, kurumların kendilerini yeniden üretirken, suskun bir nesnesi olmuştur. Güç belirtisi olan büyüklük ve şatafat, devlet binalarının özel bir niteliğidir. Kentin, denetimi kolay bölgelerindeki eğlence merkezleri ise, kent-soyluların bir deşarj olma aracıdır: Yapılan sömürünün ve tahakkümün sonucuna katlanma potansiyelini arttırmak, onun üstünü örtmek için duygusal bunalımın önüne geçilmelidir. Eğlence kurumları, kentin sahte karnavallarını düzenlemek için toplumu baskın evrensel eğlenmenin burjuvaya hizmet eden araçlarını yaratmalıdırlar. Bu birliktelik istenci, politik eylemlerden tutalım da futbol izleyiciliğine dek dönüşmüş birliktelik ve güç gösterisinin alanlarındandır ve eski tarz birleşimin (ibadet, karnaval, kutsal ve geleneksel günler vb. gibi olguların) yerini alan şeydir. Fakat metropolün tüm kitleleri bir arada tutan niteliği dolayısıyladır ki bu eğlence mekanlarının müşterileri sadece kent soylular değil, daha da çok olarak feodal ya da başkaca kültürün içinden kente fırlamış, geçmişini aşk ilişkilerinde yeniden yakaladığını sanırken, içindeki doldurulamaz boşluğun sancısını azaltmak için gittikçe daha fazla sadomazoşistleşen, ve kendini gerçekleştiremeyeceğini, daha da doğrusu öyle bir şey olmadığını mecburen kabul edip serbest piyasanın dolaylı-dolaysız döngüsünde birden çok sıra numarasına sahip olanlardır.

Kır ve Kent

Her tikel coğrafyanın kendi gelenekleri içinde sürüp giden kır yaşamının çoğul ve değişken yaşam anlayışlarının yanında kentin tekbiçimli yönelimlerinin sığlığından ve yönlendiriciliğinden söz etmeye bile gerek yok! Kentin kırdaki insan yığınlarını bir hortum gibi kendine doğru çekmesinin asal sebebi, çoğu zaman kapitalist üretim tarzının yarattığı iktisadi dağılımdaki eşitsizliktir. Sermayenin kontrolü ve yönlendirilişi, hakim iktisadın hakimlerinin bir aracı olan devlet tarafından uygulanır. Politik ekonominin, ekonominin yarattığı psikolojinin de yardımıyla kır toplumuna uyguladığı strateji, onları kente göç etmeye zorlamıştır. Türkiye'de bazı tarım üretimi ve hayvancılık alanları bilinçli olarak politik ekonomi politikası tarafından yok edildi. Türkiye'de birçok tarım ürününde kotayı IMF'nin koyduğunu biliyoruz.

Nesnel kent biçimlerinin özel olarak alınmış kararlarının nesnesi olmak üzere kente akın eden Türkiye kırsalı, kentin ayak işlerini yapmak zorunda bırakılmış ayaktakımıdır: öznelliğe giden süreç, onlar için ancak mevcut konjöktürün reddi ile başlayabilir ki real'de bunun örnekleri nüfusun geneli kaile alındığında yok denecek denli azdır. Kişilerin eksik nesnesi, cinselleştirilmiş metalarda bulur tözünü ve thanatos (ölüm içgüdüsü) ile eros (yaşama güdüsü) arasındaki savaşımda, savaşı plastikleşme pahasına eros kazanır; fakat artık erosun hiçbir anlamı kalmamış olarak; dil-dışı bir yaşam artık hiç saçma olamazken geriye sadece duyumlar kalacaktır: gerçek savaşım tin ile teknoloji arasında olmuştur ki teknolojinin zaferi erosu kendine en büyük araç kılmasına yetmiştir.

Toplumsal çalışma saatleri gündüz olduğu için, gündüzle eşanlamlılaştırılan "günün" şatafatlı sokak ve caddelerindeki mağazaların, işyerlerinin kapanma saatlerine doğru sokağa dökülen işportacılar ise, yerel yönetimlerin, "yoksulları da gözettiği ve koruduğu" imajını sağladığı içindir ki, gerçekte önüne geçilemeyen bir sefaletin dışavurumu olan bu olgudan çok bahsedilmez: özel mülkiyeti artık polis değil de yerel yönetimin kolluk kuvveti olan zabıta ekipleri koruyor: biliyoruz ki özel mülkiyetle beraber hırsızlık aşikardır ve vicdani saldırıların önüne geçilmesi için değil, sadece özel mülkiyet gerçekte politika üstü pratiğiyle politikanın da asıl sahibinin servet adı olduğu için... Çoktan haksızlığın suç olmaktan çıktığı bir irrasyonalitenin rasyonalist burjuva hukuku, güçlü olanların yasalarıdır. Sözde demokrasinin öncü çığırtkanları, toplumdan uzaklaştıkları ölçüde onlarla daha kolay iletişim kurabilmiş ve onlar tarafından kabul görür bir biçime kavuşmuşlardır: itaatin bedeli, itaat edenlerdir.

Tüketim ve kent

Tv'nin önünden kalkıp sokağa çıkan kent halkı, sokakta da evdeki tv ekranı gibi aynı yaşam imajlarına doğru yönlenir. Toplumsal bir ahlak kodlaması olmadığı halde, mülayimlik, yapmacık sevgi gösterisi, metaların cinselleştirilmesinin de etkisiyle erotik bir görünüm vb. aracılığıyla iletişime geçen kent toplumunun, konuştuğu, düşündüğü ve duyumsadığı şeyler de, gördükleri, işittikleri ve arzuladıkları o mekanlar ve metalardır. Metalarla ilişkide ahlaki davranış biçimleri gerçekleştirilir: bu, meta ile ilişkideki kişilerin, meta alışverişi ve tüketimini sağlarken kent-soyluların o sıradaki davranma ve duygulanma görünümlerinin imajından öğrenilir; belirli bir imajın ne kadar fazla taklidi varsa, o imaj da o ölçüde dolayımlanarak toplumsal düzlemde simgesel bir üst değer kazanır; bu imajların modellere dönüştürülmesinin aracı reklamdır. Modeller hakim iktisadi güçler tarafından yaratılır. Zaman içinde, duygu, davranış ve düşünme biçiminin nitel ve nicel olarak nasıl değiştiğini anlamak için, hiçbir "boş zaman"ı yoktur onların(toplumdaki kişilerin). Serbest piyasa ekonomisinin belirlediği özel programlarından (işten) çıktıktan sonra, kültür endüstrisi ve enformasyonu tarafından onlar için hazırlanmış boş zaman programlarını (onlar –metalar ve mekanlar- üzerinden algılanmak için) deneyimlemeye yönlendirilir ve onlarda yönlenmişlerdir zaten. Boş zamanların programını, "algılanmayı sağlayan tüketim araçları" ve "bedensel haz" üzerine kuran hakim iktisat, böylece en büyük silahı olan "sağaltımı" geçici olarak sağlamış olur. Lakin bunun geçici bir sağaltım olduğu halkça anlaşılamaz, çünkü binlerce gösterişeyle, ahlaki ve estetik yargılarla desteklenmiş bir boş zaman programlarıdır bu yaşamtarzı ekonomisi programları. Yaşamtarzı ekonomisi ise gündelik hayatta genel olarak kullanılan, satışa çıkarılmış bütün meta üretimini gerçekleştiren yeniden üretim sektörlerinin arz öncesi ve sonrası için pazara yaydıkları enformasyonun seslendiği kitlelere (gelir düzeyine göre), sunduğu metaların gündelik yaşamda, ama, kişiyi belirli ahlaki ve estetik yargılara yönlendiren "metabiçimli hayat"ın nicelikleri baz alınarak oluşturulur. Kapitalist kültür, mutlak bir haz için, mutlak tüketimin bedeni yönlendirdiği davranma, duygulanma ve uzun süreli olmayan düşünme biçimlerinin oluşturduğu bütünün adıdır. Eş-süremli olarak hareket halinde olan toplumsal hayatın bütün dünyada gündelik olarak nasıl ve ne şekilde değişip dönüştüğü üzerine bilgi alması gereken hakim iktidarlar, kendi ekonomisinin mübadele döngüsüne katamadığı sayılı gelenek ve kültürlerdense müze gibi faydalanıyor; sosyal bilim alanlarının (akademinin) nesnesi olarak... metabiçimli hayat, toplumsal kültür ve gelenekten "tüketimin niteliğine" göre ayrılır; daha fazla harcama imkanına sahip olmak, daha üstün olmanın im'i haline nasıl geldi? Günümüzde, devlet de, nihayetinde özel mülkiyetin politik kurumları arasında yer alan geniş bir kümedir; serbest piyasa'nın döngüsünde, yitirilmiş benliğinin(kişinin) hak etmediği ilgiyi kendi üstüne çekebilmek için, tikel ve tekil olarak, insana, daha fazla sahip olmak için daha fazla veren kabilelerin hediye alışverişi olan "potlach" yasası, serbest piyasa ekonomisi içindeki kamuoyunun ampirik olarak deneyimlediği ve pragmatist olarak ancak bedenini canlı tutması söz konusu olduğu içindir ki, bu potlach yasası, nesnel bir tümeldir. Bu tümellik, toplumun yaşamak için ihtiyaç duyduğu gıda ve içgüdü tatmini sağlaması gerektiği inancının evrensel olarak toplumlarda yaygınlaşmış alışkanlıklar olmasından kaynaklanır. Bir insanın aç olduğunu düşünelim, parası olan birinden para ya da yemek istediğinde, aynı zamanda onun önünde kendini daha da küçük düşürerek istediğini alabilir. "Veren el, alan elden üstündür", neden? Kişi ihtiyaçlarını karşılayabildiği için daha üstün niteliklere sahip olarak nitelenebilir, fakat mevcut durumda, tersine olarak daha üstün niteliklere sahip olduğu için ihtiyaçlarını giderebildiği fikri işte bu çarpıklığıyla yaygın gösterinin uzlaşılmış bir ahlaki kolektif bilincinin iyesidir. Dünya ekonomi tarihinde baskın üretim biçimlerinin tamamında üstünlüğünü koruyan potlach ilkesi, güç(iktidar) dağılımının eşitsizliğinden kaynaklanır. Dileyenler ve bağışlayanlar var oldukça da varlığını koruyacak bir ilkedir; bu anlamda bugün gündelik hayattan sökülüp atılabilecek bir inanış ve davranma, değildir. Tüketimin niteliği eşitlendiği ölçüde, insanlar arasında manevi değer'de eşitlenecektir fakat mübadele aracı ve amacı olan "modern-sonrası insan bedeni"nin manevi değerinin ölçütü de o kişinin maddi karşılığının değeri paralelinde ve ölçütündedir.

Öte yandan "hız" ile ıralanmış böyle bir çağın gündelik enformasyon teröründen sonra, tarihsel düşünme ve yaşamzaman imgesi çoktan parçalanmıştır. Duvar saatinin zaman simgesi olan rakamlar, onlar için sadece neyin programlanmış olduğunu ve onları temsil edenlerle onların neyi temsil ettiklerini o rakamsal saatle eşzamanlı haber verir.

Devamı Soraki Sayfada>>>

narşizm II

nceki Sayfadan Devam>>>

Kent, adlandırılmış ve mıntıkalara bölünmüş bir görselliğin yer ve ad olarak insan imgesinde boş yere yer kapladığı coğrafya dışı bir hapishanenin diğer adıdır. Bu nedenle psiko-coğrafyanın uygulayıcıları ve yaratıcıları, mimari, sokak, yol vb. projeleriyle, zamanla o toplumun zihinsel ve duygusal yaşamlarını da bu cansız, yapay kent biçimlerinin bir benzeri veya ikizi haline getirirler. Bu nedenledir ki tinin toplumsal veya kitlesel olarak, metabiçimlileşmesi, ancak kentle beraber mümkün olmuştur: ve alışıldık ama anlaşılmamış tekrar; kent, kapitalizm demektir.

Bilim nesnel olmak iddiasında olmuştur hep: fakat bilim üretenleri ve bilimin bilgisine sahip olanlar, bilimi de insanlara benzer bir araç olarak kullananlardır. Ve bilim, ancak, bilimin uygulanma koşuluna sahip olanlara yararlı olabilir; tersi halde olarak da, bilimin araç olarak faydalanılmasında hiçbir payı olmayan yığınlar bilimden zarar görenler olmuşlardır. Bilimin gündelik tüketim metalarının sağlanmasındaki payı, azımsanmayacak derecede, öznel bir merkezin nesnelliğe dair yapay bilgisi olan bilimi kullanma oranıyla ölçülmelidir.

Ritim ve kent

İnsanların ve arabaların geçiş hızları, her cadde ve sokakta aynı değildir; alışveriş merkezleri, spor tesisleri, parklar, metro istasyonları, kamu binaları, özel işletmeler vb. hepsi ama hepsindeki ritim farklıdır. Bütün bu mekanlarda, herkes olabildiğince işini çabuk bitirmek için hareket eder; o mekanın durumu neyse, kişi de o duruma uyum sağlar. Herkes hızlı yürüyorsa o kişi de hızlı yürür vb. Aykırı görülebilecek davranış ve konuşmalardan uzak duran kent halkı, bir kafesin içinde özgür olduğunu haykıran, gülen, ağlayan, bekleyen, kriz geçiren, hastalanan, korkan vb. hayvancıklara dönmüşlerdir; onlar için her şey olduğu gibi kabul edilmiştir. Üretim ve tüketim biçimini radikal bir şekilde dönüştürmenin çok uzağındaki uzamlarda beyan eden burjuva ideolojilerinin nesneleri olarak kitleler, anarşizmin ütopik ve devrimci yapı ve ifadelerini anlayacak kapasitenin çok altındadır. Bu anlamda aradaki fark şudur, anarşistler düşledikleri deneysel yaşamlarını yaşarken, onlar, sahip ve mecbur oldukları "tekyönlü" yaşamlarını yaşamaya devam edeceklerdir. Anarşinin toplumla iletişimini gerçekleştirmesinin yolu ortak kodlamalar gerçekleştirmek için, toplumsal sorunların farklı bir biçim ve biçem'de topluma sunulmasıdır. Fakat anarşinin karşısında yer aldığı otorite, niceliksel olarak toplumun kendisidir de. Sol ve milliyetçi ideoloji gibi topluma atfedilecek bir masumiyetten sonra çeşitli iktisadi güçleri şeytanın temsilcisi veya simgesi ilan etmenin, özgürleşme çabasında ilerleme kaydetmeye hiçbir yararı dokunmayacaktır. Ya da sadece tek yanlı olarak, toplumun içinde olmadığı özel yapılanmaların toplumsal sorunlar oluşturduğunu, topluma iddia etmek ve toplumu otoritelere karşı isyana teşvik etmek de bir yanılsamadır. Bu tarz yöntemler tikel olarak hala başarı kazanabilir, fakat görünüşte değil de, özde bir değişimin peşinde olarak, insanın olabileceği en yetkin konumuna kavuşmasının mücadele aracı olan anarşi için bu biçimsel dönüşümler sadece teknik bir mücadele halidir. Yetkinlik, genel değil, özel ve öznel sorunlar üzerinde derinleşmenin bir sonucudur: bu manada toplumu özgürleşmeye doğru yönlendirmenin koşulu onlarla ortak sorunlarımız değil, ortak olmayan sorunlarımızın onlardaki farkındalığını yaratmamızdan geçer. İnsanlar arasındaki etik, estetik ve davranışsal ayırımın bilincine varan kişi kendi sorularını sormaya başlayacaktır. Anarşinin işlevi her türden "ayırımı" hatırlatacak olan eyleminde gizlidir; söyleminde ise her şey apaçık olmalıdır.

İdeolojiler, Reklam Kent

Daha konforlu bir yaşamın daha saygın üyeleri olmak için gittikçe daha fazla tüketmek durumunda olan kent-soylular, onlara doğru ilerleyen işçi sınıfının, yoksulların prototipi değillerdir: Reklam ve meta dolaşımının her yerdeliği aracılığıyladır ki artık, tüketimin özneleri kişisel idollerini; gündelik hayatın hareketlerinin tekrarının özelleştirilmesinin adı olan "model"lerden alırlar ki bu yolla aynılaştıkça farklılığa olan vurgu kamuoyunun her kurum ve coğrafyasından daha fazla yankılanmaya başlar. İlişkilenme içerisinde oynanan roller çok boyutlu değildir, çünkü kabul görmenin aracı olan rollerin kaç çeşit olduğu da onlara öğretilmiştir. Babayı, öğretmeni, bilirkişiyi, öğrenciyi, arkadaşı, esnafı, işçiyi, yaşlıyı, çocuğu, kadını vb. rolünü oynayan, toplumsal işbölümündeki yerlerine uygun olarak davranan bu modern kitleler, "uygun" olanın ne olduğunu ve ne olması gerektiğini durmadan işittiği için, ilişkiye geçtiği kişilere de bu "uygun" olan üzerinden davranır. Bu tutumlarda öznenin özel bir karşı tutumu ve rolü olmadığı ölçüde, onlar, iktidarın "uygun" ve düz yolunda önce sağa, sonra sola bakıp karşıya geçmelidirler. Koca bir hayatı taklitle geçiren bir toplum yaratıldı: yaşam gelecek için sonsuz pastiş...

Otorite, kendi varlığına saygı duymak, güç olmak için medea gibi çocuklarını kazanda kaynatır. Ve medea erkeksi aklın yarattığı bir kadındır. Kapitalist üretim de devlet gibi erkektir; kapitalist tüketim ise kadınsal... Erkek olarak kocayı ve köklü, yaşlı adamı temsil eden ve simgeleyen devlet karşısında, yoksullar, erkek egemen tarihte, edilgen kılınmış olan "kadınsal"lığı temsil eder: her türden özdeşlik kırılmadıkça, Jung'un da dediği gibi, imge ve simgeler yeniden arketiplerin hayaleti olarak geri dönerken artık biçimler göndergesiyle biçim olarak görünen bir bir özdürler; özün tarihten çekilişinin tarihinde...

Devlet ve yoksullar arasındaki bu ilişki, simgesel antropolojinin diliyle söylersek, bir koca-karı ilişkisine benzetilebilirler. Milliyetçi ideolojilerin etkililiğini sürdürdüğü devletlerde, sosyal-devlet anlayışıyla beraber, devletin hizmet sektörleri ve yardım fonları adeta bir lütuf olarak değerlendirilir. Devlet babadır ve çocuk halktır. Devlet verendir, halk alandır. Kamu kurum-alan ve sermayesi devlete aittir, halka değil. Ama yine de adı kamu alanı, kamu kuruluşu vb.dir. Gerçekte kamu kurumlarının yeniden üretimini sağlayan halk olduğu halde, oradan elde edilen ve hizmet sektörlerine aktarılan gelirler devletindir. Bu anlamda kamu kuruluşu ve özel kuruluşlar arasında bir nitelik farklılığı yoktur. Özelleştirmelere karşı kürek çeken Türkiye solu ve ulusçuları, hangi ptt'nin ya da karayolları kurumundan elde edilmiş geliri, devletin, hangi halkın hizmetine harcadığını hiç mi hiç merak etmemiştir. Bu kamu kurumlarından kredi fonlarına aktarılan gelirler, yine tekeller tarafından yönlendiriliyor. Geriye kalan hasılatın büyük bir oranını ise devleti, milleti ve sermayeyi korumak için ordu ve diğer kolluk kuvvetlerine feda eden, "kurban" ve yoksul olmanın erdemiyle gururlanan bu yüce Türkiye halkı, neo liberalizmin akp hükümetiyle beraber daha da güçlenen serbest piyasasının içinde, rolünü "kurban olma"dan "kahraman olma"ya doğru dönüştürüyor: şok terörist avlarında macera parası, kaltak yarası, televizyon kalçası, milenyum safrası, dünkü kemalin oğlu... Yeniden konumuza dönersek; işte bu kahraman Türkiye halkı sokakta yürürken karşısındakilere tehditle bakıyor, kaygıyla arabasına biniyor, yiğitçe vatanını savunuyor ve akşam rit'ini uygulamak üzere evde onu bekleyen ailesinin kutsal tv'sini hatmederken "doğru" olanın ne olduğunu yeniden ve yeniden aynı şekilde keşfetmek zorunda kalıyor. Bütün erkek hormonlarına rağmen hiper-marketin labirentlerinde tüketime olan ihtiyacıyla kadınsılaşıyor ve modern olmanın verdiği övünçle üç cips fazla alıyor. Kredi kartını kasiyere uzatırken, yeniden iyi yurttaş ve ezilmiş bir özgeçmişle kendini hatırlamış (yani kendisini o an oradaki imgesiyle geçmişi kurarken ve başka biri olmaya evrildiği o anda) olmanın rahatlığını yansıtmak için elini beline koyuyor ve ha! Şifre mi? 33 45... .

Araç zamanla amaç haline geliyor ve araç öznelleştiği ölçüde amaç da öznelleşiyor: fakat bunun olabilmesi için kişi(her özbilinçli tin), evrensel bilginin dolayımından geçtikten sonra ancak kendi dolaysızlığıyla yüzleşme safhasına gelebiliyor. Kent dediğimiz sanayi ise, özne olmanın aleyhine ve tersine olarak gittikçe daha fazla aracı ortaklaştırarak amacı da ortaklaştırıyor ve sonuç olarak site üyelerinin tamamına emekli maaşı ve bir diploma vererek yaşamlarının geri kalanında ölüm korkusuyla yalnızlığı anlamamaları için onları terk ediyor. Fakat güç'ün bir başka kurumu onları terk edilmiş halde bulduğunda, onlar için bir proje gerçekleştiriyor ve ellerindeki son simgesel değer olan "para"yı da alıp onları öldürüyor, ama bu ölüme üzülmemek gerektiği gibi sevinilmemelidir de: çünkü yaşama duygusal bakmak, yaşama ahlaki bakmayı da beraberinde getiriyor, oysaki "dünya olduğu gibi olandır","dünya şeylerin değil, olguların toplamıdır", "ve şu yolla ki bu bütün olgulardır"(wittgenstein-tractatus).

Şu lakır lakır akan dünyanın insanları başta ve sonda oldukları ilk ve son şeyi tüketiyorlar harıl harıl: bedenlerini. Gittikçe firijitleşen bedenden sonra gelen öldürülme hırsı arkalarından koşuyor; bütün içerlerde hep bir şeyler firar ediyor. Ama kapatamazlar televizyonlardan sonraki anlamsız bakışların çıktığı gözlerini: seyir ve seyirolmak durumudur bedenlerinin en son varlık imkanı... Mahşer için biraz daha hız yetecektir dünyaya. Şu kafasının karışmamasından gurur duyan demokrasinin yarmaları sıkıntıdan kahve içmeye geçtiklerinde iyice şeffaflaşmış pür-zihinleriyle tarihin öğrettiği hakikat tekerlemelerine başlamak üzeredirler yeniden. Tarihin onlara öğrettiği kadim hakikat: yalan.

Resul Gırrasor

yeryüzü bir bütündür bölünemez
Ahali
mayıs 2008
yıl:1 - sayı:4
aylık haber fikir yorum gazetesi
2,5 YTL

Doğanın efendisi değil; sadece bir parçasıyız...

İzmir Sosyal Ekoloji ve Karşılıklı Yardımlaşma derneği'nin örgütlenişi sürecini, nasıl bir araya geldiğinizi anlatır mısınız?

İktidarlar 2006 yılında Sinop'a bir nükleer ölüm santrali dikme planlarını açıkladıklarında İzmir Ege Üniversitesi'nde nükleer karşıtlığı üzerinden bir grup arkadaş olarak bir araya gelmiş ve neler yapabileceğimizi konuşuyorduk. Sonunda konuşmanın ya da sürekli bir şeyler düşünmenin pek de işe yaramadığını fark ettik ve okulda bir "Nükleere Hayır!" standı açmaya karar verdik. Bu tarihin Nisan'ın sonlarına gelmesi de Çernobil'in yıldönümüyle etkinliğimizin çakışması ayrı bir tesadüf oldu. Bundan özellikle bahsediyoruz çünkü standa yakaladığımız tanışıklıklarla o hafta sonunda Sinop'ta yapılacak olan mitinge gidebildik.

Bu durum bize aslında yola çıkıldığında birileriyle mutlaka buluşulabileceğini göstermek bakımından oldukça önemliydi. Sinop dönüşü ise elbette ki meselenin peşini bırakmadık. Bu sefer, iki hafta süren daha geniş katılımlı bir stand çalışması başlattık. Ege Üniversitesi kampüsü açısından oldukça yeni yüzlerdik. Birçok insan ya da grup, etkinliklerimize genel olarak şaşkınlıkla yaklaştılar. Ama bu bizim için hiç de şaşırtıcı olmadı. Çünkü karşılarında klasik çevreci bir tayfa yoktu. Tamamıyla anti-otoriter ve yalnızca nükleere değil onunla birlikte nükleeri bir enerji seçeneği olarak gören iktidarlara da topyekün karşı bir topluluk karşılarındaydı. Fakat alışmaları uzun sürmedi.

Bu iki haftalık stand çalışmasına ise artık daha örgütlü bir şekilde başlamıştık. Çayır-Çimen Anti Nükleer bu aşamada doğdu. Anti-nükleer faaliyetin kazandırdığı en önemli şey de bu oldu aslında. Çünkü artık daha örgütlü ve dolayısıyla kendimize daha güvenliydik. Bu iki haftalık stand çalışmasına kampüste yaptığımız "Nükleere İnat Şenlik"le son verdik. Seneye bu şekilde son vermek bir dahaki sene için yeni planlarla ayrılmamızı sağladı.

Öbür senenin başlangıcında bu durumun nimetlerini de topladık tabi ki. Mesela artık Çayır-Çimen'i yalnızca bir anti-nükleer topluluğu olarak görmüyorduk. Nükleer karşıtlığı üzerinden bir araya gelmek birçoğumuz için çok şeyin değişmesi demekti. Yani artık bir adım daha atmak ve daha geniş bir alana doğru yol almak gerekiyordu. Çünkü talep ettiğimiz şeyler ya da çevremizde ve dünyada olup biten olaylara bakışımız değişmeye başlamıştı. Artık beraberliğimiz de daha geniş bir algıdan bakabilmemizi sağlayabilecek bir hal almalıydı. Bu ihtiyacın kendisini göstermesiyle Çayır-Çimen Sosyal Ekoloji Kulübü kuruldu.

Yaklaşık bir yıl da böyle devam etti. Bu süre içinde küresel ısınmanın aslında kapitalizmin çocuğu olduğunu vurgulayan bir etkinlik dönemimiz oldu. Ayrıca İzmir'de ilk kez bir takas pazarı kurduk. Karşılıklı yardımlaşmayı ve kapitalizmin körüklediği tüketim kültürüne inat yeni, dayanışmayı esas alan ve hiyerarşik olmayan bir ilişki biçimini insanların gündemine sokmak açısından oldukça başarılı bir çalışma oldu.
Bu sene başında ise yola bir dernekle devam etmeye karar vererek İzmir Sosyal Ekoloji ve Karşılıklı Yardımlaşma Derneği'ni kurduk. Bu bizim için önemli bir adımdı. Çünkü sosyal ekoloji mücadelesini artık kentin kendisine taşımamız gerekiyordu. Şu anda da bunun çalışmalarını yürütüyoruz.

Ahali: Sosyal Ekoloji nedir? Biraz açabilir misiniz?

Sosyal Ekoloji "Doğanın Efendisi Değil Sadece Bir Parçasıyız!" temel sloganından da anlaşılacağı üzere ilkin tahakküm karşıtı bir ideolojidir. İnsan-doğa ya da insan-insan arasındaki tahakküm ilişkilerini çözümleyen ve bu ilişki tarzının yerine her türlü tahakkümden arınmış bir dünya yaratmayı hedefleyen dünya algısıdır.
Teorik olarak kökü Bookchin'e dayandırılabilir ama asıl olarak insanlık kadar eski olduğunu söylemek mümkün. Hiyerarşik olmayan bir toplum örgütlenmesinin var olduğu ve doğanın henüz tahakküm altına alınmadığı dönemlerin insanlığın ortak algısındaki devamı olarak sosyal ekolojiyi tasavvur etmek de mümkün olabilir. Kropotkin'in Karşılıklı Yardımlaşma'sında bunun örnekleri sıkça geçer aslında.
Sosyal Ekoloji tahakküm karşıtlığıyla birlikte şu anda var olan dünyayı değiştirmek için farklı bir algıyla meselelere yaklaşma konusunda da yaklaşımlara da sahip bir ideoloji. Mesela yaşanan her türlü doğal yıkımın ardında bir sosyal yapı ya da olayın, ayrıca var olan her türlü sosyal olayın ya da oluşan sosyal yapının ardında ekolojik bir nedenin var olduğu gerçeğini sosyal ekoloji ısrarla vurgular. Biraz açarsak, insan-insan arasında bir tahakküm ilişkisi oluşmuştur çünkü insan-doğa arasında böylesi bir ilişkinin var olmaya başlaması tahakküm denilen kavramın ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu sonuçlara varmak da tabi ki çok köklü bir sorgulamayı beraberinde getiriyor ve bu nokta da anarşiyle sosyal ekoloji yol arkadaşı hatta birbirini tamamlayan ideolojiler haline geliyor.
Çünkü sosyal ekoloji doğadan yola çıkıyor fakat sorguladığı şey tahakkümün kendisi olunca her türlü tahakküm ilişkisine karşı bir refleks geliştiriyor. Yani doğaya ya da insan dışındaki canlılara yapılan ayrımcılıkla bir eşcinsele, bir kadına, bir siyaha yani ötekiye uygulanan ayrımcılığı ayrı tutmuyor, bu konuda da anti-otoriter bir tavır geliştiriyor.

Tüm bunlarla birlikte tabi ki sosyal ekoloji ayakları yere basan bir ekoloji mücadelesi veriyor. Çünkü iktidarların ve şirketlerin doğaya yaptıkları her müdahalenin hem bir ekolojik yıkım hem de insanlık açısından bir özsaygı yitimi yarattığını biliyor ve bu yüzden bu müdahalelerin önüne geçmek için mücadele ediliyor.

Bugünlerde nelerle uğraşıyorsunuz? Gündeminiz nedir?

Son dönemlerde birkaç konuyla birden ilgilenmeye çalışıyoruz. Ne yazık ki gündemimizi henüz iktidarların saldırıları belirliyor. Ve oldukça yoğun bir saldırı dalgası gerçekleşiyor şu anda. Coğrafyamızın bir çok yerinde altın arama çalışmaları yürütülüyor. Bu çalışmalardan biri de İzmir'in Menderes ilçesindeki Efemçukuru köyünde. Bir süredir bu konu üstünde daha yoğun duruyoruz. Konuyla ilgili İzmir'de harekete geçen diğer örgütlerle de bir araya gelmeye başladık.

Bunun dışında altın arama çalışmalarına dair kendi etkinliklerimiz de oldu. Mesela 11 Nisan 2008 günü İzmir'in en işlek yeri olan Alsancak/Kıbrıs Şehitleri Caddesinde bir düğün yaptık. Gelinle damadımız ise birer iskeletti. Etkinlik tam bir düğün formatında gerçekleşti. Tek fark atılan sloganlar ve dağıtılan el ilanları oldu. Ve daha önce hiçbir etkinliğimizin bu kadar ilgi gördüğünü hatırlamıyoruz. Amacımız altın arama çalışmalarını insanların gündemlerine sokabilmekti ve bunu büyük ölçüde başarmıştık. Eylem sonrası tepkiler oldukça iyiydi. Bugünlerde aynı konuda farklı etkinlik programları da yapılıyor.

Ayrıca bugünlerde anti-nükleer bir kampanya örgütlüyoruz. Yine alışılmış eylem tarzının dışında bir tasarımız var. (Ona da bu röportajda değil Ahali'de haber olarak yer verilir herhalde) Yazının yayınlandığı günlerde muhtemelen bununla uğraşıyor olacağız.

Kapitalizmin ekolojik saldırılarına karşı neler yapılmalı?

Aslında bu çok yönlü bir alan. Yani kapitalizmin ekolojik saldırılarını, diğer saldırılarından ayrı tutamıyorsun. Öte yandan gittikçe de yoğunlaşan bir ekolojik saldırı dalgası mevcut. Bu dalgaya karşı asıl olarak örgütlü bir mücadele yürütmek gerekiyor. Tabi ki bu örgütlülükler kapitalizmin tüm ilişki tarzlarını sabote edebilecek bir içeriğe sahip olmalı. Yani hiyerarşik olmayan ve taşıdığı tüm renkleri mücadeleyi çeşitlendirmeye dönük kullanabilen örgütlülüklerden bahsediyoruz. Söz konusu örgütlülükler aynı zamanda kapitalizmin süreklileşmiş ve oturmuş olan saldırılarına karşı da refleksler gösterebilmeli. Mesela doğaya yapılan saldırıların şirketler açısından motive edici yönü paraysa, parayı yaşamımızdan çıkarabileceğimizi, bunun mümkün olduğunu anlatan ve dayanışmayı esas alarak kapitalist tüketim ağının dışına çıkılabileceğini vurgulayan süreklileşen etkinliklere yoğunlaşılabilir. Yani yeni dayanışma ağları kurmaktan bahsediyoruz. Bu aynı zamanda gündemimizi iktidarlarının belirlemediği bir mücadele alanı yaratmamız açısından da çok önemli.

Bununla birlikte önümüzde çok ciddi ve somut bir şekilde duran nükleer ya da altın gibi saldırılar da var. Bunlara karşı ise yine anti-otoriter bir duruşla farklı yöntemler geliştirerek (klasik sol muhalefet şeklinin dışına çıkarak yani) derhal bir karşı duruş sergilemek gerekiyor. Her şeyden önce bağıra bağıra bu sorunları insanların gündemine taşımamız gerekiyor. Çünkü yapılan saldırılar genelde medyanın şarlatanlığının arkasına saklanarak yürütülüyorlar. Bu noktada medyanın örttüğü örtüyü kaldırabilmek önemli. Bu konuda da yaratıcı tarzlara yönelmek gerekiyor.